Uluslararası Best Seller

Mirdad'ın Kitabı

Bilgi ve Bilgeliğin Sırrı

Derman arayanlar için
bir deniz feneri,
sığınmak isteyenlere **bir liman...**

"Mirdad'ın Kitabı her evde olmalı. O çok değerli. Mirdad'ın Kitabı kitapların Everest'idir."
-OSHO

Mikhail Naimy

MİRDAD'IN KİTABI

Bilgi ve Bilgeliğin Sırrı

MIKHAIL NAIMY

Telif Hakkı © 2002 Mikhail Naimy
2012 BUTİK YAYINCILIK ve KİŞİSEL GELİŞİM HİZ. TİC. LTD. ŞTİ.

Bu kitabın tüm yayın hakları Türkiye'de BUTİK YAYINCILIK'a aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Eserin Orijinal ismi
"**THE BOOK OF MIRDAD**"
olup eser birebir olarak çevrilmiştir.

Editör: Pantha Nirvano
Türkçeye Çeviren: Merve Duygun
Dizgi Mizanpaj
Mineral Görsel İletişim Hizmetleri
Tel: 0212 289 30 10

Baskı, Cilt
İstanbul Matbaacılık Basılı Yayıncılık, Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Tel: 0216 466 74 96

BUTİK YAYINCILIK VE KİŞİSEL GELİŞİM HİZ. TİC. LTD. ŞTİ.
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/260
Topkapı - İstanbul Tel: 0212 612 05 00 Faks: 0212 612 05 80

www.butikyayincilik.com • info@butikyayincilik.com

KİTABIN ÖYKÜSÜ - TUTSAK EDİLMİŞ BAŞ RAHİP

Vaktiyle Nuh'un Gemisi olarak ünlenmiş mabedin engin ve kasvetli yıkıntıları, Karlı Dağlar'ın Altar (Sunak) Tepesi olarak bilinen o muazzam, mağrur zirvesinde durmaktadır. Geleneklerle bağdaştırdığımızda geçmişi, Büyük Tufan kadar eskidir.

Nuh'un gemisine dair dilden dile dolaşan sayısız efsane vardır, ama bir tanesi var ki; Sunak Tepesi'nin gölgesinde, bir yazımı birlikte geçirme şansı bulduğum o yörenin dağcıları arasında en yaygın olan oydu:

Büyük Tufan'dan yıllar sonra, Nuh ve ailesi ile ailesinden gelenler Karlı Dağlar'a doğru sürüklendiler ve orada bereketli vadiler, gür akarsularla olabilecek en ılıman iklimle karşılandılar. Oraya yerleşmeye karar verdiler.

Günlerden bir gün Nuh son günlerinin yaklaştığını hissetti ve çağırdı yanına kendisi gibi rüyaları isabetli, önsezileri kuvvetli bir adam olan oğlu Sam'i ve söyledi ona şu sözleri:

"Gördüğün gibi oğlum; babanın yaşadığı yıllardan aldığı hasat zengindi ziyadesiyle. Artık, son demet ekin de hazır biçilmeye. Sen ve kardeşlerin ve sizin çocuklarınız ve çocuklarınızın çocukları, bu yaslı Dünya'yı insanlarla yeniden dolduracaksınız ve Tanrı'nın bana vaat etmiş olduğu gibi; tohumlarınız denizdeki kum kadar çoğalacak."

"Ancak, bir korku, her taraftan kuşatarak mum alevi gibi titreşen bu son günlerimde; bir türlü rahat bırakmıyor beni. Korkuyorum insanların bir gün unutmalarından Tufan'ı ve onun kötülükler, ihtiraslar ve ahlaksızlıklar yüzünden ortaya çıkmış olduğunu. Ayrıca, unutabilirler "Gemimizi" ve onu, intikam almak isteyenlerin gizli planlarından ve öfkelerinden koruyarak, yüz elli gün boyunca zafere taşıyan gücü; "İnancımızı". Kendilerinin de birer

meyvesi olageldikleri o İnanç'tan doğan Yeni Hayat'a yeterince anlam yükleyemeyecek olmaları da mümkün aslında."

"Onlar bütün bunları unutmasınlar diye oğlum; sana bu dağların doruğuna bir sunak inşa etmeni emrediyorum; bundan böyle bu zirvenin adı Altar (Sunak) Tepesi olarak anılsın. Sonra sana, o sunağın etrafına bir ev yapmanı buyuruyorum; bu ev, fazlasıyla küçültülmüş oranlarda olmakla birlikte gemimizin tüm detaylarına sahip olmalı ve bundan böyle Nuh'un Gemisi olarak anılmalı.

"O sunağın üzerinde son şükranlarımı arz edeceğim. Ayrıca, benim orada yakacağım ateşten bir parça alarak bunu ebediyen canlı tutmanı ve o ışığı sonsuza dek korumanı da emrediyorum sana. Ev konusuna gelince, onu, sayıları asla dokuzu geçmeyen ve hiçbir zaman dokuzdan az da olmayan seçilmiş insanlardan oluşan küçük bir topluluğun mabedi yapacaksın. Bu insanlar "Nuh'un Gemisinin Reamaçileri" olarak bilinecekler. İçlerinden biri öldüğünde ise, Tanrı derhal onun yerine geçecek kişiyi gönderecek. Bu reamaçiler mabedi asla terk etmeyecek; dünyadan el etek çekerek tüm günlerini bu mabede kapanmış olarak geçirecek, Ana Gemi'de yaşanan tüm güçlükleri yaşayacak ve inanç ateşini canlı tutarak, semada en Ulvi olana, kendilerine ve takipçilerine yol göstermesi için yakaracak. Bedensel ihtiyaçları ise, diğer inançlı insanların bağışlarıyla karşılanacak."
Babasının söylediklerinin her hecesine sıkı sıkıya sadık kalan Sam, dokuz sayısının anlamını öğrenmek üzere onun sözünü kesti. Neden bir eksik ya da bir fazla değil ama tam tamına dokuzdu bu sayı? Çağların sorumluluğunu üzerinde taşıyan saygıdeğer ve yaşlı aile reisi bu soruyu şöyle açıkladı:

"Bu sayı; Nuh'un Gemisi'ni yüzdürenlerin sayısıdır oğlum."

Ancak Sam, sekizden ötesini sayamıyordu: Babası ve annesi, kendisi ve karısı ile iki kardeşi ve onların eşleri. İşte bu yüzdendir ki, babasının sözleri allak bullak ediyordu zihnini. Ve Nuh anlayarak oğlunun aklının karıştığını, açıklamaya girişti konunun detayını:

"Kulak ver oğlum; şimdi sana büyük bir sırrı açıklıyorum. Dokuzuncu kişi, yalnızca benim görüp, benim bildiğim gizli bir kaçak yolcuydu. O benim hiç değişmeyen vefalı yol arkadaşım ve dümencim oldu. Bana daha fazla sorma onu ve mabedinde ona yer ayırmayı unutma sakın. Bunlar benim dileklerim oğlum; Sam. Göreyim seni, onlarla ilgilen."

Ve Sam babasının buyruklarını yerine getirdi.

Gün gelip Nuh, atalarıyla buluştuğunda, gömüldü çocukları tarafından

geminin içindeki sunağın altına; Büyük Tufan'ın muhterem fatihi tarafından tasarlanıp emredilmiş olan bu mabet, çağlar boyu madden ve manen baki kaldı, ondan sonra da.

Yüzyıllar gelip geçtikçe, inançlı insanların bağışları da arttı gitgide; ve Gemi Mabet, başladı ihtiyaç duyulandan çok daha fazlasını kabul etmeye. En nihayet, her yıl daha zengin daha zengin oldu, toprakları arttı, içi, gümüş, altın ve değerli taşlarla doldu.

Birkaç nesil önce, Dokuz kişiden biri dünyayı terk ettiğinde, bir yabancı geldi mabedin kapısına ve kabul edilmeyi diledi topluluğa. Gemi Mabedin çok eskiden beri hiç bozulmadan süregelen geleneklerine göre, bu yabancının hemen kabul edilmesi gerekirdi mabede; çünkü o reamaçilerden birinin ölümünden hemen sonra gelip kabul edilmeyi isteyen ilk ziyaretçiydi. O zamanlar Gemi Mabet'in en kıdemli reamaçisi olan Baş Keşiş, kendi bildiğini okuyan, dünya işleriyle fazlasıyla ilgili taş kalpli bir adamdı. Kapısına gelen bu yabancının çıplak, aç ve yara bere içindeki dış görünüşünü beğenmeyerek ona, bu topluluğa kabul edilmeye layık olmadığını söyledi.

Yabancı kabul edilme konusunda ısrarlıydı, ama bu ısrarı Kıdemli Keşiş'i öyle çok kızdırdı ki, yabancıya bu toprakları derhal terk etmesini emretti. Ancak yabancının güçlü bir ikna yeteneği vardı ve oradan gönderilmesi mümkün olmadı. Sonunda, Kıdemli Keşiş'i baskı altına alarak onu yendi ve kendisini onun bir hizmetkarı olarak kabul ettirmeyi başardı. Bundan sonra Baş Keşiş, çok uzun süre, Tanrı'nın ölen arkadaşlarının yerine göndereceği reamaçiyi bekledi. Ama gelen olmadı. Böylece Gemi Mabet tarihinde ilk kez, sekiz reamaçi ve bir hizmetkara ev sahipliği yapmış oluyordu.

Aradan geçen yedi yılın ardından, manastır öyle bir zenginleşti ki, sahip olduğu bu zenginliğe değer biçmek bile mümkün değildi. Kilometrelerce öteye kadar tüm araziler ve köyler manastırın malı oldu. Kıdemli Yönetici çok mutluydu ve Gemi Mabet'e "uğur" getirdiğine inandığı o yabancıya daha nazik davranmaya başladı.

Ancak, sekizinci yılın şafağında, bir şeyler hızla değişmeye başladı. Vaktiyle huzur içinde yaşayan toplulukta huzursuzluk baş göstermeye başlamıştı. Zeki bir adam olan Kıdemli Keşiş olanların yabancıdan kaynaklanmakta olduğu kehanetinde bulundu ve onu kapı dışarı etmeye karar verdi. Ama eyvah! Artık bunun için çok geçti. Yönetimi altındaki keşişler artık hiçbir kurala uymuyor, hiçbir neden tanımıyorlardı. Bu rahipler, iki yıl içinde mabedin tüm gayrimenkul ve menkullerini dağıttılar. Mabedin sayısız

kiracısını mülk sahibi yaptılar. Üçüncü yılda ise mabedi terk edip gittiler. En korkunç olanı ise, yabancının Baş Keşişi lanetleyerek, onu mabedin bulunduğu alana bağlaması ve bugüne dek dilsiz bırakmasıydı. İşte böyle söylüyordu efsane.
Kimi zaman gece, kimi zaman gündüz; yakaladıkları birçok fırsatla, Baş Keşişi orada, manastırın terkedilmiş yıkıntıları arasında amaçsızca dolaşırken gördüğünü söyleyen ve beni buna ikna eden şahitlerin sayısı hiç de az sayılmazdı. Ancak, bunların hiçbiri onun dudakları arasından tek bir kelime bile çekip çıkarmayı başaramamıştı. Bunun ötesinde, bulunduğu yere yaklaşmakta olan bir adam ya da kadının varlığını hissettiğinde derhal ortadan kaybolarak kimsenin bilmediği bir yere gidiyordu.
Hikayenin huzurumu kaçırdığını itiraf etmeliyim. Böylesine eski bir mabedin, Altar (Sunak)Tepesi kadar ıssız bir zirvedeki yıkıntılar içinde ve çevresinde dolaşan münzevi bir rahibin hayali; hatta gölgesi bile, peşine düşmek için fazlasıyla unutulmaz idi. Bu hayal gözlerime rahat vermedi, düşüncelerimin başına oldu bela, kamçıladı kanımı; dürtüp durdu etimi kemiğimi.

Söyledim sonunda o dağa çıkacağımı.

ÇAKMAKTAŞI YAMACI

Batısında binlerce metre yukarıdan bakmakta olduğu denizin üzerinde yükselen Altar (Sunak)Tepesi, engin, sarp ve yalçın kayalarla çevrili cephesiyle tehditkar ve caydırıcı bir mesafeden kendisini gösterdi. Yine de, tepenin makul derecede güvenli iki çıkış yolu vardı; gösterdiler bu yolları bana; biri kuzeyde, diğeri güneyde bulunan çıkışların her ikisi de dolambaçlı dar patikalar ve uçurumlarla çevriliydi. Ne birini, ne de diğerini seçmeye karar verdim. Bir yol daha vardı ikisinin arasında, zirveden doğruca aşağıya inen ve neredeyse en aşağıya kadar gelen. Zar zor görebildiğim dar, ama pürüzsüz kayalarla kaplı yamaç bana, doruğa çıkmak için şahane bir yol gibi göründü. Esrarengiz bir güç beni oraya doğru çekmeye başladı ve bu yolu zirveye doğru çıkış yolum yapmaya karar verdim.

Kararımı yöre dağcılarından birine açıkladığımda ise alev alev yanan gözlerini bana dikerek, ellerini birbirine kenetledi ve dehşet içinde haykırdı:

“Çakmaktaşı yamacı ha? Asla hayatını bu kadar ucuza harcayacak kadar aptal olma. Senden önce bunu deneyen birçok kişi oldu ama hiçbiri geri dönüp bize bir şey anlatamadı. Çakmaktaşı yamacı ha? Asla, asla!”

Bunun üzerine beni dağa çıkarmak, bana kılavuzluk etmek için ısrar etti. Ancak yardımını kibarca geri çevirdim; korkusunun üzerimde yarattığı ters etkiye bir anlam veremiyordum. Sözleri beni yıldırmak yerine niyetimi eskisinden de fazla derinleştirmiş, beni daha da kışkırtmıştı.

Sabahlardan bir sabah, tam karanlık ışığa kavuşup gün ağarmaya başladığı anda, gece gördüğüm düşleri göz kapaklarımdan silkeledim ve yedi somun ekmekle birlikte asamı kapıp Çakmaktaşı Yamacı’nın yolunu tuttum. Tükenen gecenin sönük nefesi, doğmakta olan günün aceleci nabız atışları, lanetli rahibin gizemiyle yüz yüze gelecek olmanın içimi kemiren arzusu ve

beni bundan bile fazla kemiren, ne kadar kısa sürecek olursa olsun en azından bir anlık bile olsa zincirlerimden boşalacak olmam, ayaklarıma kanat takmış, kanımı kaynatmış gibiydi.

Yolculuğuma kalbimde bir ezgi, ruhumda sıkı bir azimle başladım. Ancak, uzun ve neşeli bir yürüyüşten sonra, yamacın en alt ucuna ulaşıp, onu gözlerimle ölçüp biçmeye yeltendiğimde, yavaşça yutkunarak şarkımı yuttum. Belli bir mesafeden baktığımda bana düz, pürüzsüz bir kurdele gibi görünen yol, sınırsız, sarp, yüksek ve fethedilmesi imkansız bir biçimde uzanıyordu şimdi önümde. Enine boyuna gözlerimin ulaşabildiği tüm mesafeyi tarıyor ama en küçük parçası bil e sivri bir iğne ya da iyice bil enmiş bir bıçak kadar keskin olan çeşitli boy ve biçimlerde çakmaktaşı kırıklarından başka hiçbir şey göremiyordum. Hiçbir yerde, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. İnsanı huşu içinde bırakmak için fazla kasvetli bir kefen örtüsü manzarayı böylesine kaplamışken, zirveyi bir an bile görmek mümkün değildi. Yine de yıldıramadı bunlar beni.

Beni bu yamaca karşı uyaran o iyi adamın gözlerinde yanan ateş hala yüzümü yakarken, azim ve kararlılığımı gün ışığına çıkardım ve yukarı doğru yürümeye başladım. Ancak, çok geçmeden bacaklarımın gücünün beni fazla uzağa taşımaya yetmeyeceğini kavradım; çakmaktaşları ayaklarımın altından kaymayı sürdürürken, milyonlarca boğaz aynı anda can çekişerek hırıldıyormuş gibi ürkütücü bir uğultu çıkarmaktaydı sanki. Bir parça da olsa ilerleyebilmek için, ellerim, dizlerim ve hatta ayak parmaklarımı dahi sürekli hareket eden çakmaktaşlarına gömmek zorunda kaldım. O an, bir keçi kadar çevik olmayı nasıl da çok isterdim!

Yukarıya ve daha yukarıya; zikzaklar çizerek emekledim; kendime hiç dinlenme izni vermedim; çünkü başlamıştım korkmaya ben amacıma ulaşmadan önce gecenin birden çıkacağından karşıma. Geri çekilmek ise, kalmıştı zihnimin en uzak köşesinden bile uzakta. Midemde ani bir açlık hissettiğimde ise, günü neredeyse bitirmiş sayılırdım. O ana kadar ne yemek ne de içmek gelmemişti aklıma. Bir mendilin içine koyup belime bağlayarak yanımda getirdiğim ekmekler o an paha biçilemeyecek kadar değerlilerdi aslında. Tam çıkınımı açıp ilk lokmayı koparmak üzereydim ki, çan sesleriyle birlikte bir kavalın inlemesine benzer tınılar çalındı sanki kulaklarımda. Çakmaktaşları üzerinde taban tepilen bu ıssız viranede bundan daha irkiltici bir şey olamazdı herhalde.

Ardından, sürünün liderini, boynunda bir çan taşıyan o kocaman siyah

keçiyi gördüm sağ yanımdaki sırtta. Daha ben nefesimi bile tutamadan önce, sarıldı etrafım keçilerce; çakmaktaşları eziliyorlardı onların da ayakları altında; çıkardıkları sesler çok daha az ürkütücüydü ama. Sanki davet edilmişlerdi de bu keçiler, iğdiş edilmiş liderlerini izleyerek, ekmeğime saldırdılar ve ellerimin arasından kapacaklardı onu; dirseğimin dibinde nasıl ve ne vakit bitiverdiğini anlayamadığım çobanlarının sesi olmasaydı eğer. Çarpıcı bir dış görünüşe sahip bir gençti çoban; uzun boylu, güçlü ve ışık saçan. Balık etli teni tek giysisi iken, elindeki kavalı ise sahip olduğu tek silahtı:

“Boynunda çan taşıyan lider keçim şımarıktır,” dedi yumuşak sesiyle gülümseyerek. “Ekmek bulduğumda onu mutlaka ekmekle beslerim ama buralardan aylardır, ekmek yiyen tek bir varlık bile geçmedi”. Sonra, lider keçisine dönerek; “Ne kadar Kısmetli olduğunu görüyor musun benim vefakar keçim? Asla Talihinden umudunu kesme,” dedi.

Bunun üzerine aşağıya doğru eğilerek ekmek somunlarından bir tanesine uzandı. Aç olduğunu zannettiğimden, son derece nazik bir ses tonuyla; “Bu kanaatkar ve sade yemeği paylaşalım. Burada her ikimize de yetecek kadar ekmek var; ayrıca lider keçiye de verebiliriz,” dedim gayet içten.

Aldığı ilk somunu keçilere atarak beni neredeyse felç edecek bir şaşkınlığa uğrattı; sonra ikinciyi, derken üçüncüyü... bu böyle gitti yedinciye kadar; her birinden kendisi için bir parça ısırmayı da ihmal etmedi. Yıldırım çarpmışa dönmüştüm ve o kadar öfkelenmiştim ki, yarılmaya başladığını düşünüyordum göğsümün. Yine de farkındaydım çaresizliğimin, öfkemi bir derece yatıştırmayı başardım ve yanıt arayan bakışlarımı çevirdim keçi çobanına yarı-yalvaran, yarı-azarlayan bir ifadeyle:

“Şimdi sen, aç bir adamın ekmeğiyle keçilerini besledin; peki karşılığında onu keçilerinin sütüyle beslemeye ne dersin?”

“Keçilerimin sütü zehirdir ahmaklar için ve bir ahmağın bile hayatını kaybetmesine sebep olup bundan vicdan azabı duymasını istemem keçilerimden hiçbirinin.”

“Benim ahmak olduğumu nereden çıkardın?”

“Yedi yaşamlık bir yolculuğa yanında yedi somun ekmek getirmişsin de ondan”

“Ne yani yedi bin tane mi getirseydim?” “Bir tane bile getirmeseydin”.

“Böylesine uzun bir yolculuğa yolluksuz çıkmak. Bana öğüt-lediğin şey bu

mu?”

“Kendisi için taban tepen yolcusuna hiçbir şey vermeyen bir yol aşılmaya değmez”

“Yiyecek niyetine çakmaktaşı yememi, su niyetine de kendi terimi içmemi beklemiyorsun herhalde?”

“Etinde bulunan besin ve kanındaki sıvı sana yeter. Üstüne üstlük bir de yol var”.

“Benimle çok fazla alay ettin keçi çobanı. Yine de vermeyeceğim bu alaylarının karşılığını. Beni aç bıraksa da fark etmez; yine de kardeşim sayılır ekmeğimden yiyen biri. Ve şimdi gün dağdan aşağıya doğru kaymaya başladı ve geldi benim için artık yola koyulma zamanı. Peki, bana zirveye daha ne kadar yolum olduğunu, ondan çok uzakta olup olmadığımı söylemeye ne dersin?

“Kayıtsızlık noktasının fazla yakınındasın.”

Bu sözlerinin ardından götürdü kavalını arasına dudaklarının; cehennemden gelen yakarışlara benzeyen tuhaf ezgileriyle çaldığı çalgının, inmeye başladı tepeden. İzledi onu lider keçisi ve ardından diğerleri. Bense uzun süre duyabildim, çakmaktaşlarının kırılıp ezilişlerini ve keçilerin kavalın yaslı figanına karışan mele-yişlerini.

Artık açlığımı tamamıyla unutmuş olduğumdan, keçi çobanının enerjime ve azmime verdiği hasarı tamir etmeye başladım. Geceyi geçirme ihtimalime karşın, içinde, akıp giden bu kasvetli çakmaktaşı yığınının; kendime yorgun kemiklerimi uzatacak bir yer aramalıydım; Yamaç’tan aşağı yuvarlanma korkusu olmaksızın. Böylece, emeklemeye başladım tekrardan. Aşağıya baktığım
da ise dağdan, zorl andım inanmakt a bu kadar çok yükseğe tırmanmış olduğuma. Yamaç’ın en alt ucu görünmez olmuştu. Oysa dağın zirvesi kolayca ulaşabilecek kadar yakın gibi duruyordu.

Akşam karanlığı çökerken, bir araya gelerek mağara gibi bir bölüm oluşturan bir grup kayanın yanına geldim. Bu mağara, dibi kasvetli ve karanlık gölgelerle kaplı bir cehennem çukurunun üzerinde asılıymış gibi görünüyordu ama yine de, geceyi geçirmek için oraya yerleşmeye karar verdim.

Ayaklarıma giydiğim ne varsa lime lime olmuştu ve ciddi bir biçimde kana boyanmıştı. Onları ayaklarımdan çıkarmayı denediğimde ise, yapıştırıcıyla yapıştırılmışçasına derime kaynamış olduklarını gördüm. Avuç içlerim

kırmızı çiziklerle kaplıydı. Tırnaklarım, ölü bir ağaçtan kopmuş kabukların kenarlarına benziyordu. Giysilerim ise, en güzel kısımlarını sivri ve keskin çakmak-taşlarına bağışlamışlardı. Başım da uykusuzluktan şişip davul gibi olmuştu. Sanki içinde hiçbir düşünce yokmuş gibiydi.
Acaba ne kadar uyumuşt um? Bir anl ık ya da bir saatl ik bir uyku muydu, yoksa sonsuza kadar mı sürdü; bilmiyorum. Giysimin kolunu çeken bir kuvvetin varlığını hissederek uyandım. Uyku sersemliği içinde kalkıp şaşkın şaşkın otururken, genç bir kızın, elinde sönük bir fenerle karşımda durmakta olduğunu gördüm. Çırılçıplaktı; bedeni ve yüzü son derece narin bir güzelliğe sahipti. Ceketimin kolunu çekiştiren el ise, yaşlı bir kadına aitti; genç kız ne kadar güzelse, yaşlı kadın da o kadar çirkindi. Soğuktan ürperen bedenimi tepeden tırnağa saran bir titreme ile sarsılıyordum.

“Kısmetinde ne güzellikler varmış görüyorsun değil mi güzel yavrum?” diyordu yaşlı kadın ceketimi yarısına kadar omuzlarımdan aşağıya sıyırırken; “Asla Talihinden umudunu kesme”.
Dilim tutulmuştu ve konuşmak için hiçbir çaba sarf etmiyordum; direnmek için de çok az uğraşabiliyordum. Boş yere irademe seslendim. O da beni terk etmişti anlaşılan. Yaşlı kadını ve kızını atabilirdim mağaradan dışarı, dileseydim eğer bunu; bilmeme rağmen gerçeği; mutlak bir güçsüzlükle yaşlı kadının ellerine teslim ettim kendimi. Ne bir şey dileyebilecek, ne de onları dışarı atacak gücüm vardı.

Sadece ceketimi almak yetmemişti yaşlı kadına; ben çırılçıplak kalana kadar devam etti beni soymaya. Üzerimden çıkardığı her parçayı veriyordu genç kıza, giysin diye teker teker üzerine. Çıplak bedenimin gölgesi düştü mağaranın duvarına, iki kadının yırtık pırtık paçavralarla kaplı gölgelerinin yanına. ve korkuyla tiksinti doldu duygularıma. Anlamadan, konuşamadan bakakaldım öyle; üstel ik konuşmak en acil ve tek gerekl i silahken o rezil durumda. Dilim çözüldü; konuştum sonunda:

“Sen tüm utanma duygunu kaybetmiş olabilirsin yaşlı kadın; ama ben kaybetmedim bilesin. Çıplaklığımdan utanıyorum, karşısında bile senin gibi utanmaz bir cadının. Bu genç kızın masumiyeti önünde ise sonsuz kere daha fazladır utancım”.

“O giydiğine göre senin ayıbını, giymelisin sen de onun saflığını”.

“Böyle bir gecede, böyle bir yerde, dağlarda kaybolmuş bitmiş tükenmiş bir adamın yırtık pırtık giysilerini neden almak istesin ki bir genç kız?”

“Adamın yükünü hafifletmek için olsa gerek. Belki de ısınmak içindir kim

bilir? Baksana nasıl da takırdıyor zavallı çocuğun dişleri soğuktan titreyerek.”

“Ya soğuk benim dişlerimi takırdattığında, ben onu neyle defedeceğim peki? Yok mudur kalbinde hiç merhamet? Benim sahip olduğum tek dünya malı bu kıyafet.”

“Ne kadar az şeye sahip olursan - o kadar az sahiplenilirsin Ne kadar çok şeye sahip olursan - o kadar çok sahiplenilirsin Ne kadar çok şeye sahip olursan - o kadar az kıymet verirsin Ne kadar az şeye sahip olursan - o kadar çok kıymet bilirsin. Şimdi çocuğum; bırak bizi gidelim”.

Yaşlı kadın kızın elini tutup gitmeye yeltendiğinde, ona sormak istediğim bin türlü soru hücum etti zihnime, ama ancak birini getirebildim dile:

“Burayı terk etmeden önce yaşlı kadın; zirveden çok uzakta olup olmadığımı söyleyecek kadar nazik davranabilir misin acaba bana?”

“Kara Çukur’un eşiğindesin”.

Katran karası gecenin derinliklerinde kaybolmak üzere, mağaradan dışarı atarken onlar adımlarını, tuhaf gölgelerinin titrek görünüşünü yansıttı bana fenerlerinin ışığı. Nereden geldiğini bilmediğim karanlık bir soğuk dalgası hamle yaptı üzerime. Daha karanlık ve daha soğukları izledi onu sonra. Mağaranın duvarları bile ayazı soluyorlardı sanki üzerime. Dişlerim birbirine çarpıp takırdarken, karmakarışık olmuş düşüncelerim çıkıyordu su yüzüne: Çakmaktaşları üzerinde otlayan keçiler, alaycı keçi çobanı, bu kadınla bu kız, cehennem çukurunun kenarında duran böyle bir mağarada, yara bere içinde kalmış, kesilmiş, aç kalmış, donmak üzere olan, sersemlemiş çıplak bedenimle ben. Hedefime yaklaşmış olabilir miyim? Ona ulaşabilecek miyim? Bu gecenin sonu gelecek mi?

Kendimi toplamaya zar zor zaman bulabilmiştim, duyduğumda bir köpeğin havlamasını ve gördüğümde bir diğer fener ışığını; çok yakında, çok ama çok yakında, tam içindeydi mağaranın hatta.

“Talihimizin güzelliğinin bize neler kısmet ettiğini görüyor musun sevgilim? Asla talihinden umudunu kesme.” Ses, yaşlı, çok yaşlı, sakallı, titrek bacakları üzerine diz çökmüş bir adama aitti. Kendisi gibi yaşlı, darmadağın ve titrek bacakları üzerine diz çökmüş bir kadına seslenmekteydi. Gayet belliydi oradaki varlığımla ilgilenmediği; boğazından zorlukla çıktığı anlaşılan aynı gıcırdayan sesle sürdürdü sözlerini:

“Aşkımızın düğünü için muhteşem bir zifaf odası burası ve işte, kaybettiğin asanın yerine daha da harikası. Böyle bir asayla artık asla tökezlemezsin

sevgilim,” diyerek kaptığı asamı, yaşlı kadına verdi. Yaşlı kadın ise, eğilerek şefkatle asamın üzerine, okşadı onu solgun elleriyle. Sonra, sanki henüz fark etmiş gibi beni, daima sürdürerek sevgilisine hitap etmeyi, yaşlı adam sözlerine şöyle devam etti:

“Yabancı birazdan gidecek sevgilim ve biz gecemizin düşlerini görmek için baş başa kalacağız.”

Sözleri birer emir gibiydi bana buyrulan, onlara itaat etmemek için fazla güçsüzdüm o an, özellikle de bana yaklaşırken tehdit-kar bir sesle hırlayarak, sahibinin emrini yerine getirmek isteyen köpek. Baştan sona sahne, doldurmuştu kalbimi korku hissiyle; izlemiştim tümünü sanki trans halinde ve sürdürerek aynı trans halini, yerimden doğrularak yürüyüp buldum mağaranın girişini; hakkımı aramak, savunmak için kendimi, yaptım çaresiz bir konuşma denemesi:

“Asamı aldınız peki. Bu gece beni barındıracak olan bu evi de elimden alacak kadar acımasız mı olacaksınız şimdi?” “Mutludur asasız olanlar, Tökezlemez onlar. Mutludur evi olmayanlar,
Her yerde evdedir onlar.
Sendeleyenler yalnızca - tıpkı bizim gibi,
Yürümeye ihtiyaç duyarlar asayla.
Eve mahkum olanlar yalnızca - tıpkı bizim gibi,
Sahip olmalıdırlar bir yuvaya.”

Böylece şarkı söyleyerek birlikte, hazırladılar döşeklerini, uzun tırnaklarını batırarak zemine; düzelttiler yerdeki çakıl taşlarını sürdürürken şarkılarını; ve kapattılar bana algılarını. Bu yaptıkları sağladı çaresizlik içinde haykırmamı:

“Bakın şu ellerimin haline. Bakın şu ayaklarıma. Bu metruk tepede kaybolmuş bir gezginim ben. Kendi kanımla çizdim buraya gelene kadar yolumu. Size böylesine tanıdık gelen bu korkunç dağda ben göremiyorum iki parmak bile ilerisini. Hiç mi korkmuyorsunuz intikamımdan? Geceyi sizinle birlikte bu mağarada geçirmeme vermeyecek olsanız bile izin, en azından fenerinizi yanıma verin.”

“Sevgi ortaya dökülmek için değildir.
Işık paylaşmak için değildir.
Sev ve gör.
Işık saç ve ışık ol.
Gece kanamaya başladığında,
Gün kaçmıştır artık.

Ve yerküre öldüğünde,
Nasıl gezecek gezginler?
Kim cüret edecek buna?”

Artık tam anlamıyla çileden çıkmıştım ve bir yararı olmayacağını bilmekle birlikte, yalvarmakta karar kıldım; çünkü esrarengiz bir güç tarafından mağaranın dışına doğru çekiliyordum.

“Peki, yaşlı adam. Peki, yaşlı kadın. Soğuktan uyuşmuş, yorgunluktan aptallaşmış olsam da, keyfinizi kaçıran kara kedi olmayacağım. Ben de bir kez tatmıştım aşkı. Asamı ve zifaf odası olarak seçmiş olduğunuz fakirhanemi size bırakıyorum. Ancak karşılığında sizden küçük bir şey istemeliyim: Fenerinizin ışığını benden esirgediğinize göre, bana mağaranın dışına kadar kılavuzluk yapacak ve beni zirveye doğru yönlendirecek denli yüce gönüllü olabilir misiniz acaba? Tüm yön duygumu ve dahi dengemi kaybettim çünkü ben. Ne, ne kadar yükseğe tırmanmış olabileceğimi biliyorum, ne de daha ne kadar tırmanmam gerektiğini.”

Duymaksızın yalvarmalarımı, şöyle sürdürdüler şarkılarını:

“Asıl yüksekte olan aşağıda olur hep.
Asıl hızlı olan yavaş kalır her zaman.
Ziyadesiyle duyarlı olan donuk olur.
Asıl güzel ve etkili konuşan suskun durur.
Med ve Cezir tek bir gelgittir.
Kılavuzsuz olan en güvenilir rehbere sahiptir.
Çok büyük, çok küçüktür,
Ve her şeyini verenin her şeyi var demektir.”

Mağaradan çıktıktan sonra hangi yöne dönmem gerektiğini söylemeleri için yalvardım onlara son gayretimle; atacağım ilk adımla düşebilirdim pusuya yatmış beni bekleyen ölümün kucağına; ama ölmeyi istemiyordum daha. Nefesim tıkanarak bekledim cevaplarını, ama dinlemek zorunda kaldım bir diğer esrarlı şarkılarını; beni daha da sıkıp iyice kafamı karıştırdı bu yanıtları:

“Sert ve sivridir kayalıkların alnı.
Derin ve yumuşaktır boşluğun kucağı.
Aslanla larva,
Sedir ağacıyla bir demet çalı çırpı, Tavşanla salyangoz,
Kertenkeleyle bıldırcın,
Kartalla köstebek -
Hepsi aynı delikte demek.

Bir olta. Bir yem.
Yalnızca ölüm telafi edebilecek.
Aşağıda da, yukarıda da -
Yaşamak için öl ya da ölmek için yaşa.”

Ben ellerimi ve dizlerimi kullanarak emeklerken mağaranın dışına doğru, fenerin ışığı titreyerek söndü; köpek ise, sanki emin olmak ister gibi oradan çıktığımdan, sürünerek geliyordu ardımdan. O kadar ağırdı ki karanlık, göz kapaklarımın üzerinde hissediyordum kapkara ve ağır baskısını. Oyalanabilecek bir anım bile kalmamıştı artık. Bundan fazlasıyla emin olmamı sağlamıştı köpek.

Bir tereddütlü adım. Bir tereddütlü adım daha. Üçüncü adımda, sanki dağ kaymaya başlamış gibiydi ayaklarımın altında; işte o zaman karanlık denizinin nefesimi emerek beni şiddetle dibe, daha dibe, daha dibe vuran dev dalgalarına yakalandığımı anladım.

Hızla dönerken ben Kara Çukur’un boşluğunda, zalim gelin ve damadın son görüntüsü çakıyordu zihnimde. Son sözlerini mırıldanıyordum onların, soluğum burun deliklerimde donduğunda:

“Yaşamak için öl ya da ölmek için yaşa.”

KİTABIN KORUYUCUSU

Doğrul; ey mutlu yabancı. Hedefine ulaştın.” Susuzluktan kavrulup, güneşin yakıcı ışıkları altında kıvranmaktayken ben, yarı araladığım göz kapaklarımın arasından gördüm yerde yüzükoyun yatmakta olan bedenimi ve üzerime eğilmiş, usulca dudaklarımı ıslatan, yaralarımın üzerindeki kanı temizleyen adamın o siyah siluetini. Cüssesi iri, hatları kaba, saçı kaşı gür, bakışları derin ve keskindi; yaşını kestirmek ise en zor işlerden biriydi. Oysa dokunuşu yumuşak ve destekleyiciydi. Yardımıyla kalkıp oturabildim ve kendi kulaklarımın bile zar zor duyabildiği bir sesle sordum:

“Neredeyim ben?”

“Altar (Sunak) Tepesinde”

“Ya mağara?”

“Arkanda kaldı”

“Peki ya Kara Çukur?”

“Önünde duruyor”.

Etrafıma bakıp da, görmek mağaranın gerçekten arkamda olduğunu ve kara uçurumun önümde boşluğa doğru açıldığını, hakikaten çok şaşırtmıştı beni. En kenarındaydım uçurumun, benimle birlikte mağaraya girmesini istedim yanımdaki adamın; kabul etti bunu seve seve.

“Beni Çukur’dan çıkaran kimdi?”

“Sana bu zirveye kadar çıkman için kılavuzluk yapan o çıkarmış olmalı seni Çukur’dan” “O kim?”

“Dilimi bağlayarak beni yüz elli yıl boyunca bu tepeye pran-galayandır ‘o’.”

“O zaman sen ‘lanetli’ keşişsin öyle mi?” “Evet o benim”.

“Ama sen konuşuyorsun; o dilsizmiş” “Sen benim dilimi çözdün”.

“O insanlardan kaçar, uzak dururmuş; sense benden korkmuşa hiç benzemiyorsun”.

“Ben herkesten saklar sakınırım kendimi ama senden değil”.

“Yüzümü daha önce hiç görmedin ki, nasıl ayırıyorsun diğerlerinden beni? Yüz elli yıldır burada bekliyorum gelmeni. Tam yüz elli yıldır bir gün bile ihmal etmeden beklemeyi, her mevsimde, her iklimde şu günahkar gözlerimle, taradım çakmaktaşı Yamacını bir ihtimal görürüm diye, tıpkı senin gibi çıplak, asasız ve yolluksuz buradan tırmanan adamı. Deneyen çok oldu yamacı tırmanmayı, ama buraya kadar gelemedi hiçbiri. Zirveye tırmananların çoğu başka yollardan geldi, ama bir tanesi bile asasız, çıplak ve yolluk-suz değildi. Dün, ilerlemeni izledim bütün gün. Geceyi mağaranın dışında uyuyarak geçirmen için seni orada bıraktım ve sabah şafak söker sökmez, gelip buldum burada; soluksuzdun, ama ben emindim döneceğinden hayata. Ve işte! Benden bile daha hayat dolusun şimdi. Yaşamak için öldün çünkü. Bense ölmek için yaşıyorum. O bütün övgül eri şan şöhreti hak ediyor hay hay. Onun söz verdiği gibi oldu her şey. Olması gereken de zaten buydu. Yaşananların sonucunda, senin o seçilmiş adam olduğuna dair hiçbir şüphe yok kafamda.” “Kimim ben?”

“Mukaddes bir kitabı dünyaya yaymak üzere ellerine teslim etmem gereken kutsanmış insansın”. “Ne kitabı?”

“Onun kitabı - Mirdad’ın Kitabı”. “Mirdad mı? Mirdad kim?”

“Mirdad’ı duymamış olman mümkün mü? Ne kadar tuhaf. O kadar emindim ki, şimdiye kadar adının tüm dünyaya yayılmış olduğundan; tıpkı bugüne kadar doldurmuş olduğu gibi bastığım zemini, çevremi saran havayı ve üstümdeki gökyüzünü. Bastığın yer kutsaldır Ey yabancı; onun ayakları gezdi burada. Kutsaldır bu hava; ciğerleri soludu onu. Kutsaldır bu gökyüzü gözleriyle taradı orayı.” Söyledikten sonra bunları, saygıyla eğilerek rahip, üç kez öptü toprağı ve sessiz kaldı ardından da. Kısa bir aradan sonra şöyle söyledim ona:

“Mirdad diye adlandırdığınız bu insan hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum; iştahımı kabarttınız benim.”

“Kulak ver bana ve ben de sana anlatmama müsaade edilen bilgiyi aktarayım. Adım Shamadam. Dokuz reamaçiden biri öldüğünde

yöneticisiydim ben Mabet Evin. Kapıda birisinin beni beklemekte olduğunu söylediklerinde bana; ölen arkadaşımızın ruhu yeni gitmişti daha. Hemen anladım, ölenin yerini alması için ilahi Takdir'in gönderdiğini onu ve sevinmeliydim aslında Tanrı'nın hala izlediğine Mabet Ev'de olanları; tıpkı babamız Sam zamanından beri olduğu gibi ."

Bu noktada sözünü kestim sormak için, bana aşağıdaki insanlar tarafından söylendiği gibi Mabet Ev'i yapanın gerçekten Nuh'un ilk oğlu Sam olup olmadığını. Cevabı hızlı ve ısrarlıydı.

"Aynen sana söylendiği gibi" diyerek kesmek zorunda kaldığı hikayesine döndü.

"Evet sevinmem gerekirdi. Ancak, hiç bilmediğim, beni aşan bazı nedenlerden dolayı göğsümde inip kalkan bir isyanın varlığını hissettim. O yabancıyı bir kez bile görmeden önce dahi tüm benliğimle onunla savaşmak istiyordum. Ve onu reddetmeye karar verdim; onu geri çevirirken, en ihlal edilemeyecek gelenekleri ihlal ettiğimi ve onu Göndereni geri çevirdiğimi de gayet iyi biliyordum.

"Kapıyı açıp onu gördüğümde; o yalnızca yirmi beş yaşını geçmemiş bir gençti ve kalbim ona saplamak istediğim bir sürü hançerle dolmuştu. Çıplak, aç, kendisini koruyacak tüm malzemelerden yoksun, hatta bir asası bile olmadığından son derece aciz görünüyordu. Yine de yüzündeki o belli ışık, onu tam takım zırhlara bürünmüş bir şövalyeden daha yenilmez gösteriyor ve yaşadığı yılların azlığını anlamsız kılarak antik çağlardan biri yapıyordu. Ona karşıydı en içten duygularım bile. Damarlarımda dolaşan her damla kanım hazırdı onu yok etmeye. Benden bunu açıklamamı isteme. Belki de onun, insanın içine işleyen o delici bakışları ruhumu soyup çıplak bıraktığından, korkmuştum ruhumun birinin önünde çıplak kalışını görmekten. Belki de saflığı ve temizliği ortaya çıkarmıştı bendeki pisliği ve uzun zaman önce pisliğimi örtmek için dokunmuş olan örtüyü kaybedecek olmak üzmüş olabilirdi beni. Çünkü pislikler her zaman sevmişlerdir kılıflarını. Belki de onunla benim, yıldızlarımız arasında vardı bir kan davası çok eskil erden kal an; kim bil ir? Kim bil ir? Bunu yalnızca o söyleyebilir.

"Ona en kaba, en acımasız sesimle kabul edilemeyeceğini söyledim cemaate ve terk etmesini buyurdum mabedi bir an önce. Ancak durmaya devam etti olduğu yerde ve yeniden düşünmemi
tavsiye etti sükûnetle. Öğüdünü hakaret sayarak tükürdüm yüzüne. Yine yerinde durmaya devam etti boyun eğmez bir biçimde ve yavaşça silerken

tükürüğümü yüzünden bir kez daha fikrimi değiştirmemi tavsiye etti bana. O tükürüğü silerken yüzünden, kendi yüzümün lekelendiğini hissediyordum ben. Ayrıca hezimete uğradığımı düşünüyor, içimin derinliklerinde bir yerlerde bu savaşın eşit olmadığını da kabul ediyordum; güçlü olan savaşçı oydu".

"Tüm hezimete uğrayan gururlar gibi benimki de, ayaklar altında iyice çiğnenip toz duman oluncaya kadar savaşmaya devam edecekti. Ricasını yerine getirmeye hazırdım, ama önce alçaldığını görmek istedim. O ise asla alçalmayacaktı."

"Sonra birden istedi benden biraz yiyecek ve giyecek; kim derdi ki, umutlarım yeniden canlanacak? Ona karşı birlik olmuştu açlık ve soğuk, benden yanaydılar işte, kazanacağıma inanmaya başladım böylece. Acımasızca esirgedim ondan bir lokma ekmeği, söyleyerek manastırın bağışlarla geçindiği için bağış veremeyeceğini. Alenen yalan söylemiş oluyordum, manastır yoksullara yiyecek ve giyecek dağıtmanın çok ötesinde bir zenginliğe sahipti çünkü. Yalvarmasını istiyordum, ama o asla yalvarmayacaktı. Bunu istemeye hakkı olduğunu söyledi ve ricası bile emir gibiydi.

"Mücadele uzun sürdü, ama bir hükmü yoktu. Baştan beri hakimdi o. Mağlubiyetimin üzerini örtmek için, Mabet Ev'ine bir hizmetkar olarak izin verdim girmesine, sadece bir hizmetkar. Bu onun kibrini kıracaktır, diye düşündüm kendimce. O zaman bile fark edemedim asıl dilencinin o değil de ben olduğunu. Teklifimi hemen kabul etti, benim acizliğimi perçinlercesine. O zaman düşünemedim bir türlü, onu içeri alarak kendimi kapının önüne koyduğumu. Son güne kadar sadık kaldım, Mabet'in efendisinin o değil de, ben olduğum hayaline. Ah, Mirdad! Mirdad, ne yaptın böyle Shamadam'a! Shamadam, ne eyledin kendine!"

iki büyük damla süzüldü, adamın sakalına ve birden ürperdi. Yüreğime dokundu sözleri, hemen lafa girdim,

"Daha fazla bahsetme, yalvarırım, seni gözyaşlarına boğan bu adamdan."

"Dert etme, ey haberci. Bu öfke dolu gözyaşlarına akıtan, geçmişteki o Efendi'nin gururudur. Dişlerini, ruhun hükmüne geçiren, bilgeliğin hükmüdür. Bırak, aksın gözyaşlarım. izin ver, hüküm dişlerini geçirsin son kez. Ah, onun kutsal çehresine ilk gördüğümde, gözlerime dünyevi değerlerin perdesi inmemişti! Ah, onun ilahi bilgeliğini duyduğumda, kulaklarım dünyanın bilgeliğiyle dolmamıştı! Ah, onun bilge diliyle karşılaştığımda,

dilim etin acı güzelliklerine kapılmamıştı! Ama semeresini öyle çok çektim ki... daha öyle çok çekeceğim ki yanılgılarımın darasını.

"Yedi yıl hizmet etti aramızda, kibar, uyanık, mazlum, kendi halinde, en ufak bir ricayı yerine getirmeye hazır. Havada süzülür gibi hareket etti. Dudaklarından tek kelime duymadık. Sessizlik yemini ettiğine inandık. Bazılarımız muziplik etti önceleri. Oysa o kutsal bir soğukkanlılıkla karşıladı onların baskılarını. Zamanla hepimiz saygı duyduk sükunetine. Onun sükunetiyle huzur bulan diğer yedi rahibin aksine ben, bunaltıcı ve cesaret kırıcı buldum bu tavrını. Bozmak için aklıma gelen her yolu denedim, ama ne fayda.

"Adının Mirdad olduğunu söyledi bize. Sadece Mirdad deyince döndü, baktı. Onun hakkında bir tek bunu bildik. Ancak varlığı öyle baskındı ki, önemli konuları bile o hücresine çekildikten sonra tartışır olduk.

"Öyle bolluk içinde yıllar oldu, Mirdad'ın ilk yedi yılı. Mabedin sahip olduğu zenginlik yedi kat arttı. Kalbim yumuşadı ve ilahi takdir de bize bir başka rahip göndermediğinden, onu aramıza almayı teklif ettim.

"işte o zaman oldu, hiç kimsenin, bu zavallı Shamadam'ın hayal edemediği, öngöremediği. Çözüldü Mirdad'ın dudakları, koptu bir fırtına. Döktü uzun zamandır sessizliğinin biriktirdiklerini. Sözleri öyle sel oldu aktı ki tüm rahipler de katıldı bu akıntıya, sonuna kadar mücadelesini sürdüren bu zavallı Shama-dam hariç tüm rahipler. Efendi olarak otoritemi koyup tersine döndürmeye çalıştım akıntıyı, ama Rahiplerin gördüğü tek otorite Mirdad'ınkiydi. Mirdad, Efendi'ydi, Shamadam ise yalnız. Başvurdum hileye bile. Bazılarına gümüş ve altın rüşvetler teklif ettim; bazılarına verimli topraklar. Başarılı olduğumu sanmıştım ki, Mirdad çabalarımın farkına vardı ve hiç çaba göstermeden, sadece birkaç kelimeyle, egale etti beni.

"Çok garip, çok karmaşıktı öğretileri. Hepsi Kitap'ta, benim hakkım yok konuşmaya. Ama onda öyle bir konuşma sanatı vardı ki karı zift, zifti kar gibi gösterirdi. Güçlü ve etkiliydi sözleri. Bu silaha neyle karşılık verebilirdim? Benim himayemdeki Mabet mührü hariç hiçbir şey. Ama bunu kullanmak bile etmezdi fayda. Onun yakıcı sözleriyle büyülenen Rahipler, elimi ve mabedin mührünü alırdı gerçekleştirmek için infazımı. Yıllarca bağışlanan mabet topraklarını devrettiler birer birer. Sonra Mirdad başladı Rahipleri göndermeye, yoksullara hediyeler, çevredeki köylere yardım götürsünler diye. Son Nuh Günü'nde, geleneksel Nuh festivallerinin biriydi bu -diğeri de Üzüm Günü- Rahiplerine mabedi boşaltmalarını ve hepsini onlardan yoksun

insanlara dağıtmalarını emrederek tamamladı Mirdad çılgınlığını.

“Tüm bunlara tanık oldu günahkar gözlerim. Kazıdım hepsini, Mirdad’a karşı nefretle dolan kalbime. Göğsümde yer eden o nefret yeterli olsaydı tek başına, binlerce Mirdad’ı yok ederdi. Ama onun sevgisi güçlüydü nefretimden. Adil değildi mücadele. Gururum teslim olmadı, görene kadar kendini ayaklar altında. Benimle savaşmadan yok etti beni. Ben savaştım onunla, ama bana oldu olan. Gözlerimdeki perdeyi kaldırmak için öyle sevgiyle, sabırla uğraştı ki! Ben ısrarla öyle kalın perdeler çektim ki gözlerime! O bana ne kadar cömert davrandıysa, ben ona o kadar karşılık verdim nefretimle.

“Biz savaş meydanında iki savaşçıydık; Mirdad ve ben. O tek başına bir orduydu. Yalnız bir mücadeleydi benimki. Alsaydım diğer Rahiplerin desteğini, sonunda ulaşırdım zafere. Sonra da sökerdim onun yüreğini. Ama benim Rahiplerim, bana karşı savaştı. Hainler! Mirdad, Mirdad, sen öcünü aldın.”

Hıçkırarak ağlamaya başladı ve uzun bir sessizlikten sonra diz çöküp yeri üç kez öperek devam etti,

“Mirdad, fatihim, efendim, umudum, cezam ve ödülüm, Sha-madam’ın hatalarını bağışlayın. Bedenden koptuktan sonra da zehrini korur bir yılanın başı. Ama neyse ki sokamaz artık. Bakın, Shamadam artık zehirsiz. Onu sevginizle donatın ki ağzından sizinki gibi bal damlayacağı günleri görebilsin. Bu onun size sözü olsun. Siz onu arındırdınız ilk zehrinden. Daha fazla oyalamayın.”

Sanki aklımdan geçen soruyu okumuş gibi öyle farklı, olgun bir ses tonuyla açıkladı ki Rahip, herkes yemin ederdi bunun başka bir adamın sözleri olduğuna,

“O gün çağırdı hepimizi, Yedi’yi toplayıp öğretilerini sunduğu o görkemli mağarasına. Güneş batmak üzereydi. Batıdan gelen rüzgar, geçitleri dolduran ve buradan deniz kadar tüm toprakları bir örtü gibi kaplayan ağır sis getirdi. Yükselmişti, deniz kenarına benzeyen dağımızın yarısına kadar. Ufukta, güneşi tamamen kaplayan ağır, amansız bulutlar yükseldi. Efendi, dizginleyerek yoğunlaşarak duygularını, kucakladı hepimizi ve başladı sözlerine:

“Uzun zamandır yaşadınız en tepede. Bugün inmelisiniz derinliklere. Alçalarak yükselecek, zirvede vadiye ulaşacaksınız. Yükseklikler başınızı döndürecek, derinlikler kör edecek gözlerinizi.”

“Sonra döndü bana, gözlerime baktı derin derin ve devam etti konuşmasına:

“ ‘Sana gelince Shamadan, senin zamanın gelmedi daha. Sen bu zirvede bekleyeceksin benim dönüşümü. Beklerken de koruyacaksın, mihrabın altındaki demir sandıkta kilitli kitabımı. Hiçbir el dokunmayacak ona, seninkiler bile. Zamanı geldiğinde, göndereceğim habercimi, yayacağım onu dünyaya. Onu tanıyacaksın şu alametlerle: Bu zirveye tırmanacak çakmaktaşı yamacından. Başlamış olacak yolculuğuna tamamen giyinik ve yedi somun ekmekle; ama sen onu bu mağaranın önünde bulacaksın tedariksiz, yoksun, çıplak ve nefessiz. Dilin ve dudakların mühürlenecek o gelene dek buraya ve uzak duracaksın eşten dosttan. Sadece onun varlığı kurtarmalı seni sessizlik mezarından. Kitabı uzattığında onun ellerine, bir taşa dönüşeceksin. Koruyacaksın bu mağarayı benim gelişime kadar. Bu mezardan da ben çıkaracağım seni. Düşünürsen fazla beklediğini, daha fazla beklersin. Kısa gelmeli zaman sana ki daha kısa sürsün. inan ve sabret.’ Bu sözlerle kucakladı beni de.

“Sonra döndü tekrar Yedi’ye, salladı elini havada ve son sözlerini söyledi, ‘Rahipler, izleyin beni.’

“Soylu başı yukarıda, bakışları ufukta, kutsal ayakları yere çıplak basarak yamaçtan inmeye başladı en önde. Ulaştıklarında sisin örtüsüne, güneş ortaya çıktı, denizin üzerindeki siyah bulutların üzerinden. Sözcüklerin kifayetsiz kalacağı, ölümlü gözleri kör edecek bir parlaklıkla aydınlandı etraf. Sanki Efendimiz, yedi Rahibiyle birlikte dağdan kopmuş ve sislerin içinden kubbeye doğru, güneşe doğru gidiyormuş gibi göründü bana. Yapayalnız kalmıştım, ah öyle yalnız ki.”

Uzun bir gün sonunda bitkin düşen işçiler gibi, Shamadam aniden rahatladı ve sessizliğe büründü. Başı düştü, göz kapakları indi, göğsü farklı aralıklarla başladı inip yükselmeye. Uzun süre sessiz kaldı. Ben bazı telkin edici sözcükler ararken, başını kaldırdı ve şöyle dedi:

“Siz talihin sevdiğisiniz. Talihsiz bir adamı bağışlayın. Çok konuştum, belki gereğinden fazla. Başka nasıl anlatırdım? Dili yüz eli i yıldır mühürl ü olan bir adam, orucunu “evet” ve “hayır” ile bozabilir mi? Bir Shamadam, bir Mirdad olabilir mi?”

“Bir soru sormama izin ver, Shamadam kardeş.”

“Bana ‘kardeş’ diye hitap edebilecek kadar yücesiniz. Sahip olduğum tek kardeşim yıllar önce öleli kimse bana böyle seslenmedi. Sorunuz nedir?”

“Mirdad büyük bir adam olduğunda göre, bugüne kadar dünyanın ondan

haberdar olmaması şaşırttı beni. Bu nasıl mümkün
olabilir?”

“Belki zamanını bekliyordur. Belki başka bir isimle tanınıyordur. Emin olduğum tek bir şey var: Mirdad, Nuh’u değiştirdiği gibi değiştirecek tüm dünyayı.”

“Uzun zaman önce ölmüş olmalı ama.”

“Mirdad ölmez. Mirdad, ölümden de güçlüdür.”

“Nuh’u yok ettiği gibi dünyayı da yok edeceğini mi söylüyorsun?”

“Hayır, asla! Nuh’u yücelttiği gibi yüceltecek dünyayı da. Sonra benim gibi adamların, yanılgılarıyla sakladığı, gömdükleri içinde bulundukları karanlığa, o sonsuz ışığı yakacak tekrar. insanların kendi içlerinde yok ettikleri şeyi yaratacak tekrar. Kitap yakında elinizde olacak. Okuyun ve görün ışığı. Daha fazla gecik-tirmemeliyim. Beni bekleyin burada, ben gidip getirmeliyim.” Kalktı ve aceleyle çıktı dışarı, bıraktı beni şaşkın ve sabırsız bir şekilde. Ben de adım attım dışarı, ama uçurumun kenarından öteye gidemedim.

Gözlerimin önüne serilen sihirli çizgiler ve renkler öyle sardı ki benliğimi bir an için kendimi belirli belirsiz damlalar halinde çözülürken gördüm her şeyin üzerine ve içine: inci gibi sisin sakinleştirdiği denizin üzerinde; şimdi eğilen, alçalan tepelerin, ama kıyıdan hızla yükselen ve engebeli yamaçların doruk noktalarına erişen tepelerine üzerinde; dünyanın yeşilliğine huzurla yerleşmiş tepelerin; tepelere yuva yapmış taze vadilerin, dağların kalbinden susuzluğunu bağıran ve çalışan insanları, otlayan hayvanları barındıran vadilerin üzerinde; Zaman’la mücadelelerinde dağların, geçitlerin ve koyakların içinde; uyuşuk rüzgarın; yukarıdaki semanın mavisinde; aşağıda toprağın küllü renginde.

Gözlerim avare avare dolaşırken ufukta, birden rahip, utandırıcı anlatımı, Mirdad ve Kitap geldi aklıma. Ve beni farkında olmadan bir şeyden diğerinin arayışına iten ele baktım. Ve yüreğimde kutsadım onu.

Bu sırada rahip bana eski, sararmış ipek bir kumaşa sarılı küçük bir paket uzatarak geri döndü ve şöyle dedi:

“Benim güvenim, artık senin güvenin. Güvenine sadık kal. Benim ikinci saatim sahibini değiştirdi artık. Zindanımın kapıları, beni almak için açılıyor. Yakında benimle birlikte kapanacaklar. Ne kadar kapalı kalırlar, ancak Mirdad bilebilir. Yakında Shama-dam silinecek tüm hatıralardan. Ah, ne kadar acı verici silinmek, ne kadar! Neden bunu söylüyorum? Mirdad’ın hafızasından silinmez tek bir şey. Mirdad’ın ha tızasında var olan, yaşar

sonsuza
dek.”
Uzun bir sessizlikten sonra, Efendi başını kaldırdı ve yaşlarla kızarmış gözleriyle bakıp neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla başladı konuşmaya,
“Şimdi dünyaya dönmelisin. Ama çıplaksın ve dünya çıplaklığı lanetler. Giysilere sardığı ruhtur aslında. Benim giysilerimin kalmadı bir önemi. Mağaraya gidip çıkaracağım hepsini, sen de sarabilirsin çıplaklığını bunlarla, her ne kadar Shamadam’ın giysileri Shamadam’dan başkasına olmasa da. Bu sana bir zorluk çıkarmamalı.”
Mutlu bir sessizlikle kabul ederek teklifi, başka yorum yapmadım. Rahip soyunmak için mağaraya girdiğinde, ben de Kitap’ı kılıfından çıkardım ve sarı, parşömen yapraklarını çevirmeye başladım. Birden kendimi, okumaya çekildiğim, gözlerimi alamadığım ilk sayfada buldum. Okudum, okudum, giderek daha çok kapıldım. Farkında olmadan, Rahibin giysilerini çıkardığını ve giyinebileceğimi söylemesini bekliyordum. Dakikalar geçti, hiç ses yoktu.
Gözlerimi kitabın sayfalarından kaldırdığımda, mağaraya baktı ve Rahibin giysilerinin ortaya yığıldığını gördüm. Ama Rahibin kendisi yoktu etrafta. Defalarca seslendim, hep daha yüksek sesle. Yanıt yoktu. Korkmuş, dehşete düşmüştüm. Durduğum dar giriş dışında, başka bir çıkışı yoktu mağaranın. Rahip de o mağaradan çıkmamıştı, bununla birlikte düştüm şüpheye. Hayalet miydi yoksa? Ama etini etimde, kemiğini kemiğimde hissetmiştim. Ayrıca, kitap ellerimde, giysileri mağarada duruyordu. Bunlar şans eseri miydi? İçeri girdim ve giysileri aldım, teker teker ve her parçada kendime şaştım. Bunlar gibi daha pek çoğu saklayamazdı iri cüsseli rahibi. Yoksa, gizemli bir şekilde, mağaradan çıkıp Siyah çukura mı düşmüştü?
Bu son düşünceyle birlikte hemen çıkıverdim dışarı; çıkmamla birlikte, mağaranın girişinde dev bir taş gördüm. Orada değildi önceden. Çömelen bir hayvan gibi görünse de yüzü insan yüzü gibiydi. Geniş ve dik bir çene, sıkıca kapalı bir ağız, mühürlenmiş dudaklar, kısık, kuzeye dalmış gözler.

KİTAP

Bu, efendilerinin en genci ve sonuncusu Naronda tarafından yazılmış, MİRDAD'ın Kitabı'dır;

derman arayanlar için bir deniz feneri, sığınmak isteyenlere bir limandır.

Herkes görmeli, duymalı ve bilmeli!

BÖLÜM - 1 MİRDAD KENDİNİ ORTAYA KOYAR PERDELERDEN VE MÜHÜRLERDEN BAHSEDER

Naronda: O akşam, Sekiz rahip, Mirdad'la birlikte yemek masasında toplandı ve sessizce emirleri bekledi.
Rahiplerin en eski kurallarından biri, konuşmalarında Ben sözcüğünden mümkün olduğunca kaçınmaktı. Rahip Shamadam, Efendi olarak kendi başarılarıyla övünüyordu. Nuh'un zenginliğine ve prestijine yaptığı katkıları anlattı. Bunu yaparken de, yasaklı kelimeyi sıkça kullandı. Rahip Micayon, onu kibarca uyardı. Bunun üzerine, kuralın amacı ve kuralı Nuh'un mu, yoksa ilk Rahip, Sam'in mi koyduğu üzerine sıkı bir tartışma başladı. Öyle alevlendi ki konu ayrımcılığa ve oradan da pek çok şeyin söylendiği ama hiçbir şeyin anlaşılamadığı bir karmaşaya uzandı.

Bu karmaşayı sevince dönüştürmeyi arzulayan Shamadam, Mirdad'a döndü ve bariz bir alayla şöyle dedi:

"Durun, patrikten de saygın bir insan var burada. Mirdad, bize bu sözcük labirentinden nasıl çıkacağımızı göster."
Tüm gözl er Mirdad'a döndü. Ve Mirdad, yedi yıldır ilk kez ağzını açıp konuşmaya başladığında, heyecanımız ve neşemiz ikiye katlandı.

MİRDAD: Nuh'un Efendileri! Shamadam'ın arzusu, her ne kadar alayla dile getirilmiş olsa da, kasıtsızca bize Mirdad'ın vakur kararını gösteriyor. Bu Mabet'e geldiğinden beri Mirdad, mührünü çözmek ve perdelerini aralamak, sizin ve dünyanın karşısında durmak için bu zamanı ve bu yeri -tam da bu akşamı- seçti.

Yedi mühürle, Mirdad'ın dudakları mühürlendi. Yedi perde ile, Mirdad'ın yüzüne perde indi. Bu yüzden size ve dünyaya, öğrenmek istediğinizde,

dudaklarınızın mührünü nasıl açacağınızı, gözlerinizdeki perdeleri nasıl kaldıracağınızı ve böylece kendi görkeminizde, kendinizi nasıl ortaya koyacağınızı anlatacak.

Gözleriniz, sayısız perdeyle örtülü. Baktığınız her şey, bir perdeden ibaret.

Dudaklarınız, sayısız mühürle mühürlü. Dilinizden dökülen her sözcük bir mühür.

Şekl i ve türü ne olurs a olsun, her şey sadece birer perde ve yaşamın sarmalanıp örtündüğü peçe. Kendisi de bir perde ve bir peçe olan gözünüz, kendini bu örtülerden nasıl kurtaracak?

Ve sözler... onlar da harflere ve hecelere mühürlenen şeyler değil mi? Kendisi de bir mühür olan dudaklarınız, nasıl mührü açacak?

Göz örtebilir, ama örtüleri delip geçemez.

Dudak mühürleyebilir, ama mühürleri açamaz.

Artık ikisini de bir kenara bırakın. Bunlar, bedene düşen görevler ve gayet başarılılar. Perdeler örterek ve mühürler vurarak, sizi perdelerin arkasındaki keşfetmeye ve mühürlerin ötesin-dekini öğrenmeye çağırıyorlar.

Perdeleri delip geçmek için, kirpik, göz kapağı ve kaşla gölgelenmiş bir başka göze ihtiyacınız var.

Mührü açmak için, burnunuzun altındaki o bilindik et parçasından başka bir dudağa ihtiyacınız var.

Önce, gözü olduğu gibi görün, diğer her şeyi de olduğu gibi. Gözünüzle değil, öyle bir bakmalısınız ki her şeyin ötesini görebilmelisiniz.

Eğer söyleyeceklerinizi doğru iletebilecekseniz dudağınızı ve dilinizi kullanın. Dil ve dudak değil, sözlerin de ötesinde anlamı dile getirebilmektir önemli olan.

İşte, o zaman dünyanız şaşırtıcı bir bilmeceye dönüşürse, bunun sebebi sizin o şaşırtıcı bilmecenin ta kendisi olmanızdır. Eğer konuşmalarınız hüzünlü bir labirente dönüşürse, o hüzünlü labirent sizsinizdir.

Her şeyi akışına bırakın ve değiştirmeye çalışmayın. Her şey göründüğü gibi görünür, çünkü siz göründüğünüz gibi görünürsünüz. Siz onlara anlam ve dil katmadığınız sürece, konuşamaz ya da anlatamazlar. Eğer anlatımlarında bir sertlik varsa, bunun suçunu kendi dilinizde arayın. Eğer kötü görünüyorlarsa, ilk ve son olarak kendi gözünüzü suçlayın.

Bir şeylerin, perdelerinizi aralamasını istemeyin. Kendi perdenizi aralayın, onlar da aralanacaktır. Mühürlerinizi açmalarını istemeyin. Önce siz kendi mührünüzü açın, onlar da açılacaktır.

Kendini ortaya koyma ve kendi mührünü açmanın anahtarı, sonsuza dek dudaklarınızdan eksik etmemeniz gereken bir sözcüktür. O tüm sözcüklerin en önemsizi ve en önemlisidir. Mirdad bu sözcüğe, YARATICI SÖZCÜK der.
Naronda: Efendi durdu; derin bir sessizlik, herkesi yoğun bir şüphe kapladı. En son, tutkulu bir sabırsızlıkla Micayon konuştu.
Micayon: Kulaklarımız o SÖZCÜK için aç. Kalplerimiz anahtar için yanıp tutuşuyor. Devam et, yalvarıyoruz, Mirdad, devam et.

BÖLÜM - 2 YARATICI SÖZCÜK ÜZERİNE. BEN, HERŞEYİN KAYNAĞI VE MERKEZİDİR.

MİRDAD: Ben dediğiniz zaman, yüreğinizden hemen şöyle deyin, “Tanrım, Ben ‘in ıstırabına giden yolda limanım, mutluluğuna giden yolda rehberim ol.” Çünkü bu sözde, belirsiz de olsa, gizlidir diğer her sözcüğün ruhu. Bir kez sırrınızı açığa çıkardığınızda, hoş kokular ağzınız, tatlılar diliniz olur; onunla gelen her sözcük, yaşamın güzellikleriyle artar. Saklı bırakırsanız, kötülükler ağzınız, acıl ar dil iniz olur; onunl a gel en her sözcük, Ölüm’ün irini akıtır.

Ben, sevgili rahipler, Yaratıcı Sözcük’tür. Bu nedenle o sihirli gücü koruyunuz; efendilere güç veren gücün kendisi olunuz, o güç sizi savaştan korur ki barış içinde olasınız, karanlıktan korur ki ışık içinde yükselesiniz.

Sizin kullandığınız Ben, sessiz ve manevi benliğin, dillendirip bedene dönüştürülmüş halidir. İçinizde duyulmayanı duyulabilir kılan, görünmeyeni gözler önüne seren. Ancak böyle görünmeyeni
görür, duyulmayanı duyarsınız. Ancak öyle kapalıdır ki gözleriniz ve kulaklarınız, hiçbir şey göremez ve duyamazsınız.

Sadece Ben’i düşünerek bile, aklınızın içinde kabaran bir düşünceler denizi yaratırsınız. Bu deniz, sizin Ben’inizin yaratılışıdır, hem düşünen hem düşüncedir. Eğer sokan, kamçılayan ve pençeleyen düşünceleriniz varsa, sadece içinizdeki Ben’in, onları iğne, kırbaç ve pençe ile donattığını bilin.

Mirdad, donatabilen her şeyin, ondan mahrum bırakabileceğini de bilmenizi ister.

Sadece Ben’i hissederek bile, kalplerinizde bir duygu çeşmesi açarsınız. Bu çeşme, sizin Ben’inizin yaratılışıdır, hem hisseden hem hissedilendir. Eğer

kalplerinizde yabangülleri varsa, sadece içinizdeki Ben'in, onlara kök verdiğini unutmayın.
Mirdad, kök verebilen her şeyin, kökünü sökebileceğini de bilmenizi ister.

Sadece Ben diyerek bile, yaşama güçlü bir sözcük fırtınası katarsınız; her sözcük, bir şeyin sembolü; her şey, bir dünyanın sembolü; her dünya, bir evrenin parçası olur. Bu evren, sizin Ben'inizin yaratılışıdır, hem yaratan hem yaratılandır. Eğer sizin evreninizde gulyabaniler varsa, sadece içinizdeki Ben'in onları oraya getirdiğini bilin.

Mirdad, yaratabilen her şey, isterse yaratmayacağını da bilmenizi ister. Yaratılan ne ise yaratıcı odur. Bir insan kendini olabileceğinden öte yaratabilir mi? Ya da olabileceğinden az? Onun yarattıkları, ne eksik ne de fazladır.
Asıl kaynak, her şeyi akıtan ve akıttığı her şeyin geri döndüğü ben'dir. Kaynak ne ise, akan da odur.

Sihirli bir değnektir ben. Yine de bu sihirli değnek, yalnızca sihirbazın içinde barındırdığı şeye can verir, olmayana değil. Sihirbaz ne ise, yapabildikleri de odur.

Bil inciniz ne ise, ben'iniz de odur. Ben'iniz ne ise, dünyanız da odur. Ben'iniz, anlam bakımından net ve anlaşılırsa, dünyanız da öyledir; işte ancak o zaman, sözleriniz labirent, hedefleriniz ıstırap yuvaları olmaz. Ben'iniz yine anlam bakımından karmaşık ve belirsizse, sözleriniz düğüm, hedefleriniz ıstırap limanları olur.

Eğer o ben, istikrarlı ve güçlüyse, dünyanız da istikrarlı ve güçlü olur; işte o zaman Zaman'dan da güçl ü, Kainat'tan da sonsuz olursunuz. Eğer o ben, değişken ve geçiciyse, dünyanız da değişken ve geçici olur; o zaman da güneşin hafifçe üflediği dumandan öte olamazsınız.
Eğer o ben tek ise, dünyanız da tektir; işte o zaman, cennetin ev sahipleri ve dünyanın kiracıları ile ebedi bir barış içindesinizdir. Eğer ben sayıca çoksa, dünyanız da öyledir, o zaman da kendi öz benliğinizle ve Tanrı'nın akıl almaz nüfuzuyla bitmek bilmeyen bir mücadeleye girersiniz.
Ben, dünyanızın bütününü oluşturan her şeyi size ulaştırdığında, yaşamınızın da merkezi olur ve tüm o şeyler, tek bir noktada buluşur. Eğer istikrarlıysa, dünyanız da istikrarlıdır; o zaman altınızda ve üstünüzdeki hiçbir güç, sizi sağa sola savuramaz. Eğer değişkense, dünyanız da değişkendir ve siz de öfkeli bir rüzgarla savrulan savunmasız bir yaprak oluverirsiniz.
İşte! Dünyanız istikrarlı, elbette; ama sadece istikrarsızlık içinde. Ve

dünyanız belirgin, ama belirsizlik içinde. Ve sabit sizin dünyanız, ama değişkenlik içinde. Ve tek sizin dünyanız, sadece teksizlik içinde.

Beşiklerin mezara dönüştüğü, mezarların beşik olduğu; günlerin geceleri yuttuğu, gecelerin günleri kustuğu; barışın savaş ilan ettiği, savaşın barışa hükmettiği, tebessümlerin gözyaşlarıyla buluştuğu, gözyaşlarının tebessümleri parlattığı bir dünya sizinki.

Ebenin ölüm olduğu, bitmek bilmeyen doğum sancıları çeken bir dünya sizinki.

Her kalburun ve eleğin birbiriyle aynı olduğu bir kalburlar ve elekler dünyasıdır sizinki. Sizler ise, elenemeyeni kalburdan geçirmek için uğraşıp durursunuz.

Kendine karşı bölünmüş bir dünyadır sizinki, tıpkı ben'in, sizin içinde bölündüğü gibi.

Bariyerlerin ve çitlerin dünyasıdır sizinki, çünkü içinizdeki ben de o engellerden biridir. Kendine yabancı olanları dışlayıp kendine yakın hissettiklerini kabul eder. Yine de, dışladıkları yakın olmaya, yakın hissettikleri kaçmaya çalışır. Ancak onlar, sizin ben'iniz bile, aynı annenin tohumları olduğundan, ayrı kalamazlar.

Ve siz, onların mutlu birlikteliğinden keyif almak yerine, meyve vermeyen denemelerle kendinizi ayrılamaz olanı ayırmaya adar, kendinizi kuşatırsınız. Ben'deki çatlakları onarmak yerine, Ben'iniz olduğuna inandığınızla Ben'iniz dışında hayal ettiğiniz arasına bir kaynak yapma umuduyla, yaşamınızı un ufak edersiniz.

İşte bu yüzden zehre batırılmıştır insanoğlunun sözleri. İşte bu yüzden günleri ıstırapla içerler. İşte bu yüzden geceleri acıyla geçer.

Mirdad, ey efendiler, Ben'inizdeki çatlağı onaracak ki siz kendinizle, insanoğluyla, tüm kainatla barış içinde yaşayabilesiniz.

Mirdad, Ben'inizden zehri alacak, sizler Anlayış'ın o güzel tadını alabilesiniz.

Mirdad, Ben'inizi nasıl tartacağınızı öğretecek ki siz de KUSURSUZ DENGE'nin keyfini sürebilesiniz.

Naronda: Mirdad sustu ve tüm oda sessizliğe büründü. Bir kez daha sessizliği Micayon bozdu.

Micayon: Sözleriniz iştah kabartıyor, Mirdad. Pek çok kapı açıyor, ama bizi eşikte bırakıyor. Devam edin, Mirdad. İçeri girmemize yardım edin.

BÖLÜM - 3 KUTSAL ÜÇLÜ VE KUSURSUZ DENGE

MİRDAD: Her biriniz kendi Ben'inize odaklanmış dahi olsanız, hepiniz, Tanrı'nın tek Ben'i bile, aslında tek bir Ben'in mer-kezindesiniz.
Tanrı'nın Ben'i, ey efendiler, Tanrı'nın ebedi sözüdür. İçinde Tanrı, Yüce Benlik vardır. O, kendini yaratan yaratıcıdır. O, cisimlendirilmemiş haliyle öyle cisimler yaratır ki, o cisimler tekrar cisimsizliğe dönüşürler.

Kendini hissetmek; kendini düşünmek, kendini dile getirmek için, Ben'den başka bir şey söylemez o. Bu yüzden Ben, onun tek sözüdür. Bu yüzden Ben, SÖZCÜK'tür.

Tanrı Ben dediğinde, her şey söylenmiştir. Görünmüş ve henüz görünmemiş dünyalar; doğanlar ve henüz doğmamış olanlar; geçen ve gelecek zaman; hepsi, her şey, en ufak bir kum tanesi bile, dile getirilmiş, bu sözle söylenmiştir. Bu sözle her şey yaratılmış, her şey bu sözle korunmuştur.

Anlamı olmadığı sürece, bir kelime, boşlukta duyulan bir yankıdan öte değildir.
Anlamı tek olmadığı sürece, boğazdaki bir habis, dildeki bir sivilcedir.

Tanrı'nın Söz'ü, Anlayış'tan yoksun olmayanlar için boşluktaki bir yankı, boğazdaki bir habis, dildeki bir sivilce değildir. Anlayış, Sözcüğe hayat katan ve onu Bilinçle buluşturan Kutsal Ruh'tur. İmanı, Ana Bilinç ve Sözcük olanların Sonsuz dengesinin ışığıdır.

Ana Bilinç - Söz - Anlayış Ruhu; işte, ey efendiler, VAROLUŞ ÜÇLEMESİ; Üçte bir, bir de üç, aynı derecede eşit, varoluşçu, ebedi; kendini dengeleyen, tanıyan ve tatmin eden. Artmayan ve azalmayan. Daima barış içinde. Daima sabit. İşte bu, ey efendiler,
KUSURSUZ DENGE'nin ta kendisidir.

İnsanoğlu, Tanrı der ona, oysa isimlendirilemeyecek kadar yücedir o. Yine

de kutsaldır bu isim, kutsaldır onu kutsal kıl an diller.

Şimdi soruyorum size, İnsan, bu Tanrı'nın tohumu değilse nedir? İnsan, kendini yaratandan ayrı olabilir mi? Meşenin meşe palamuduna bürünmüş hali değil midir? Tanrı, insana bürünmüş değil midir?

İşte, bu yüzden, insanoğlu da kutsal üçlüdür; bilinçtir, sözcüktür, anlayıştır. İnsanoğlu da, Tanrı gibi yaratandır. Onun Ben'i, onun yarattığıdır. Öyleyse, neden Tanrı'sı gibi dengeyi koruyamaz?

Eğer bu bilmecenin cevabını bilmek isterseniz, Mirdad'ın sözlerine kulak veriniz.

BÖLÜM - 4 İNSAN, KUNDAĞA SARILI TANRIDIR.

İnsan, kundağa sarılı Tanrı'dır. Zaman, kundaktır. Kainat, kundaktır. Beden ve bedenle algılanan her şey kundaktır. Anne çok iyi bilir, kundağın bebek olmadığını. Ancak farkında değildir bebek.

Oysa insan farkındadır günbegün değişen kundağının. Bu yüzden akıp gider bilinci; bu yüzden anlamlı ve net değildir bilinciyle ifade ettiği sözler; bu yüzden anlayışı sislere bürünmüştür ve bu yüzden yoktur denge yaşamında. Bu sürekli şaşırtan bir şaşırtmacadır.

Yardım ister insan. Istırap dolu haykırışları yankılanır zaman içinde. Hava, onun ağıtlarıyla ağırlaşır. Deniz tuzlanır gözyaşlarıyla. Toprak, kırışır onun mezarlarıyla. Dualarıyla sağır olur semalar. Ve tüm bunlar, onun için kundak olan Ben'inin anlamını bilmediği içindir, bebeğin kendiyle kundağı ayıramadığı gibi.

Ben derken insan, tutunur bir ikileme; biri kundağına, diğeri Tanrı'nın ölümsüz benliğine. İnsan gerçekten de bölünemeyeni böler mi? Asla. Bölünemeyeni, hiçbir güç bölemez, Tanrı'nın gücü
bile. İnsanın cehaletidir bu bölünmeyi hayal eden. Ve insan, henüz yeni doğmuş, Ben'ine savaş açar sonsuza dek, benliğine düşman görerek.

Bu adil olmayan savaşta, bedenini parçalar, kanını akıtır İnsan. Oysa Tanrı sevmektedir onu bir baba, bir ana gibi. Çünkü bilir Tanrı, aslında İnsanın, onu kendi benliğine kör eden perdeleri parçaladığını.

İnsanın kaderidir bu; savaşmak, kan akıtmak, bitkin düşmek ve sonunda uyanıp Ben'deki çatlağı kendi bedeniyle onarıp kanıyla mühürlemek.

Bu yüzden, ey efendiler, uyarıldınız, hem de dikkatle uyarıldı-nız, Ben'i kullanırken cömert olmamanız için. Bebekle kundağın aynı olmadığını, onun bir kazan değil, elek olduğunu bildiğiniz sürece, tüm acı ve ıstırap

kuluçkalarıyla birlikte ölümü seçen siz olmayacaksınız.

BÖLÜM - 5 KAZANLAR VE ELEKLER ÜZERİNE TANRI'NIN VE İNSANOĞLUNUN SÖZÜ

KAZAN, Tanrı'nın sözüdür. Yarattığı her şeyi yok eder ve tek bir şeye dönüştürür. Onun için hepsi değersiz ve hepsi değerlidir. Anlayış ruhuyla, yarattığıyla kendisinin tek olduğunu bilir; ve bir parçasını reddetmenin tamamını reddetmek, tamamını reddetmenin, kendini reddetmek olduğunu. Bu yüzden o, ebedi amaç ve anlamdır.

Oysa elek, İnsanın sözüdür. Ne yaratırsa kavrar ve yok eder. Ebedi bir dostane kavrayış ve şeytani bir geri itiştir. Ve sıkça, dünün dostu bugünün düşmanı, bugünün düşmanı yarının dostu olur.

Zalimce öfkesiyle kendine anlamsız bir savaş açar İnsan. Ve de kendisinin ve yarattığının aslında bir bütün olduğunu ona gösterebilecek Kutsal Ruh'tan yoksun olduğu için insan, düşmanını dışlaması demek, dostunu dışlaması demektir. Hem "düşman" hem "dost," kendi sözcüğünün, kendi Ben'inin yarattıklarıdır.

Sizin sevmediğiniz ve dışladığınız bir şey, elbette bir başkası tarafından sevilip kabul görülecektir. Bir şey, kendini aynı anda iki şeyden mahrum bırakabil ir mi? Bu ne o anl ama gel ir, ne de başka anlama, sadece sizin Ben'inizin kötü gördüğü bir şeyi, bir başka Ben iyi görmüştür. Yaratabilenin, yaratmamayı da seçebileceğini söylememiş miydim? Bir düşman yaratırken, onu yaratmayabilir ya da dost olarak tekrar yaratabilirsiniz. Bu yüzden sizin Ben'iniz kazan olmalıdır. Bu yüzden Anlayış Ruhu'na ihtiyaç duyarsınız.

İşte bu yüzdendir, size dua edecekseniz, ilk ve son olarak Anlayış için dua edin demem.

Asla elek olmayın, efendiler. Tanrı'nın sözü hayattır ve her şeyin bir teklik için bölünmez olduğu hayat, kazandır; her şey mükemmel bir dengede ve her şey yazarına değerlidir -Kutsal Üçlü. Sizin için değeri ne olmalı?
Hiçbir zaman elek olmayın, dostlarım, öyle çevreleyen, saran, öyle yoğun faziletler içinde olun ki, sizi içine alacak elek buluna-masın.

Asla elek olmayın, efendiler. Kendi kelimeniz olarak bilebileceğiniz o Kelime'nin erdemini araştırın. Ve kendi kelimenizi bulduğunuzda, eleklerinizi ateşe teslim edin. Sizin kelimeniz hala perdelerin ardında saklı olsa da, sizin ve Tanrı'nın kelimesi aynıdır.

Mirdad, perdelerinizi atmanızı istemekte.
Tanrı'nın sözü, zamansız zaman, yersiz yerdir. Tanrı'yla olmadığınız bir an oldu mu? Tanrı'da olmadığınız bir yer oldu mu? O zaman neden önce sizi, sonra sonsuzluğu saatlere ve mevsimlere zincirliyor? Ve neden yer ve boşluk sizi kilometre ve millerle sınırlıyor?

Tanrı'nın sözü doğmamış yaşam ve dolayısıyla ölmeyendir. Peki, neden sizinki ölüm ve yaşamla kuşatılmış? Siz sadece Tan-rı'nın yaşamını yaşamıyor musunuz? Ve ölümsüzlük, Ölüm'ün kaynağı olabilir mi?

Tanrı'nın sözü her şeyi içerir. Orada bariyerler ve çitler yoktur. Peki, neden sizinki bariyer ve çitlerle çevrili?

Size söylüyorum, etiniz ve kemiğiniz, sadece sizin değildir. Yer ve gökyüzündeki o et ve kemik çuvalına, sayısız eller değer, zaten dönecektir onlar da geldikleri yere.

Gözlerinizdeki ışık sadece sizin değildir. Aynı zamanda tüm ışıktır sizinle paylaştığı güneşin. Bendeki ışığı görmüyorsa neyi görür gözleriniz? Beni sizin gözlerinizde gören, benim ışığımdır. Sizi benim gözlerimde gören, sizin ışığınızdır. Gözlerinizde tam bir karanlık olsaydım, karanlıkta olurdu bana bakan gözleriniz.

Göğsünüzdeki nefes de sadece sizin değildir. Tüm o nefes ve içinize çektiğiniz hava, göğsünüzde nefes alıyor. Ciğerlerinizi dolduran Adem'in nefesi değil midir sanki? Bedeninizde atan o kalp, Adem'in kalbi değil midir? Düşünceleriniz de sadece sizin düşünceleriniz değil. Ortak düşünceler denizi, benimdir der o düşünceler; o denizi sizinle paylaşan tüm düşünen varlıklar da öyle.

Rüyalarınız da sadece sizin rüyalarınız değil. Tüm evren, sizin rüyalarınızı görüyor.
Yaşadığınız ev sadece size ait değil. Gelen misafirin, sineğin, farenin, kedinin

ve evi paylaşan her şeyin evidir.
Bu yüzden işte, dikkat edin çitlere. Yanılgıyı çevreler, gerçeği dışarıda bırakırsınız. Ve çitler içinde kendinize baktığınızda, yüz yüze gelirsiniz, diğer adı Yanılgı olan ölümle.

İnsan Tanrı'dan ayrılmaz, ey efendiler; dostlarından ve o sözle yaratılmış hiçbir şeyden.

Söz, okyanustur; siz, bulutlar. Ve bulut da okyanusla bir değil midir? Oysa nasıl bir budalalıktır, bulutun şeklini ve kimliğini korumak için kendini boşlukta bir o yana bir bu yana savurması. Bu anlamsız mücadeleyi, boşa çıkmış umutlardan ve acı bir yenilgiden başka ne sonlandırabilir? Kendini kaybetmesi bir yana, bul amaz da bir daha. Bul ut olarak ölüp gitmesi bir yana, kendi benliği olan okyanusu da bulamaz bir daha.
Tanrı'ya direnen bulut İnsandır. Kendini boşaltmazsa kendinden, kendini bulamaz bir daha. Ah, o boş olmanın verdiği haz!
Kaybolmadığında sonsuza dek, sen, hatta senin Ben'in olan o sözü anlayamazsın. Ah, o kaybolmanın verdiği haz!

Yineliyorum, efendiler, Anlayış için yakarın. Kutsal Anlayış yüreklerinize ulaştığında, Ben sözünü her dile getirişinizde, Tan-rı'nın yüceliğinde sizi mutlu etmeyecek tek bir şey bile kalmaz.
Ve sonra ölümün kendisi olmalı, Ölümü yok etmek için kullanacağınız silah. Ve sonra yaşam uzatmalı o anahtarı yüreklerinize. Bu sevginin altın anahtarıdır.

Shamadam: Bir süpürge ve bulaşık bezinden böyle bilgelik çıkabileceğini asla düşünemedim. (Mirdad'ın hizmetkarlığına gönderme yapar.)
MİRDAD: Bilge için her şey bilgelik hazinesidir. Cahile ise, bilgelik saçmalık gelir.

Shamadam: Maharetli dilin var, hiç şüphesiz. Bu kadar uzun süre gem vurmana şaştım. Ama yine de sözlerini duymak zor.
MİRDAD: Sözlerimi duymak kolaydır, Shamadam. Zor olan senin kulakların. Ama ne yazık duyup da duymayana, görüp de görmeyene.

Shamadam: Ben iyi görür ve duyarım; belki de fazla iyi. Ama Shamadam'ın Mirdad'la; efendinin hizmetkarla aynı olması kadar saçma bir şeyi duymak istemem.

BÖLÜM - 6 EFENDİ VE HİZMETKAR ÜZERİNE EFENDİLER, MİRDAD'LA İLGİLİ FİKİRLERİNİ PAYLAŞIYOR

MİRDAD: Mirdad, Shamadam'ın tek hizmetkarı değildir. Sen, Shamadam, sayabilir misin hizmetkarlarını?
Var mıdır bir kartal ya da şahin; sedir ya da meşe; dağ ya da yıldız; melek ya da kral, Shamadam'a hizmet etmeyen? Tüm dünya değil midir Shamadam'ın hizmetinde?
Mirdad da Shamadam'ın tek efendisi değildir. Sen, Shamadan, sayabilir misin efendilerini?

Var mıdır bir böcek ya da pire; baykuş ya da serçe; çiğ damlası ya da göl; dil enci ya da hırsız, Shamadam'ın hizmet etmediği? Shamadam değil midir tüm dünyanın hizmetinde?

Baş ayağın efendisidir, ayağın başın efendisi olduğu gibi.
Hiçbir şey, hizmet etmediği sürece hizmet göremez. Ve hiçbir şey hizmet görmeden hizmet edemez.

Size söylüyorum, Shamadam, ve hepinize, hizmetkar, efendinin efendisidir. Efendi de, hizmetkarın hizmetkarı. Hizmetkarın başını eğmesine izin vermeyin. Efendinin başını kaldırmasına da. Efendinin ölümcül gururunu bırakın. Utangaç hizmetkarın utancını da.

Sözcük tektir, unutmayın. Ve sizler, Ben'de tek hece gibi, teksiniz gerçekte. Hiçbir hece daha asil, daha esaslı değildir bir diğerinden. Hecelerin hepsi tek hecedir; Sözcük bile. İşte siz de böyl e tek bir hece olmal ısınız, eğer her şey ve herkes için olan o insanı kendinden geçiren sevginin büyüsünü tatmak istiyorsanız. Ne hizmetkarın efendisi, ne de efendinin hizmetkarı olarak konuşuyorum seninle, Shamadam; sadece kardeş gibi. Neden sözlerim seni

bu kadar rahatsız ediyor?
İnkar edebilirsin beni, istersen. Ben seni inkar edemem. Daha biraz önce söylemedim mi sırtımdaki etin senin sırtındaki etten farklı olmadığını. Ben kanarım diye seni hançerlemem. O yüzden dilini sakla kanını korumak istersen. Yüreğini aç bana, tüm acılara kapattıysan bile.

Tuzaklar ve dikenlerle dolu sözler etmektense, dilsiz olmak çok daha iyidir. Ve sözler hep yaralayıp kanatacaktır, ta ki dil Kutsal Anlayış'la arınana kadar.

Sizi, yüreğinize bakmaya davet ediyorum, ey efendiler. Sizi oradaki tüm bariyerleri kaldırmaya çağırıyorum. Ve Ben'inize dolanmış tüm kundaklarını çıkarmanızı söylüyorum, ancak bu şekilde onun, o kendiyle ebediyen barışık, tüm dünyaları yaratan Tanrı'nın sözüyle bir ve tek olduğunu görebilirsiniz.

Ben öğrettim Nuh'a.

Şimdi size söylüyorum.

Naronda: Bunun üzerine, hepimizi şaşkın bir halde bırakıp, odasına çekildi Mirdad. Neredeyse ortalığı yıkan bir sessizlikten sonra, başladı efendiler aralarında fikirlerini konuşarak dağılmaya.
Shamadam: Kraliyet tacının hayalini kuran bir dilenci. Micayon: O, bu geminin kaçak yolcusu. "Ben öğrettim Nuh'a" demedi mi?

Abimar: Düğüm olmuş bir ipin makarası. Micaster: Başka bir gecenin yıldızı.

Bennoon: Güçlü bir zeka, ancak çelişkiler içinde kaybolmuş. Zamora: Bilmediğimiz bir notada çalan harika bir harp teli. Himbal: Dostane bir kulak arayan serseri bir söz.

BÖLÜM - 7 MİCAYON VE NARONDA, ONLARA BİR SELİN YAKLAŞTIĞINI VE HAZIR OLMALARI GEREKTİĞİNİ SÖYLEYEN MİRDAD İLE BİR GECE SOHBETİNE DALIYOR

Naronda: Odamın kapısı açılıp kısık bir ses tonuyla Mica-yon'un bana seslendiğini duyduğumda, üçüncü nöbetin ikinci saatiydi.

"Uyanık mısın, Naronda?"

"Henüz uyku ziyaretime gelmedi, Micayon."

"Ne de benim göz kapaklarıma süzüldü bu gece. O uyuyor mudur, sence?"

"Efendimizi mi kast ediyorsun?"

"Şimdiden ona Efendimiz mi diyorsun? Belki de öyle. Onun kimliğinden emin olmadan gözüme uyku girmeyecek. Hemen şimdi ona gidelim." Parmaklarımızın ucuna basarak odamdan çıkıp Mirdad'ınkine yöneldik. Bir deste soluk ayışığı, duvarın tepesindeki bir aralıktan süzülüp yere güzelce serilmiş ve her halinden henüz dokunulmadı-ğı belli olan şiltenin üzerine indi. Aradığımız kişi, onu aradığımız yerde yoktu.

Şaşırmış, utanmış ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde geri dönmek üzereydik ki aniden, daha gözlerimiz kapıdaki nazik yüzünü görmeden, yumuşak sesi ulaştı kulaklarımıza.

MİRDAD: Endişelenmeyin ve huzurla oturun. Zirvelerin üzerindeki gece, hızla şafağa ermekte.

Saat, ermek için oldukça uygun.

Micayon: (Şaşkın bir halde kekeleyerek) Davetsiz gelişimizi bağışlayın. Bütün gece uyumadık.

MİRDAD: Uyku, kendine kayıtsız kalmaktır. Uykuyla unutkanlığı yudumlamaktan iyidir benliğinizi bastırıp uyanık kalmak. Mirdad'ı neden aramıştınız?

Micayon: Sizin kim olduğunuzu öğrenmeye geldik.

MİRDAD: İnsanlarlayken Tanrı'yım. Tanrı'ylayken İnsanım. Şimdi öğrendin mi, Micayon?

Micayon: Tanrı'ya saygısızlık ediyorsunuz.

MİRDAD: Micayon'un Tanrı'sına, belki. Mirdad'ın Tanrı'sı-na, asla.

Micayon: İnsan gibi pek çok Tanrı mı var ki bir Micayon'un-kinden, bir Mirdad'ınkinden söz ediyorsunuz?

MİRDAD: Tanrı pek çok değildir. Tanrı tektir. Diğerleri onun gölgeleridir. Bu yüzden insanoğlunun gölgesi toprağa değdiği sürece, hiçbir insanın Tanrı'sı, onun gölgesinden daha büyük değildir. Gölgesiz olan tamamen ışığın altındakidir. Gölgesiz olan sadece Tanrı'dır. Tanrı ışıktır ve ışık, tek başına ışığı bilendir.

Micayon: Bize bilmece gibi cümleler kurmayın. Anlayışımız o kadar güçlenmedi henüz.

MİRDAD: Gölgenin izini süren içindir bilmece. Ödünç aldığı ışıkta yürüyen içindir, bu yüzdendir gölgesinde sendelemesi. Anlayışla sarmalandığınızda, düşmeyecek gölgeniz toprağa.

Mirdad toplayacak tüm gölgelerinizi kısa zamanda ve yakacak onları güneşte. O zaman bugün bilmece gelen size, açıklamaya gerek duymayacak kadar belirgin bir alev topu gibi yağacak üzerinize.

Micayon: Bize kim olduğunuzu söylemeyecek misiniz? Belki, adınızı bilseydik -gerçek adınızı-, yurdunuzu, atalarınızı, sizi daha iyi anlardık.

MİRDAD: Ah, Micayon! Bir kartalı, çıktığı yumurtaya geri sokmaya çalışır gibi uğraşıyorsunuz Mirdad'ı zincirleyip perdelerinizle örtmeye. Artık "kabuğundan" çıkmış bir adamı hangi isim tanımlayabilir. İçinde kainat barındıran bir adamı hangi yurt ister? Tek atası Tanrı olan bir adama, başka kim atalık yapabilir?

Eğer beni iyi tanımak istiyorsan, Micayon, önce Micayon'u tanımalısın yakından.

Micayon: Belki de insan kılığındaki bir hayalsinizdir.

MİRDAD: İşte, insanların söyleyeceği de bu bir gün, Mirdad hayalden başka bir şey değil. Ama siz bunu öğreneceksiniz, bir insanın, kendi gerçeğinden nasıl daha gerçek olduğunu.

Mirdad’ın farkına henüz varmadı dünya. Mirdad hep farkındaydı dünyanın. Çok yakında anlayacak dünya da.

Micayon: Kaçak yolcu musunuz yoksa siz?

MİRDAD: Ben her tufana göğüs geren tüm gemilerin içindeki kaçak yolcuyum. Ne zaman yardıma çağırsa beni kaptanlar, dümeni devralırım. Sizin yürekleriniz de uzun zamandır çağırmaktaydı beni, siz bilmeseniz de. Ve bakın! Gelmiş geçmiş en büyük tufanda, sizi güvenle karaya çıkarmak için yanınızda Mirdad.

Micayon: Bir tufan daha mı?

MİRDAD: Bu kez dünyayı yok etmek değil amacı, cenneti ayaklarınıza sermek. İnsanın izini silmek değil topraktan, içindeki Tanrı’yı ortaya çıkarmak.

Micayon: Gökkuşağı semaya dolalı az zaman oldu. Nasıl dersiniz bir tufan daha?

MİRDAD: Nuh’un tufanından daha yıkıcı olacaktır gelecek olan.

Suların içine çektiği bir dünya, baharın vaatlerine gebe bir dünyadır, kendi kanıyla kaynayan değil.

Micayon: Öyleyse şimdi beklemeli miyiz sonu? Bize söylenmişti gelecek olan kaçak yolcunun, sonun da işareti olacağı.

MİRDAD: Kaygılanmayın dünya için. O daha öyle genç, göğüsleri öyle bereketli ki. Sayabileceğinizden çok daha fazla nesli besleyecek o.

İnsan için de olmasın kaygınız. Dünyanın yıkılmaz efendisidir o.

Evet, silinmezdir insan. Evet, yorulmazdır insan. İnsan olarak gelip Tanrı olarak büyüyecektir insan.

İstikrarlı olun. Hazır olun. Gözünüz, kulağınız, diliniz çevik olsun ki yürekleriniz, bir kez dindirildi mi, kutsal açlığın sizi sonsuza dek doyurduğunu bilsin.

Hep tok olun ki istekleri yerine getirebilesiniz. Hep güçlü olun ki sendeleyip düşenlere yardım edebilesiniz. Fırtınaya hazırlıklı olun ki fırtınanın savurduğu insanlara el uzatabilesiniz. Her zaman ışık saçın ki karanlıkta kalmışlara rehberlik edebilesiniz.

Güçsüzler, güçsüzlere yüktür. Güçlülere ise zevkle üstlenilecek bir görevdir. Güçsüzleri bulun. Onların güçsüzlüğü, sizin gücü-nüzdür.

Açlar, açlara açlığı ifade eder. Toklara ise ziyafet yuvasıdır. Açları bulun. Sizin tokluğunuz onların arzusudur.

Körler, körlere engeldir. Ama görenlere rehberdir. Körleri bulun. Onların

karanlığı sizin ışığınızdır.

Naronda: Tam bu sırada, sabah duası duyuldu.

MİRDAD: Zamora yeni bir günü ilan ediyor... Yine oturup kalkacağız ve arada esneyeceğiniz, sonra karınlarınızı doyurup tekrar boşaltacağınız, dilinizi anlamsız sözcüklerle yoracağınız, yapmamanız gerekenleri yapıp yapmanız gerekenleri yapmayacağınız bir başka gün daha.

Micayon: Yani katılmamalı mıyız duaya?

MİRDAD: Gidin! Size nasıl öğretildiyse, dua edin o şekilde. İstediğiniz gibi, her ne için istiyorsanız. Gidin! Kendi kendinizi yönetebilecek hale gelene, her sözünüz bir duaya, her eyleminiz bir özveriye dönüşene dek, size öğretilenleri yapın. Huzurla gidin. Mirdad, sabah yemeğinizin bereketli ve leziz olup olmadığına bakmalı.

BÖLÜM - 8 YEDİ EFENDİ, MİRDAD'IN ONLARI KARANLIĞA KARŞI UYARDIĞI KARTAL YUVASINDA ONU ARIYOR

Naroda: O gün Micayon ve ben katılmadık sabah duasına. Shamadam yokluğumuzu fark etti ve gece vakti efendiye yaptığımız ziyareti de duyduğundan, hoşnut olmadı. Ancak bu konudaki sıkıntısını dile getirmeyi bir başka zamana bıraktı.
Diğerleri bizim bu davranışımıza şaşırdı ve öğrenmek istedi sebebini. Bazıları sandı ki efendiydi bizi dua etmekten alıkoyan. Diğerleri kimliğiyle ilgili ilginç varsayımlarda bulunarak bizi gece özellikle çağırdığını düşündü. Kimse inanmadı onun gemideki kaçak olduğuna. Ama herkes onu görmek ve sorular sormak peşindeydi.

Gemideki görevlerini tamamladığında, herkes tarafından Kartal Yuvası olarak bilinen Kara Çukur'da geçirmek boş zamanlarını, kendi arzusuydu efendinin. O akşamüzeri, Shamadan hariç
hepimiz, yine orada bulduk onu derin düşüncelere dalmışken. Yüzü parlıyordu, gözlerini kaldırıp bize baktığında daha bir parladı.

MİRDAD: Ne çabuk buldunuz yuvanızı. Mirdad sizin adınıza mutludur.
Abimar: Gemi bizim yuvamızdır. Nasıl söylersin bu mağaranın bizim yuvamız olduğunu?

MİRDAD: Bir zamanlar kartalın yuvasıydı gemi.

Abimar: Peki, ya bugün?

MİRDAD: Tam bir köstebek yuvası!

Abimar: Sekiz mutlu köstebek, Mirdad'la beraber dokuz!

MİRDAD: Ne kadar kolay alay etmek, oysa ne zor anl amak! Maskaralık,

maskarayı maskara etmiştir oysa. Dilini kötüye kullanmak zorunda mısın?

Abimar: Köstebek diyerek alay eden sensin, bizlerle. Ne yaptık hak etmek için bu lakabı? Nuh'un ateşini kızgın tut an biz değil miydik? Bir zamanlar dilenci yuvası olan bu gemiyi, her zamankinden varlıklı bir hale getirmedik mi? Onu güçlü bir krallığa dönüştürmedik mi? Eğer köstebek isek biz, işinin ehliyiz demek ki.

MİRDAD: Nuh'un ateşi yanıyor, ama sadece sunağın üzerinde. Siz sunak, yürekleriniz çıra olmadığı sürece bunun size ne faydası var?

Şimdi gemi altın ve gümüşle dolu; fazla ağırlık yüzünden çatırdamaya ve tuhaf gıcırtılar çıkarmaya başladı bile. Oysa ana gemi yaşam doluydu; ölü ağırlık taşımazdı; bu yüzden de derinlikler savaşamazdı onunla.

Ölü ağırlıklardan korkun, efendiler. Kendi Tanrı'lığına kapılmış biri için her şey ölü ağırlıktır. İçinde dünyayı taşır, ama ağırlığını kaldıramaz.

Size söylüyorum, gümüş ve altınınızı gemiden atmadığınız sürece, onlar sizi ve gemiyi dibe çekmeye devam edecektir. İnsan, tutunduğu her şeyin tuzağındadır. Kontrolü ele alamıyorsanız, sizi kontrol eden her şeyden kurtulun.

Hiçbir şeye fiyat biçmeyin, hiçbir şeyin fiyatı yoktur. Bir somun ekmeğe fiyat biçmeyi biliyorsunuz. Peki ya güneşe, havaya, toprağa, deniz ve insanın alın teriyle maharetine ne demeli? Onlar olmasaydı bir somun ekmeği bulabilir miydiniz?

Hiçbir şeye fiyat biçmeyin, kendi hayatınıza fiyat biçmiş olursunuz. Bir insanın sahip olduğu hiçbir şey, o insanın yaşamından pahalı değildir. Sizin yaşamınız altın kadar ucuz hiç değildir.

Gemiyi krallığa dönüştürdüğünüzü söylüyorsun. Eğer sınırlarını dünyanın sınırları kadar genişletseydiniz bile, siz yine daracık alanda sınırlı kalırdınız. Mirdad sizden sonsuzluğu kuşatmanızı istiyor. Deniz, dünya üzerinde tek bir damla olsa da kuşatıyor tamamını. Bir deniz, bir insandan ne kadar daha sonsuz olabilir? Onu baştan aşağı ölçüp sınırlarını belirlediğinizi düşünerek kendinizi komik duruma düşürmeyin.

Siz, işinin ehli köstebekler olabilirsiniz, Abimar'ın dediği gibi; ama sadece karanlıkta çalışan köstebekler. Labirenti ne kadar kar-maşıksa, güneşten o kadar uzakta. Sizin labirentlerinizi biliyorum Abimar. Senin de belirttiğin gibi, sözde kendini dünyanın zevklerinden arındırıp yaşamını Tanrı'ya adamış insanlarsınız. Ancak sizi dünyaya bağlayan yollar oldukça karanlık ve dolambaçlı. İhtiraslarınızın çığlıklarını duymuyor muyum sanki?

Kıskançlıklarınızın, Tanrı’nın en sevgili sunağının üzerine yayıldığını görmüyor muyum? Bir avuç olabilirsiniz. Ama bir ordu kadarsınız.
Eğer en işinin ehli yuva yapıcılar kadar olabilseydiniz, yolunuz sadece dünyadan değil, güneşin ötesindeki her bir gezegenden de geçerdi.

Bırakın, köstebekler kendi karanlık yollarını, pençe ve burun-larıyla aşsın. Kendi yolunuzu bulmanız için gözünüzü bile kırpmanıza gerek yok. Yuvanızda oturun ve hayal gücünüzü kullanın. O sizi, krallığınızın harikulade hazinelerine götürecektir. Cesur ve korkusuz bir yürekle izleyin rehberinizi. Onun ayak izleri, en uzak yıldızlarda dahi olsa, daha önce oraya defalarca gittiğinizin işareti olacaktır. Çünkü siz, o sizin içinizde olmadan, hayal edemezsiniz.

Bir ağaç, köklerinden uzağa gidemez. Oysa insan sonsuzluğa yayılır, kökleri sonsuzluğa uzandığından.

Sınır koymayın kendinize. Var olmadığınız hiçbir yer kalmasın. Tüm dünya sizi içine alana dek yayılınız. Kendinizle buluştuğunuz yerde Tanrı’yla bir olana dek büyüyünüz. Yayılınız!

Karanlığın, aşılamayacak bir örtü olduğuna inanarak karanlık işler yapmayınız. Eğer karanlıkta görünmediğiniz için utanmıyorsanız, en azından utanın ateş böceklerinden ve yarasalardan.

Karanlık diye bir şey yoktur, efendiler. Dünyadaki her canlının ihtiyacını karşılayacak dereceleri vardır yalnızca ışığın. Sizin ışığınız, anka kuşuna alacakaranlıktır. Gece karanlığınız, kurbağa için ışıktır. Karanlığın kendisi örtülemezken, nasıl beklersiniz bir başka şeyi örtmesini?

Hiçbir şeyi örtmeye kalkışmayın. Hatalar sırlarınızı açığa vurmasa bile, örtüleri yapacaktır. Kapak, tencerede ne olduğunu bilmez mi? Kapaklar açıldığında içinden yılan ve kurtlar çıkan tencerelere acıyın.

Size söylüyorum, hiçbir nefes havaya karışmaz, önce ciğerlere dolmadıkça. Hiçbir göz, ihtiraslarını ve korkularını, tebessümlerini ve gözyaşlarını yansıtmadıkça algılanamaz bir başka göz tarafından. Hiçbir hayal, çalamaz hiçbir kapıyı, tüm kapıları çalmadıkça. Dikkat edin nasıl gördüğünüze. Hangi hayallere izin verip hangilerinden vazgeçtiğinize.
Ancak varsa acı ve ıstıraptan kurtulmak gibi bir niyetiniz, Mir-dad memnuniyet duyacaktır size yol göstermekten.

BÖLÜM - 9 TASASIZ YAŞAMA GİDEN YOL. EFENDİLER, MİRDAD'IN KAÇAK YOLCU OLUP OLMADIĞINI ÖĞRENME NİYETİNDE

Micaster: Yolu göster bize.

MİRDAD: İşte acı ve ıstıraptan kurtulmanın yolu;

Her düşüncenizin, herkesin görebileceği şekilde yayıldığını düşünün semaya. Çünkü gerçekten böyledir.

Tüm dünyanın, her söylediğinizi duyabileceğini düşünerek konuşun. Çünkü gerçekten duyarlar.

Her yaptığınız, dönüp dolaşıp sizi bulacakmış gibi hareket edin. Çünkü gerçekten bulur.

Dileğiniz, aslında sizmişsiniz gibi dileyin. Çünkü gerçekten sizsiniz.

Tanrı'nın yaşamını sürdürmesi için size ihtiyacı varmış gibi yaşayın. Çünkü gerçekten de ihtiyacı var.

Himbal: Daha ne kadar devam edeceksin aklımızı karıştırmaya? Bizle, hiç kimsenin, hiçbir kitabın konuşmadığı gibi konuşuyorsun.

Bennoon: Kendini açıkça ifade et ki biz de hangi kulağımızla dinleyeceğimizi bilelim. Eğer gemideki kaçak yolcu sensen, bize kanıt göster.

MİRDAD: Güzel söyledin, Bennoon. Öyle çok kulağın ki var ki beni duyamazsın. Eğer duyan ve anlayan tek bir kulağın olsaydı, kanıta ihtiyacın olmazdı.

Bennoon: Kaçak dünyayı yargılamaya gelecek ve biz de onunla olacağız. Kıyamet Günü'ne hazırlık yapmaya mı başlayalım?

BÖLÜM - 10 KIYAMET VE KIYAMET GÜNÜ ÜZERİNE

MİRDAD: Benim ağzımdan yargı diye bir şey geçmedi, ama Kutsal Anlayış diyorum. Ben dünyayı yargılamaya değil, yargı-lamamaya geldim. Çünkü cehalet, peruk takıp cübbe giymeyi, kanunlar sunup cezalar vermeyi sever.

Cehaleti yargılayabilecek en insafsız yargıç, yine kendisidir. İnsanı düşünün hele. Cehaletiyle ölümü ve ikiye bölünmüş dünyasını üzerine çekmemiş midir?

Size söylüyorum, Tanrı ve insan yoktur. Tanrı-İnsan ya da İnsan-Tanrı vardır. Tektir. Çoğalsa da, bölünse de, sonsuza dek tektir.

Tanrı'nın tekliği Tanrı'nın ebedi yasasıdır. Kendi kendini idare eden bir kanundur bu. Onu ne yaymak için mahkemel ere ve yargıçlara gerek vardır, ne de şanını ve gücünü kanıtlamak için. Evren -görünen ve görünmeyen her yanıyla- duymak için sadece kulağını kullananlar için vardır.

Engin ve derin olsa da, deniz tek bir damla değil midir?

Sonsuz gibi görünse de, dünya tek bir küre değil midir?

Sayısız olsa da tüm küreler, tek bir kainat değil midir?

İşte böyle, insanoğlu da tek bir insandır. Tüm dünyalarına rağmen, o da tek bir insandır.

Tanrı'nın tekliği, efendiler, var oluşun tek yasasıdır. Bunun bir başka adıdır, Sevgi. Onu tanımak ve ona itaat etmek, yaşamda itaat etmektir. Ama başka bir yasaya itaat etmek, var olmayışa, yani Ölüm'e itaat etmektir.

Yaşam toplanıştır. Ölüm dağılıştır. Bir araya getirmektir yaşam. Ayrı düşmektir Ölüm. Bu yüzden arada asılı kalmıştır, düalist insan. Çünkü toplanmak ister, dağılarak. Bir araya gelmek ister, ayrı düşerek. Toplanıp bir araya gelirken, Yasa'yı uygular; ödülü ise Yaşam'dır. Dağılıp ayrı düşerken,

Yasa’ya karşı günah işler; cezası ise Ölüm’dür.
Ancak siz kendini mahkum etmiş olanlar, yine sizin gibi, kendini mahkum etmiş insanları yargılarsınız. Ne kadar da acımasızdır yargılar!

Asılacak iki adamın, birbirini darağacına göndermesi bu kadar korkunç olmazdı.

Çifte koşulan iki öküzün, birbirine “seni çifte koşacağım” demesi bu kadar gülünç olmazdı.
Tek mezarda yatan iki ölünün, suçu birbirine atması bu kadar feci olmazdı.
İki kör adamın birbirinin gözünü çıkarması bu kadar acınası olmazdı.

Hükmün tahtına oturmaktan kaçının, efendiler. Bir insan, herhangi bir şey üzerinde bir hükme varmak için, yasayı bil ip ona uygun yaşamanız yetmez, kanıtı da duymanız gerekir. Her davada tanık bulabilecek misiniz?

Rüzgarı mı çağıracaksınız tanık olarak? Ne de olsa rüzgar tanıktır göğün altındaki her şeye.
Yıldızları mı çağıracaksınız yoksa? Ne de olsa, bilirler her ne olup bittiyse.
Yoksa Adem’den bugüne tüm ölmüşleri mi çağıracaksınız? Ne de olsa yaşar ölüler yaşam içinde.
Kanıt olması için herhangi bir durumda, kainatın tanık olması gerekir.
Mahkemeye gerek duymazsınız kainatı mahkemenize getirmeyi başardığınızda. Hüküm tahtından iner, tanığın yargıç olmasına izin verirsiniz.

Her şeyi bildiğinizde, kimseyi yargılamazsınız.

Dünyalarda bir araya geldiğinizde, ayrı düşenleri dahi yargılamazsınız. Çünkü bilirsiniz ki ayrı düşmek, ayrı düşenin cezasıdır. Ve siz onu özgür bırakmaya uğraşırsınız kendini mahkûm edeni mahkûm etmektense.

Şimdi insanın omuzlarında öyle bir yük var ki kendine mal ettiği ağırlıklarla. Engebeli ve karmaşıktır yolu. Her hüküm, bir yük daha ekler gibi, tıpkı hükmetmek ve hükmedilmek gibi. Eğer yükleriniz hafiflerse, siz de hükmetmekten vazgeçersiniz. Kendiliğinden kaybolmalarını istiyorsanız, o sözcüğün içinde ebediyen kaybolun. Yolunuzun pürüzsüz olmasını istiyorsanız, bırakın, rehberlik etsin Anlayış size.

Size hükümden değil, Kutsal Anlayış’tan bahsediyorum.

Bennoon: Peki, ya Kıyamet Günü?

MİRDAD: Her gün, Bennoon, her gün Kıyamet Günü’dür. Her canlının hesabı, göz açıp kapayıncaya kadar yapılır. Hiçbir şey saklanmaz. Hiçbir şey tartılmadan geçilmez.

Hiçbir düşünce, eylem ve dilek yoktur ki düşünenin, yapanın ve dileyenin

hanesine yazılmasın. Hepsi kendi tabiatına uygun değerlendirilir. Tanrının Yasası'yla uyumlu her şey, Yaşam'da toplanır. Zıt olan her şey, Ölüm'ü çağırır.

Günleriniz bir değildir, Bennoon. Bazıları rahat ve huzurlu geçer. Onlar doğru yaşanmış saatlerin hasadıdır.

Bazılarına bulutlar çöker. Onlar, Yaşam'da yarı uyanık, Ölüm'de yarı uykulu geçen saatlerin armağanlarıdır.

Diğerleriyse üzerinize bir fırtına gibi yağarlar. Gözlerinde şimşekler, burunlarında gök gürültüleri ile. Yukarıdan sizi tokatlar; aşağıdan kırbaçlar; sağınızdan solunuzdan çarpar; sizi yerle bir eder, öyle bir alaşağı ederler ki doğmamış olmayı dilersiniz. İşte, böyle günler, Yasa'ya karşı harcadığınız saatlerin meyveleridir.

Dünya için de böyledir. Semayı kaplayan o gölgeler, Tufan'da-kilerden geri kalmaz. Gözlerinizi açın ve görün.

Bulutların, güney rüzgarlarını kuzeye götürdüğünü gördüğünüzde, size yağmur getireceğini söylerler. Bunu bilirsiniz de neden insanlar sürüklendiğinde, ardından gelecekleri bilemezsiniz? İnsanların kendi ağlarına ne çabuk düştüklerini göremez misiniz?

Şimdi ağlardan kurtulma zamanıdır. Ve öyle korkutucudur ki bu zaman! Kalp ve ruh damarlarıyla örülmüştür insanların ağları, yüzyıllardır. Onları ağlarından kurtarmak için etlerini yırtmalı, kemiklerini ezmeli. Ve bunu insanlar kendileri yapmalı.

Kapaklar kalktığında -ki mutlaka kalkacak- ve tenceredekiler açığa çıktığında -ki mutlaka çıkacak- insan utancını nereye saklayacak?

İşte, o gün geldiğinde, yaşayanlar ölüleri kıskanacak, ölüler yaşayanları lanetleyecek. İnsanların sözleri boğazında düğüm olacak ve ışık, gözkapaklarında donacak. Yüreklerinden zehirli akrep ve yılanlar dökülecek ve onlar, yüreklerinde kendi yetiştirdiklerini unutup, "Bunlar nereden geldi?" diye haykıracaklar.

Gözlerinizi açın ve görün. Burada, dünyaya bir ışık tutmak için yapılmış bu köhne gemide, sizin başka çıkabileceğinizden çok daha fazla çamur var. Fener olmak varken tuzak olmuşsa bu gemi, vay denizin haline!

Mirdad, yeni bir gemi inşa edecek. Tam burada kuracak onu. Ve bu yuvadan, ağzınızda zeytin dallarıyla, yorulmak bilmeyen bir Yaşamla yükseleceksiniz. İşte, bu yüzden Yasa'yı anlamalı ve korumalısınız.

Zamora: Tanrı'nın yasasını nasıl anlayıp koruyacağız?

BÖLÜM - 11 SEVGİ, TANRI'NIN YASASIDIR. MİRDAD, İKİ EFENDİ ARASINDAKİ SOĞUKLUĞU SEZİYOR, HARPINI İSTEYİP YENİ GEMİNİN ŞARKISINI SÖYLÜYOR

MİRDAD: Sevgi, Tanrı'nın yasasıdır.

Sevgiyi öğrenebilesiniz diye yaşarsınız. Yaşamayı öğrenebilesi-niz diye seversiniz. İnsanın öğrenmesi gereken başka ders yoktur.

Bir insan sevdiğini, sonsuza dek bir olsun diye sevmezse, ne için sever başka?

Ve neyi, kimi sever o zaman? Yaş am ağacından bir yapr ak seçip tüm kalbini ona mı akıtmalıdır insan? Peki, ya o yaprağı taşıyan dal? Ya o dal ı tut an gövde? Peki, ya gövdeyi, dall arı ve yaprakları besleyen kök? Kökleri güçlendiren toprak? Toprağı gübreleyen güneş, deniz ve hava ne olacak? Eğer bir ağacın üzerindeki tek bir yaprak sizin sevginize bu kadar değiyorsa, ağaç bir bütün olarak ne kadar eder? Bir parçasını bütününden ayıran sevgi, kendini ıstıraba sürükler.

Şimdi diyeceksiniz bana, "Tek bir ağacın üzerinde bir sürü yaprak var. Bazıları sağlıklı, bazıları hasta; bazıları güzel, bazıları çirkin; bazıları kocaman, bazıları küçücük, seçmeyelim de ne yapalım?"

Söylüyorum size, hasta olanın solgunluğundan ortaya çıkar sağlıklı olanın tazeliği. Dahası çirkinliktir, güzelliğin paleti, boyası ve fırçası; ve küçük, küçük olmazdı, büyüğün büyüklüğü olmasaydı.

Siz Yaşam Ağacısınız. Kendinizi bölmeyin. Bir meyveyi bir diğerine, bir yaprağı bir diğer yaprağa, bir dalı bir diğerine, ne de bir ağacı toprağına

tercih etmeyin. Bir parçasını geri kalanından daha çok sevdiğinizde, işte budur, sizin yaptığınız.

Siz Yaşam Ağacısınız. Kökleriniz her yerde. Dallarınız ve yapraklarınız etrafa saçılmış. Meyveleriniz herkesin ağzında. O ağacın üzerinde ne kadar meyve, ne kadar dal ve ne kadar yaprak varsa, hepsi sizin. Olur da ağacın tatlı ve sulu meyve vermesini sağlarsanız, güçlenip yeşillendiğine tanık olursanız, işte o zaman kökleri beslediğiniz yere bakın.

Sevgi, Yaşamın özüdür, Nefret ise Ölümün iltihabı. Ama sevgi, dolaşmalıdır damarlarda, tıpkı kan gibi. Kanı bastırırsanız, kangren olursunuz. Bastırıldığı ya da sakınıldığı için, hem sevene hem de sevilene ölümcül bir zehir gibi gelen sevgi, nefrete dönüşmez mi?

Yaşam ağacınızdaki sarı bir yaprak, sevgiyle solmuş bir yapraktır. Bunun için yaprağı suçlamayın.

Kuru bir dal, sevginin kuruttuğu bir daldır. Dalı suçlayamazsınız. Çürük bir meyve, nefretin emdiği bir meyvedir. Meyveyi suçlayamazsınız. Yaşamın özünü birkaç kişiye dağıtıp, diğerlerinden sakınan ve kendine bile reddeden kör ve cimri kalbinizi suçlayın.

Sevginin kendisi dışında hiçbir sevgi mümkün değildir. Herkesi kucaklayan benlik dışında hiçbir benlik gerçek değildir. Bu yüzden Tanrı Sevgidir, çünkü O kendini sever.

Sevgiyle yanıp kavrulmadığınız sürece, ne gerçek kimliğinizi bulabilirsiniz, ne de sevginin altın anahtarını. Siz geçici benliğinizi sevdiğinizden, sevginiz de geçicidir.

Bir erkeğin bir kadına olan aşkı, sevgi değildir. Bu nedenle çok simgeseldir. Bir ebeveynin çocuğuna olan aşkı sevgidir, ancak Sev-gi'nin kutsal tapınağının eşiğinde kalır. Her erkek her kadının ve her kadın her erkeğin aşkı olana; her çocuk her ebeveynin çocuğu ve her ebeveyn, her çocuğun anne babası olana dek, Sevginin kutsal adını ağzınıza almayın. Günah işlemiş olursunuz.

Tek bir insanı bile düşman gördüğünüzde, hiç dostunuz yok demektir. Husumeti barındıran bir kalp, dostluk için güvenli bir liman olabilir mi?

Yüreklerinizde nefret olduğu müddetçe, bilemezsiniz sevginin mutluluğunu. Eğer bir kurtçuk dışında yaşamın özüne dair her şeyi beslerseniz, o tek bir kurtçuk bile, sizi hayata küstürür. Çünkü bir şeyi, birini severken, aslında kendinizdir sevdiğiniz. Aynı şekilde, nefret ederken birinden ya da bir şeydir, yine nefret ediyorsunuzdur kendinizden. Bu yüzden

sevdiğinizle nefret ettiğiniz, madeni bir paranın iki yüzü gibi bağlıdır birbirine. Kendinize karşı dürüst olursanız, o zaman sevdiğinizi ve sizi seveni sevmeden önce, nefret ettiğinizi ve sizden nefret edeni sevmelisiniz.

Sevgi bir erdem değildir. Sevgi bir ihtiyaçtır; ekmek ve su gibi; ışık ve hava gibi.

Kimse sevdiği için kendiyle gurur duymasın. Ama tıpkı havayı içinize çekip dışarı soluduğunuz gibi çekin içinize sevgiyi.

Kimsenin onu göklere çıkarmasına ihtiyacı yoktur sevginin. Sevgi, kendi değerini bulduğu yürekleri çıkarır göklere.

Sevgi için ödül beklemeyin. Sevgi yeterli bir ödüldür Sevgi için, tıpkı Nefretin, yeterli bir ceza olduğu gibi Nefret için.

Sevginin hesabını da yapmayın. Sevginin verecek hesabı yoktur, kendinden başkasına.

Sevgi ödünç de almaz, borç da vermez; almaz da satmaz da; ama verdiği zaman, her şeyini verir; aldığında, her şeyi alır. Zaten almanın kendisi vermektir, vermek ise almak. Bu yüzden aynıdır ikisi bugün, yarın ve gelecekte.

Tıpkı vahşi bir nehrin kendini denize akıtması ve denizle dolması gibi, siz de kendinizi sevgiye akıtmalı ve sevgiyle dolmalısınız. Denizden gelen armağanı almayan havuz, durgun bir havuzdur.

Sevgide yoktur ‘az’ ya da ‘fazla.’ Sevgiyi sınıflandırıp ölçmeye kalktınız mı, elinizden uçup gider arkasında acı hatıralarla.

Sevgide ‘şimdi’ de yoktur, ‘sonra’ da, ‘burada’ ve hatta ‘orada’ da yokt ur. Her mevsim sevgi mevsimidir. Her yer, Sevgi’nin yeridir.

Sevgi, engel, sınır tanımaz. Seviyesi herhangi bir engelle test edilmiş bir sevgi, sevgi adına bile layık değildir.

Sıkça duyuyorum, sevgi kördür diyorsunuz, âşık olanın aşkının hatalarını göremeyeceğini. Bu tip bir körlük, görmenin en üst düzeyidir oysa.

Keşke hiçbir şeyde kusur görmeyecek kadar kör olabilseydiniz. Açık ve anlayışlıdır Sevginin gözü. Bu yüzden göremez kusurları. Görüş alanınıza girdiği zaman sevgi, sevginize değmeyecek hiçbir şey görmezsiniz. Sevgiden yoksun, kusurlu bir göz görebilir kusurları. Bulduğu her ne kusur varsa, kendinindir zaten.

Sevgi tamamlar. Nefret böler. Sizin bu Sunak Tepesi dediğiniz dev ve hant al toprak ve taş yığını, yerl e bir olmuşt u çokt an sevginin eli dokunmasaydı. Sizin o fani bedenleriniz bile, her bir hücresindeki canlılıkla direnir

bölünmelere, sevgi oldukça damarlarınızda.

Sevgi, yaşamın melodileriyle barış bulur. Nefret, ölümün gaddar darbeleriyle savaşır. Hangisini tercih ederdiniz? Sevgi ve sonsuz bir barış mı? Nefret ve edebi bir savaş mı?

Tüm dünya içinizde hayat bulur. Cennet ve cennetin ev sahipleri içinizdedir. Bu yüzden kendinizi sevmek için, dünyayı ve içindeki her şeyi sevmeniz. Ve yine kendinizi sevmeniz gerekir, cenneti ve onun kiracılarını sevmek için.

Neden nefret edersiniz Naronda'dan, Abimar?

Naronda: Bir anda derin bir sessizlik oldu, herkes çekildi geriye Efendi'mizin sorusuyla; Abimar ve bense, aramızdaki, herkesten dikkatle sakladığımız ve anlaşılması için hiçbir sebep göremediğimiz gerginlikle ilgili soru karşısında kalakaldık. Herkes gözlerini bize çevirdi, beklerken Abimar'ın ağzından dökülecek sözleri.

Abimar: (Beni dikkatle süzerek) Sen mi söyledin, Naronda, Efendiye?

Naronda: Abimar, 'Efendi' dediği anda, kalbim sevinçle doldu. Ne de olsa, Mirdad kendini açık etmeden çok önce husumete düştüğümüz bir konuydu bu; onun insanları aydınlatmak için gelen bir öğretmen olduğunu düşünürken ben, Abimar ısrarcıydı, sıradan bir adam olduğunda.

MİRDAD: Kuşkuyla bakma Naronda'ya, Abimar. Senin suçun için suçlayamazsın onu.

Abimar: Kim söyledi o zaman? İnsanların zihinlerini de mi okuyorsunuz yoksa?

MİRDAD: Mirdad'ın ihtiyacı yoktur casusa da, tercümana da. Eğer sevebilseydin Mirdad'ı, onun seni sevdiği gibi, sen de onun aklını okur, kalbini görürdün açıkça.

Abimar: Kör ve sağır bir adamı bağışlayın, Efendim. Açın gözlerimi kulaklarımı, duymaya da görmeye de açım ne de olsa.

MİRDAD: Sevgi tek mucize işçisidir. Görmek için, izin verin sevginin, gözün gözbebeği olmasına. Duymak için, izin verin sevginin, kulağın ritmi olmasına.

Abimar: Kimseden nefret etmiyorum ben, Naronda'dan bile.

MİRDAD: Nefret etmemek, sevmek değildir, Abimar. Sevgi, aktif bir güçtür; her hareketine ve adımına rehberlik etmesine izin vermezsen, yolunu bulamazsın; dilek ve düşüncelerini doldurmasına karşı gelirsen, dileklerin, rüyalarında kalır; düşüncelerin, günlerini ağıtla doldurur.

Şimdi yüreğim bir harp oldu, şarkımı söyleyeceğim. Senin harpın nerde, iyi yürekli Zamora?

Zamora: Gidip getireyim, Efendim?

MİRDAD: Git, Zamora.

Naronda: Zamora hemen yerinden kalktı ve harpını almaya gitti. Geri kalanlar ise şaşkınlık içinde birbirine baktı, sessizliklerini koruyarak.

Zamora harpıyla döndüğünde, Efendi nazikçe aldı, usulca eğildi, her teli dikkatle ayarladı ve başladı çalıp söylemeye.

MİRDAD: Tanrı senin kaptanındır, Gemim, aç yelkenleri!
Salıverse de cehennem kızgın alevlerini
Yaşayanların ve ölülerin üzerine
Döndürse de kurşuna, şu toprağı
Silse de semadan her türlü izi
Tanrı senin kaptanındır, Gemim, aç yelkenleri!

Sevgi senin pusulandır, Gemim, seyir eyle! Kuzeye ve güneye,
doğuya ve batıya Ve paylaş tüm hazineni. Fırtına taşıyacaktır seni
Karanlıktaki denizcilere bir fener gibi. Sevgi senin pusulandır,
Gemim, seyir eyle!

İnanç senin çapandır, Gemim, ilerle! Gökler gürleyip şimşekler
çaksa da, Dağlar sarsılıp ayrılsalar da, İnsanların yürekleri
dağlansa da, Kutsal kıvılcımı unutsalar da, İnanç senin
çapandır, Gemim, ilerle!

Naronda: Efendimiz sustu ve sevgiden yüreği mest olmuş bir annenin bebeğine eğildiği gibi eğildi harpının üzerine. Ve doku-nulmasa da artık tellerine, Harp çalmaya devam etti, ‘Tanrı senin kaptanındır, Gemim, aç yelkenleri!’ Ve mühürlenmiş olsa da Efendimizin dudakları, sesi yankılandı tüm Kartal Yuvası’nda, dalgalar taşıdı onu tepelere ve aşağıdaki vadilere, uzaktaki dalgalı denize, başımızın üzerindeki masmavi göğe.

Yıldız yağmurları ve gökkuşakları vardı sesinde. Uğultulu rüzgârlar, şarkı sarhoşu bülbüller, zelzeleler ve fırtınalar vardı. Yumuşak, çiğ yüklü, dolgun denizler vardı. Ve sanki tüm yaşam, huzurla bu sesi dinliyordu.

Ve dahası, Samanyolu Dağları, almış yanına Sunak Tepesi’ni, kainatın bilinen bir yörüngesine doğru sürükleniyordu.

Bundan sonraki üç gün boyunca, kimseyle konuşmadı Efendimiz.

BÖLÜM - 12 YARATICI SESSİZLİKTE, KONUŞMAK EN DÜRÜST YALAN OLUR

Naronda: Üç gün sonra, sanki karşı gelemedikleri bir güçle, Yedi Efendi toplanıp kartal yuvasının yolunu tuttu. Efendi gülümseyerek karşıladı hepimizi, sanki geleceğimizi biliyormuş gibi.

MİRDAD: Bir kez daha hoş geldiniz yuvanıza, acemi çaylaklarım. Söyleyin Mirdad'a düşünce ve dileklerinizi.

Micayon: Tek düşüncemiz ve dileğimiz, yakın olmaktır Mir-dad'a. Böylece doğrularını duyabilir, içimizde hissedebiliriz, belki de biz onun kadar gölgesi oluruz böylece. Onun sessizliği şaşkına çevirir hepimizi. Bir şekilde gönlünü mü gücendirdik bilmeden?

MİRDAD: Üç gün sessizliğe bürünmem, sizi kendimden uzaklaştırmak değil, aksine kendime çekmek içindi. Beni gücendirmenize gelince, sessizliğin yenilmez huzurunu kim bilirse, bilir onun gücenip gücendirmeyeceğini de.

Micayon: Sessizlik, daha mı iyidir konuşmaktan?

MİRDAD: Konuşmak, en iyi haliyle dürüst bir yalandır. Sessizlik ise en kötü haliyle, çıplak bir gerçek.

Abimar: Öyleyse anlamalı mıyız, Mirdad'ın sözlerinin bile, dürüst ama birer yalan olduğunu?

MİRDAD: Mirdad'ın sözleri bile yalandır, Ben'i, Mirdad'ın-kiyle aynı Ben olmayanlar için. Düşüncelerinizin tümü tek bir taş ocağından taşınana, tüm dilekleriniz tek bir kuyudan çekilene dek, dürüst de olsa, yalan olacaktır sözleriniz.

Ne zamanki bir olur sizin Ben'inizle benimki, benimkiyle Tan-rı'nınkinin

olduğu gibi, işte o zaman dürüst bir sessizlik içinde iletiriz sözcükleri birbirimize.

Sizin Ben'inizle benimki bir olmadığından, sizi kendi silahlarınızla yenebileceğim bir sözcük savaşı başlatmalıyım ki ancak böyle taşıyabilirim sizi kendi taş ocağımla kuyuma.

Ve ancak o zaman siz dünyaya girebil ir ve benim sizi alt ettiğim gibi, siz de onu alt edebil irsiniz. Ve yine ancak o zaman siz dünyayı Yüksek Bilinç'in sessizliğinde, Sözcük'ün taş ocağında, Kutsal Anlayış'ın kuyusunda sürükleyebilirsiniz.

Mirdad sizi fethetmeden, siz yenilmez, güçlü fatihler olamazsınız. Ve siz daha dünyayı yenmeden, temizleyecektir dünya, süregelen yenilgisini.

Bu yüzden hazırlayınız kendinizi mücadeleye. Kalkanınızın, zırhınızın pasını temizleyip hazırlayın kılıç ve mızraklarınızı. Bırakın, sessizlik çalsın davulları ve taşısın bayrağı göklere.

Bennoon: Nasıl bir sessizliktir ki bu çalacak davulları, taşıyacak bayrağı göklere?

MİRDAD: Sizi götürdüğüm yer, hiç bitmeyen bir sessizliğin yayıldığı yerdir. Orada dönüşür bedenler ruhlara, ruhlar bedenlere. Her sesin doğduğu ve kesildiği, her formun oluştuğu ve yok olduğu, her benliğin yazıldığı ve silindiği, her şeyin, şey'den başka bir şey olmadığı olağanüstü bir boşluktur orası.

O boşluğu geçip dalmadığınız müddetçe sessizliğin derinliklerine, ne anlayabilirsiniz varlığınızın ne kadar gerçek, varlığı olmayanların ne kadar gerçek dışı olduğunu, ne de görebilirsiniz gerçekliğinizin tüm gerçeklikle nasıl iç içe durduğunu.

İşte, eski derinizi değiştirip özgürce dolaşabileceğiniz bir sükunettir, sizi götürmek istediğim.

İşte, üzüntü ve korkularınızın, arzu ve isteklerinizin, kıskançlık ve tutkularınızın birer birer kaybolduğunu ve böylece kulaklarınızın, onların bitmek bilmeyen çığlıklarından, yüreğinizin onların sert darbelerinden arınacağı bir yerdir sizi götürmek istediğim.

Bu dünyanın ok ve yaylarıyla mutluluğu ve neşeyi avlayabileceğiniz bir yerdir orası, avlanmak aslında huzursuzluk ve kederden başka bir şey olmasa da.

Karanlıktan sıyrılıp kendinizi ışığın ve Benliğin özgürlüğüne adayacağınız yerdir orası.

İşte, size övgülerle anlattığım sessizliktir bu, konuşmaktan yorgun düşmüş dillerinizin aldığı nefes değil.
Dünyanın bereketli sessizliğidir anlattığım, canilerin ve dolandırıcıların korkunç sessizliği değil.

Kuluçkadaki tavuğun sabırlı sessizliğidir bu, yumurtlayan tavuğun sabırsız gıdaklamaları değil. Odur tam yirmi bir gün boyunca sessizce oturup göğsü ve kanatlarının altında mucize yaratan. Diğeri ise delice bağırır, ilan ederek yumurtanın gelişini herkese.

Gıdaklayan erdemden sakının, efendiler. Utancınızı susturduğunuz gibi, onurunuzu da susturunuz. Çünkü gıdaklayan bir onur, sessiz bir onurdan beterdir, tıpkı gürültülü bir erdemin, dilsiz bir günahtan daha kötü olduğu gibi.
Çok fazla konuşmaktan kaçının. Belki de dile getirilen bin sözcük içinde, sadece bir tanedir gerçekten söylenmesi gereken. Diğerleriyse, zihni köreltir, kulağınızı şişirir, dilinizi usandırır ve hatta kalbinizi kör eder.

Söylenmesi gereken sözü söylemek bu kadar mı zor!

Yazılan bin sözcük içinde, belki de bir tanedir, gerçekten, dürüstçe yazılması gereken. Geri kalanı ise israf edilen mürekkep, kağıt ve dakikalardır.

Ah, sadece yazılması gereken sözü yazmak bu kadar mı zor!

Bennoon: Peki, ya dualar, Efendi Mirdad? Dualarda çok şey söylüyor, çok şey istiyoruz. Ancak istediklerimizin pek azı bahşediliyor bizlere.

BÖLÜM - 13 DUA ÜZERİNE

MİRDAD: Boşa dua ediyorsunuz, dualarınızda kendinizden başkasına hitap ettiğinizde.

Çünkü sizdedir çekim gücü, itme gücünün de olduğu gibi. Ve sizsinizdir çektiğiniz şeyler, ittiklerinizin de siz olduğu gibi.

Bir şey alabilmek için, onu verebilmelisiniz de.

Açlığın olduğu yerdedir yemek. Yemeğin olduğu yerde olmalıdır açlık da. Açlığın ıstırabıyla sarsılmış olmak, doymanın verdiği mutluluğu yaşayabilmektir.

Evet, isteğin kaynağı, onun içindedir.

Bir kilidin garantisi değil midir, anahtar? Bir anahtarın garantisi değil midir, kil it? Bir kapı için garanti değil midir, hem kil it, hem de anahtar?

Anahtarı kaybettiğinizde, yerini şaşırdığınızda, telaşa düşmeyin çil ingir bulmak için. O işini yapmıştır, hem de iyi yapmıştır. Tekrar tekrar istemeyin aynı işi yapmasını. Siz size düşeni yapın, çilingir de kendine düşeni; sizinle işi bittiğinde, başka işleri de vardır gitmesi gereken. Hafızanızı temizleyin, anahtarı mutlaka bulacaksınız.

O dile getirilemeyen Tanrı, sizi dile getirmişse, sizde kendini dile getirmiştir. Bu yüzdendir sizin de dile getirilemez oluşunuz.

O bölünemez olduğundan size hiçbir parçasını bağışlamamış-tır; ve yine bölünmez, dile getirilemez Tanrı'lığıyla sunmuştur size her şeyi. Daha büyük nasıl bir miras bekleyebilirsiniz? Ve ürkekliğiniz ve körlüğünüz dışında, kim alıkoyabilir sizi bu mirastan?

Oysa bu mirasa şükretmek ve ona ulaşmanın yollarını ara-maktansa efendiler, çoğu insan -kör nankörler!- diş ya da bel ağrılarını, ticaretteki kayıplarını, mücadelelerini, intikamlarını ve uykusuz gecelerini dökerler dualarına.

Bazıları ise kavuşmayı umdukları sahte değerdeki mücevherlere ulaşmak için bir yol olarak görür Tanrı'yı.

Bir de, bir tür ki tap bekçisi gibi görenl er vardır onu. Onl ar için Tanrı, hem korktukları şeylerin hesabını tutmayacak, hem de borçlarını toplayıp kendi lehlerinde dolgun ve şık bir hesap tutmalıdır.

İşte, insanların Tanrı'ya yükledikleri şu görevlere bir bakın. Ve buna rağmen çok az insanın akl ına gel ir, Tanrı'nın bu kadar görevi olsaydı tüm bunları tek başına yapıp kimseye ihtiyaç duymayacağı.

Siz hatırlatıyor musunuz Tanrı'ya, güneşin saat kaçta doğup, ayın kaçta yükseleceğini?

Hatırlatıyor musunuz, uzak tarlalarda yaşama açan mısır tanelerini? Hatırlatıyor musunuz, hemen şurada maharetle ağını ören örümceği? Hatırlatıyor musunuz, bir serçe yuvasındaki yavruları? Siz hatırlatıyor musunuz Tanrı'ya, bu sınırsız kainatı dolduran sayısız milyonlarca şeyi?

Gereksiz ihtiyaçlarla dolu o aciz benliklerinizle neden zorluyorsunuz hafızasını? Sizin onun gözünde değeriniz, serçelerden, mısırdan ve örümcekl erden daha mı az? Neden siz de, diz çökmeden, kollarınızı açmadan, gelecek günden korkmadan kendi işinize bakamıyorsunuz?

Ve nerede o anlamsız isteklerinizi, kaprislerinizi, övgü ve şikayetlerinizi duymasını istediğiniz Tanrı? O içinizde değil midir? Onun kulağı ağzınıza, dilinizin damağınıza olduğundan daha yakın değil midir?

Sizin tohumuna sahip olduğunuz Tanrı'lıktan fazlası vardır onda. Eğer Tanrı, size bu vasıfları verdiğinden, sizle ilgilenmeseydi, nasıl bir erdeminiz olurdu? Peki, ya yaşamınızın yükü? Ve ya yapacak hiçbir şeyiniz olmasaydı ve Tanrı her şeyi sizin adınıza yapsaydı, ne anlamı olurdu yaşamınızın? O zaman neye dua edersiniz?

Sayısız tasa ve umutlarınızı Tanrı'ya yakarmayın. Onun size anahtarlarını verdiği kapıları, açması için ona sarılmayın. Yüreğinizdeki enginliğe erişin. Çünkü o enginlikte bulacaksınız her kapının anahtarını. Yine o enginliktedir aç ve susuz kaldığınız her şey, iyi veya kötü.

Sizin en ufak dileğinizi dahi yerine getirmek için hazır bekleyen güçlü bir ordu var. Doğru donatıldığı, akıllıca yönlendirildiği ve korkusuzca önderlik edildiği takdirde, tüm sonsuzlukları aşıp hedefinin önündeki tüm engelleri yok edecektir. Yanlış donatılır, yönlendirilmez ve zayıf bir şekilde önderlik edilirse, en ufak engelin önünde dahi sarsılır, yalpalar ve yenik düşer.

Bu ordu, ey efendiler, tüm kudretlerin mucizesi, yaşamınızın tamamının bir

özeti ve gizlice damarlarınızda dolaşan alyuvarlarınızdan başka bir şey değildir.
Bu kudretli ordu, kalbinizde yaşar; kalbinizden dağılır. Bu yüzdendir kalplerin bu kadar şanlı, kutsal oluşu. Neşeniz de oradan taşar, kederiniz de. Yaşam korkunuz da ona dolar, ölüm korkunuz
da.

Sizin istek ve arzularınızdır bu ordunun takım çantası. Aklınız-dır bu yüzden, yönlendirmesi gereken lider. İradeniz, efendinizdir.
Kanınızı, tüm arzuları sessizleştiren tek bir büyük arzu ile donattığınızda; liderlik etmesi için tek bir büyük düşünceye inandığınızda ve sizi yönlendirecek tek bir iradeye bağlandığınızda, bu arzunuz gerçek olabilir.

Bir aziz, nasıl olur da azizliğine uymayacak düşünce ve dileklerle yaşayıp o düşüncelerini arındırmadığı sürece aziz kalabilir?

Söylüyorum size, Adem'den bugüne her azizce dilek, her azizce düşünce ve her azizce irade, insanı azizliğe götürecek en büyük araç olacaktır. Çünkü suyun olduğu her yerde deniz, ışığın olduğu her yerde güneş arayışı vardır.

Bir katil nasıl tamamlar planlarını, öldürmek için kanını kudurtmadan ve o öldürme düşüncesini her bir hücresinin içine işlemeden? Ölümcül darbeyi indirmek için o emri vermezse aklı, nasıl öldürebilir bir insan?

Söylüyorum size, Kabil'den bugüne kadar her katil, cinayetle sarhoş olmuş her adamın kolunu güçlendirmek için koşacaktır yardıma. Çünkü kuzgunlar kuzgunların, sırtlanlar sırtlanların yanındadır.
İşte, bu yüzden efendiler, dua etmek kanınızı tek bir büyük arzu, tek bir büyük düşünce ve tek bir büyük irade ile donatmaktır. Her ne için dua ediyorsanız, benliğiniz onunla büyük bir uyum içinde olacaktır.
Kalbinizdeki detaylara yansıyan bu gezegen, doğumundan beri tanık olduğu yersiz yurtsuz anılarla genişlemektedir.
Bugüne dek mistik yolunda seyretmeyen hiçbir söz ya da eyl em; dil ek ya da hayal; akıldan geçen bir düşünce ya da geçici bir rüya; bir canl ının nefesi; bir bölge ya da bir ill üzyon yoktur. Yüreğinizi bunlardan birine kaptırın, emin olun o yörüngede izleyecektir.

Dua etmek için hiçbir dudağa ya da dile ihtiyacınız yok. Asıl iht iyacınız olan sess iz, uyanık bir yür ek, tek bir arzu, tek bir düşünce ve hepsinden öneml isi, tek bir iradedir şüphe ya da tereddüt etmeyecek. Yüreğiniz her bir heceyi hissetmediği sürece, yoktur hiçbir önemi o sözcüklerin. Ve yüreğiniz uyanık olduğunda, diliniz uyumalı ya da mühürlü dudaklar ardına

gizlenmelidir.

İçinde dua edeceğiniz tapınaklara da ihtiyacınız yok sizin.

Yüreğinde bir tapınağı olmayan, hiçbir tapınakta bulamaz yüreğini.

Gelin görün ki ben bunları size ve sizin gibilere söylüyorum. Ne de olsa kayıtsızdır hala çoğu insan. Dua etme ihtiyacı duyarlar, ama nasıl, bilemezler. Sözcükler olmadan dua edemezler, sizin onların diline verdiğiniz sözlerden başka da bulamazlar. Ve onlar, engin yüreklerinde kaybolmuş olsalar da, güvende olduklarına inanırlar, tapınak duvarları arasında.

Bırakın, onlar diksinler tapınaklarını, söylesinler ilahilerini.

Ama sizle ben, Anlayış için dua edeceğiz. Onlarsa hiçbir zaman doymayacakları bir açlık içindeler.

Unutmayın efendiler, yaratıcı sözcüktür yaşamın anahtarı. Sevgidir, yaratıcı sözcüğün anahtarı. Ve anlayıştır sevginin anahtarı. Yüreklerinizi bunlarla doldurun; dilinizi sözcüklerin ıstırabından arındırın ve kurtarın zihninizi dualaların yükünden. Kurtarın yüreğinizi, size bir armağanla sahip olan Tanrı'lardan; bir eliyle dövmek için diğer eliyle seven; onları övdüğünüzde sevecen, uzaklaştığınızda öfkeli ve gaddar olanlardan. Uzaklaşın artık o Tanrı'lardan, onlardır çağırmadığınızda sizi duymayan, siz istemedikçe vermeyen, verirken beraberinde sıkıntı getiren, tütsüleri gözyaşlarınıza, zaferleri utancınıza dönüşen.

İşte, temizleyin yüreklerinizi tüm bu Tanrı'lardan ki kalbiniz-deki tek Tanrı'ya erişebilesiniz.

Bennoon: Önce insan her şeye kadir dediniz, şimdi onu bir serseri gibi küçümsediniz. Bizi yine soru işaretleriyle bırakıyorsunuz.

BÖLÜM - 14 İKİ BAŞ MELEK ARASINDAKİ KONUŞMA İLE İKİ ŞEYTAN ARASINDAKİ KONUŞMA

MİRDAD: İnsanın zamansız doğuşunda, evrenin üst kutbundaki iki baş melek arasında geçti bu konuşma: Dedi birinci baş melek:

Harikulade bir çocuk doğdu dünyaya; dünya kaplandı ışıkla. Yanıt verdi ikinci baş melek:

Görkemli bir kral doğdu cennete; cennet doldu neşeyle.

1: O, cennet ve dünyanın birleşmesinin meyvesidir.

2: O sonsuz birlikteliktir; baba, anne ve çocuktan oluşan.

1: Onun içinde yükselir dünya.

2: Onun içinde haklı çıkar cennet.

1: Gün uyumaktadır gözlerinde.

2: Gece uyanıktır yüreğinde.

1: Yüreği yuvadır bülbüllere.

2: Boğazı şarkıdır müziklere.

1: Kolları sarar dağları.

2: Parmakları uzanır yıldızlara.

1: Denizler kabarır kemiklerinde.

2: Güneşler yol alır damarlarında.

1: Demirci ocağı ve kalıptır ağzı.

2: Çekiç ve örstür dili.

1: Ayaklarında zincirleri vardır yarının.

2: Ve kalbinde zincirlerin anahtarı.

1: Yine de toz içindedir beşiği.

2: Ama sarmalanmıştır sonsuzluğa.

1: Tanrı gibi tutar her sırrın sayısını. Tanrı gibi bilir sözcüklerin sırrını.
2: Tüm sayılar arasında bilir kutsal olanı, ilk ve sonuncudur o. Bildiği tüm sözcükler arasında, yaratıcı sözcüktür ilki ve sonu.
1: Yine de öğrenecektir sayıyı ve sözcüğü.
2: Uzayın iz bırakmayan atıkları üzerinde yürüyüp, gözlerini zamanın kasvetli tonozlarından uzağa çevirdiğinde.
1: Harikadır, çok harikadır dünyanın çocuğu.
2: Görkemlidir, çok görkemlidir cennetin kralı.
1: İsimsiz ona İnsan der.
2: İnsan da İsimsize Tanrı.
1: İnsan, Tanrı'nın sözüdür.
2: Tanrı ise İnsanın.
1: Bütün övgüler, sözü İnsan olana.
2: Bütün övgüler, sözü Tanrı olana.
1: Şimdi ve daima.
2: Burada ve her yerde.
İşte, böyle konuştu iki baş melek, evrenin üst kutbunda insanın zamansız doğumunda.
Aynı zamanda evrenin alt kutbunda iki şeytan arasında geçiyordu bir konuşma: Dedi ilk şeytan:
Yürekli bir savaşçı katıldı safımıza. Onun da yardımıyla, fethedeceğiz dünyaları.
Karşılık verdi ikinci şeytan:
Ağlayıp sızlanan bir ödlek demeliydin aslında. Ve karargahı vardır ihanetin yüzünde. Korkaklığı ve ihaneti ise korkunçtur.
1: Korkusuz ve vahşidir gözü.
2: Ağlamaklı ve uysaldır yüreği. Yine de korkusuzdur uysallığı ve gözyaşları arasında.
1: Keskin ve kararlıdır zekası.
2: Uyuşuk ve hissizdir kulağı. Tehlikedir yine de uyuşukluğu ve hissizliği arasında.
1: Çabuk ve titizdir eli.
2: Tedirgin ve ağırdır ayağı. Yine de ağırlığında korkutucu, tedirginliğinde ürperticidir.
1: Ekmeğimiz sinirlerine çelik, şarabımız kanına ateş olacaktır.
2: Ekmekliğimizle bizi taşlayacak, şarap kadehlerimizi kafamızda

kıracaktır.
1: Ekmeğimize olan açlığı ve şarabımıza olan susuzluğu, savaş arabası olacaktır onun.
2: Doymak bilmeyen açlığı, giderilemeyen susuzluğu ile, yenilmez olacak, isyan başlatacaktır aramızda.
1: Ama ölüm olacaktır o savaş arabasının şoförü.
2: Ölüm oldukça şoförü, o da ölümsüz olacaktır.
1: Ölüm, kendinden başka bir hiçliğe götürecek midir onu?
2: Yakarışlarından bıkacaktır ölüm ve itecektir onu yaşama.
1: Ölüm, ölüme kalleşlik mi yapar?
2: Yaşam, yaşama sadık kalır.
1: Damağını tahrik edeceğiz, nadide ve leziz meyvelerle. 2: Yine de o bu kutupta yetişmeyen meyveler isteyecektir.
1: Gözlerini ve burnunu tahrik edeceğiz, parlak ve kokulu çiçeklerle.
2: Yine de gözleri başka çiçekler, burnu başka kokular arayacaktır.
1: Ve kulaklarını donatacağız, tatlı ama uzak melodilerle.
2: Yine de kulakları takip edecektir başka bir melodiyi.
1: Köle yapacaktır korku onu bize.
2: Umut koruyacaktır onu korkularından.
1: Istırapla boyun eğecektir bize.
2: İnanç dindirecektir ıstıraplarını.
1: Bilmeceli rüyalarla süsleyeceğiz uykularını, serpeceğiz şaşırtıcı gölgeler uyanıklığında.
2: Düşleriyle çözecektir bilmeceleri, kovacaktır gölgeleri. 1: Olacaktır bizden biri.
2: Bizden diye düşün, istersen; ama bize karşı diye de düşün.
1: Olabilir mi hem bizden, hem bize karşı?
2: O yalnız bir savaşçıdır. Tek düşmanıdır kendi gölgesi.
Gölgesi yer değiştirdikçe, mücadelesi de değiştirecek saffını.
Gölgesi önündeyken bizimle, arkasındayken karşı olacaktır bize.
1: O zaman tutmayalım mı sırtını sonsuza dek güneşe?
2: Peki, kim tutacak güneşi arkasında daima?
1: Bilmecedir bu savaşçı.
2: Bilmecedir bu gölge.
1: Selam olsun yalnız şövalyeye.
2: Selam olsun yalnız gölgeye.

1: Selam olsun ona, bizimle olduğunda.
2: Selam olsun ona, karşımızda olduğunda.
1: Şimdi ve daima.
2: Burada ve her yerde.
İşte, böyle konuştu iki şeytan, evrenin alt kutbunda insanın zamansız doğumunda.

BÖLÜM - 15 SHAMADAM, MİRDAD'I GEMİDEN ATMAYA ÇALIŞIR. MİRDAD İSE, AŞAĞILAMAK VE AŞAĞILANMAKTAN, KUTSAL ANLAYIŞI DÜNYAYA YAYMAKTAN BAHSEDER.

Naronda: Efendimiz daha henüz bitiriyordu ki konuşmasını, Başrahip belirdi kartal yuvasının eşiğinde, iri cüssesiyle ışığımızı ve havamızı keserek. Ve birden o iri cüssenin, Efendimizin az önce sözünü ettiği iki şeytandan biri oldu düşüncesi çaktı zihnimde.

Baş Rahibin gözlerinde şimşekler çaktı. Yaklaştı Efendimize, yakaladı kolundan ve çekiştirdi dışarı atmak istercesine.

Shamadam: Aşağılık zekandan akıttığın iğrenç şeyleri duydum şimdi. Ağzın zehir yuvası. Senin varlığın hastalık belirtisi. Bu geminin Baş Rahibi olarak ben, şu anda defolmanı emrediyorum.

Naronda: İnce ve narin bedenli olmasına rağmen Mirdad, korudu sükunetini ve yerini, sanki o bir devmiş, Shamadam ise bebek gibi. Soğukkanlılığı olağanüstüydü Shamadam'a dönüp başladığında konuşmaya:

MİRDAD: Beni içeri davet etme kudretine sahip kişi kovabilir beni ancak. Sen mi davet ettin beni, Shamadam?

Shamadam: Senin sefilliğindi sana acımama sebep ve izin verdim girmene.

MİRDAD: Benim sevgimdi, Shamadam, senin sefilliğinle harekete geçen. Ve bak, buradayım işte, sevgimle birlikte. Ama sen, ne buradasın, ne orada. Gölgen bir orada, bir burada. Ve ben tüm gölgeleri toplayıp güneşte yakmaya

geldim.

Shamadam: Ben bu geminin Baş Rahibiydim, senin nefesin havayı zehirlemeye başlamadan çok önce. Nasıl olurda o lanetli dilin söyler benim burada olmadığımı?

MİRDAD: Bu dağlardan önce ben vardım burada ve toza karıştıktan sonra uzun zaman olacağım buralarda.

Ben Gemiyim, sunağım ve ateşim. Ben seni almasam buraya, fırtınalara yem olacaksın. Ve feda etmezsen kendini, ölümün sayısız kasaplarının bilenmiş bıçaklarından koruyamazsın kendini. Ve izin vermezsen benim hafif ateşimde yanmaya, cehennemin gaddar ateşine gaz olursun.

Shamadam: Duydunuz mu, hepiniz? Duymadınız mı? Gelin, atalım bu ağzından zehir akan sahtekarı uçuruma.

Naronda: Shamadam tekrar Mirdad'a yöneldi ve onu dışarı atmaya yeltenerek kolundan kavradı. Ama Efendimiz ne sendeledi ne de ürktü; ne de diğer efendiler bir harekette bulundular. Bir süre sonra, Shamadam'ın başı göğsüne düştü ve ayaklarını sürükleyerek çıktı kartal yuvasından. Bu sırada mırıltıları duyuldu ardından; "Ben bu geminin Baş Efendisiyim. Tanrı'nın bana verdiği yetkileri kullanacağım."

Efendimiz uzun süre sessiz kaldı. Ama Zamora sessizliği bozdu.

Zamora: Shamadam, Efendimizi küçük düşürdü. Ne yapmamızı istersiniz, Efendimiz? Siz emredin, biz harekete geçelim.

MİRDAD: Shamadam için dua edin, efendiler. Sizden yapmanızı isteyeceğim tek şey budur. Gözlerinin açılması, gölgelerinin yok olması için dua edin.

İyiyi çekmek ne kolaysa, kötüyü çekmek de öyle kolaydır. Sevmek ne kadar kolaysa, nefret etmek de o kadar kolaydır.

Sınırsız kainattan; kalplerinizin sınırsız yüceliğinden çekersiniz nimetl eri dünyaya. Dünya için nimet olan her şey, sizin için de öyledir.

Tüm canlıların iyiliği için dua edin. Çünkü her canlının iyiliği, sizin de iyiliğinizdir. Yine her canlının hastalığı, sizin de hastalı-ğınızdır.

Var oluşun sonsuz merdivenindeki yürüyen basamaklar değil misiniz, sizler? Kutsal özgürlüğün semasına yükselmek isteyenler, başkalarının omuzlarından geçmek zorundadır. Ve onlar da, karşılığında, omuzlarını geçmek isteyenlere basamak yapmalıdır.

Shamadam sizin var oluşunuzda bir basamak değilse nedir? Basamağın güçlü ve güvenli olmasını istemez misiniz? O halde ilgilenin her bir

basamakla ve güvenli ve güçlü olsun her biri.

Shamadam sizin yaşamınızın temelinde bir taş değilse nedir? Ve siz onun ve diğer tüm canlıların yaşamında birer taş değil misiniz? Sizin taşınız hatasız olsaydı, onun taşının da hatasız olduğunu görürdünüz. Siz hatasız olun ki, sizinle o yaşamı oluşturanların taşları da hatasız olsun.

Sadece iki gözünüz olduğunu mu düşündünüz? Size söylüyorum, efendiler, gören her göz, dünyada ve yukarıda, sizin gözünüzün bir parçasıdır.
Komşunuzun görüşü ne kadar net olursa, sizinki de o kadar net olur.
Komşunuzun görüşü ne kadar kör olursa, siz de o kadar kör olursunuz.
Her kör insanda, sizin görüşünüzü güçlendirecek bir çift gözden yoksunsunuz demektir. Komşunuzun görüşünü koruyun ki siz de daha net görebilesiniz.
Kendi görüşünüzü koruyun ki komşunuz, belki de tam da sizin kapınızda, sendeleyip düşmesin.

Zamora, Shamadam'ın beni küçük düşürdüğünü düşünüyor. Shamadam'ın cahilliği, benim anlayışımı nasıl bozabilir ki?

Çamura bulanmış bir ırmak, her ırmağı bulayabilir çamura. Ama çamurlu bir ırmak, kirletebilir mi denizi? Deniz çamuru alacak, yatağına serpecek ve ırmağa temiz su verecektir karşılığında.

Sizler, bir metrekare ya da kilometrekare alanı kirletebilir ve temizleyebilirsiniz. Dünyayı kim kirletip kim temizleyebilir? Dünya kabul eder tüm canlıların pisliklerini ve karşılığında taze meyveler, hoş kokulu çiçekler verir onlara.

Bir kılıç, elbette yaralar eti. Ama havayı delebilir mi, ne kadar güçlü olursa olsun onu tutan eli?
Kaba ve dar görüşlü benliğin gururu, kör ve şehvetli cehaletin babasıdır aşağılayan ve aşağılanan. Ve yine böyledir aşağılanmanın intikamını, aşağılayarak almaya kalkan da.
Başınızın üzerinde yaralar açacaktır, bu kibir ve sarhoşluk içinde ilerleyen dünya. Yırtık pırtık olmuş kanunlarının, kokuşmuş inançlarının ve küflenmiş onurlarının kana susamış köpeklerini salacaktır üzerinize. Düzenin düşmanları, keşmekeş ve ölümün yaverleri diyecektir sizlere. Yollarınıza tuzaklar kuracak, yataklarınızı ısırgan otlarıyla donatacaktır. Kulaklarınıza lanetler okuyup tükürecektir yüzlerinize.
İzin vermeyin yüreklerinizin solmasına. Engin ve derin olun deniz gibi ve kutsayın size lanet okuyanları.

Ve cömert ve sakin olun toprak gibi, yüreklerindeki kirlilikleri, dönüştürün

güzelliğe ve sağlığa.
Ve hava gibi özgür ve yumuşak olun. Sizi yaralamak isteyen kılıç, gün gelecek, körelecek ve paslanacak. Size zarar vermek isteyen kol, gün gelecek, yorulacak.

Sizi tanımayan dünya, almaz sizi içine. Bu yüzdendir hırıldanarak kabul etmesi sizi. Ama siz tanıyarak dünyayı, alabilirsiniz içinize. Ve bu yüzden dindirmelisiniz gazabını, silmelisiniz iftiralarını anlayışla.

Ve Anlayış taşıyacaktır sizi bir sonraki güne.

İşte, bunu öğrettim Nuh'a.

Size de bunu öğretiyorum.

Naronda: Sessizliğe gömüldük hepimiz. Çünkü bilirdik, ne zaman bitirse konuşmasını Mirdad, 'İşte bunu öğrettim Nuh'a,' diyerek, konuşmak istemezdi daha.

BÖLÜM - 16 ALACAKLILAR VE BORÇLULAR ÜZERİNE. PARA NEDİR? GEMİYE OLAN BORCU SİLİNEN RUSTIDION ÜZERİNE

Naronda: Bir gün yedi rahibimiz ve Efendimiz, kartal yuvasından çıkmış gemiye yürüyorduk ki Shamadam'a rastladık, ayaklarına kapanmış bir adama, elindeki kağıdı sallayarak öfkeyle bağırırken:

"Suçluluğun sabrımı taşırmakta. Daha merhametli olamam sana. Ya öde şimdi borcunu, ya da hapiste çürüyeceksin."

Rustidion'dı adamın adı, Gemiye belirli bir miktarda borcu olan kiracılardan biri. Yıllar geçtikçe iyice kambur olmuştu ve faizini ödeme zamanı geldiğinden, yalvarıyordu Başrahibe. Yakın zamanda oğlunu, aynı hafta tek ineğini kaybettiğini ve yaşlı karısının da üzüntüden felç olduğunu anlatıyordu. Ama Shamadam'ın kalbi yumuşayacak gibi değildi.

Efendi yavaşça yaklaştı Rustidion'a, usulca tuttu kolundan, kaldırdı ayağı.

MİRDAD: Kalk, sevgili Rustidion. Sen de yansımasısın Tan-rı'nın. Ve Tanrı'nın yansıması eğilmemelidir hiçbir gölgenin önünde. (Sonra Shamadam'a döndü) Bu adamın borç kağıtlarını göster bana, Shamadam.

Naronda: Az evvel öfkeden deliren Shamadam, bir kuzu gibi boyun eğdi şaşkın bakışlarımız karşısında ve uzattı elindeki kağıdı Efendimize. Mirdad aldı kağıdı ve dikkatle inceledi, Shamadam'ın bön bakışları altında.

MİRDAD: Bu geminin kurucusu, borç para verenler değildir. Tefecilikle geri almak için size borç para mı verdi? Size ticaret yapacağınız, topraklar kiralayacağınız, biriktirip istifleyeceğiniz kazançlar mı verdi? Sana kardeşinin kanını ve terini mi miras bıraktı? Sana, terini sıktığın, kanını içtiğin insanları tıkabileceğin hapishaneler mi bıraktı?

Sana sadece bir gemi, bir sunak ve bir ışık bıraktı, dahası yok. Gemi onun yaşayan bedeni, sunak onun güçlü yüreği ve ışık, yanan inancıdır. Ve tüm bunları sana, inançsızlığıyla kanunsuzluğun batağında yüzüp ölüme giden bir dünyanın ortasında, onu saf ve taze bir şekilde koruyabilmen için bıraktı.

Ama bakın! Bu bağış, sizi bir lanete dönüştürdü, hem kendiniz hem de bağış için. Sana bağış yapanları, kendine boyun eğdiriyorsun. Senin için eğirdikleri iple onları boğuyorsun. Senin için dokudukları kumaşı alıyorsun sırtlarından. Sana pişirdikleri ekmekle aç bırakıyorsun onları. Senin için kesip biçtikleri taşları, onlara hapishane yaparak kullanıyorsun. Isın diye taşıdıkları odunları, sen onlara tabut yapıyorsun. Onlara faiziyle verdiğin şey, kendi terleri ve kanlarıdır.

Nedir ki para dediğiniz şey, insanları kelepçelemek için dönüştürdüğünüz kan ve terden başka? Ve de hiç terlemeyen, hiç kana-mayan o zenginler, ter ve kan akıtanların sırtını ezerek biriktirmezler mi o para dediğinizi?
Yazıklar olsun, zekalarını ve yüreklerini gömüp gecesini gündüzünü zengin olmaya adayanlara! Bilmezler bile ne istiflediklerini.

Fahişelerin, katillerin ve hırsızların teri; veremlilerin, cüzamlıların ve felçlilerin teri; körlerin ve topalların; çiftçilerin ve çobanların; orakçıkların ve toplayıcıların teridir onların istifledikleri.

Bir de kanıdır topladıkları, yetimin ve dolandırıcının; zorbanın ve şehidin; haksızın ve haklının; soyanın ve soyulanın; cellatların ve idam edilenlerin; asalakların ve düzenbazların; ve daha nicelerinin kanıdır.

Yazıklar olsun, paraları ve varlıkları, ter ve kan olanlara! Çünkü bulur kan ve ter, kendi değerini sonunda. Ve çok korkunç olacaktır o bedel.
Borç vermek, hem de faizle! Bağışlanmayacak kadar nankör bir şey.

Borç verecek neyin var ki? Yaşamın yeterli bir armağan değil midir? Tanrı sana verdiği armağanlar için faizini mi istedi de sen o hakkı buldun kendinde?

Bu dünya değil mi, her insanın sahip olduklarını ortakça kullanabileceği bir hazine?

Tarla kuşu şarkısını, çağlayan suyunu borç mu veriyor size?

Meşe gölgesini, hurma ağacı ballı hurmalarını karşılık bekleyerek mi veriyor?

Koyun yününü, inek sütünü verir mi faiziyle?

Bulutlar yağmurlarını, güneş ısısını ve ışığını mı satıyor size?
Bunların hiçbiri olmasaydı, nasıl olurdu hayatınız? Ve neye dayanarak

söylersiniz, kimin neye daha çok sahip olduğunu, şu dünya hazinesinde?

Sen, Shamadam, Rustidion'ın Gemi hazinesine yaptığı katkıları hesaplayabilir misin? Ve yaptığı katkıları, onun borcuymuş gibi gösterip bir de faiz isteyebilir misin? Bir de onu zindana gönderip çürümeye mi terk edeceksin?

Rustidion'dan neyin faizini istersin? Onun sana ne kadar kar getirdiğini göremez misin? Ölü bir evlat, ölü bir inek ve felçli bir eşten daha ne kadar iyi bir ödeme beklersin? Kambur bir adamın sırtındaki paçavralardan daha yüksek bir faiz mi var almak istediğin?

Ah, gözlerini ovuştur, Shamadam. Senden de faiz istenip ödeyemediğin için zindana sürüklenmeden önce uyan.

Aynısını size de söylüyorum, efendiler. Gözlerinizi ovuşturun ve kendinize gelin.

Verin neyiniz varsa, verebilecekken. Borç almayın asla, borç olabilir bir gün sahip olduklarınız ve zindanı boylarsınız ödeyemediğinizde.

Naronda: Efendi tekrar baktı elindeki kağıda ve yırtarak bıraktı parçalarını rüzgara. Sonra döndü, hazinenin bekçisi Himbal'a.

MİRDAD: Rustidion'a iki inek alacak, karısına bakacak ve ömrünün sonuna kadar yetecek para ver.

Ve sen, Rustidion, huzur içinde gidebilirsin. Borcun kalmadı. Kimseye borç vermemeye dikkat et. Borcu verenin borcu, ödünç aldığı paranın borcundan daha büyük olur çünkü.

BÖLÜM - 17 SHAMADAM, MİRDAD'LA OLAN MÜCADELESİNDE RÜŞVETE BAŞVURUYOR

Naronda: Günlerce meşgul etti Rustidion olayı tüm gemiyi. Micayon, Micaster ve Zamora, övdüler Efendimizin davranışını. Zamora yineledi paradan nefret ettiğini. Bennoon ve Abimar hem onayladılar hem de karşı çıktılar. Himbal, dünyanın parasız ayakta kalamayacağını söyleyerek açıkça onaylamadı bu hareketi. Zenginliğin, Tanrı'nın çalışanlara ve tutumlu olanlara verdiği ödül, fakirliğin ise tembellere ve müsriflere verdiği ceza olduğunu ve bu yüzden dünyada hep alacaklılarla verecekliler olduğunu söyledi.

Bu sırada Shamadam, Başrahip olarak saygınlığını tamir etmekle meşguldü. Bir keresinde beni çağırdı ve odasında baş başa şunları söyledi:

"Sen bu geminin yazıcısı ve tarihçisisin; ve sen yoksul bir adamın oğlusun. Babanın hiçbir şeyi yok, yedi çocuğu ve hamile karısından başka. Kaydetme bu konuşmanın tek kelimesini bile, olmasın Shamadam gülmeye malzeme. Sen ver Mirdad'ın cezasını, ben de yapayım babanı toprak sahibi, doldurayım ambarını ve kesesini bir uçtan diğerine."

Ben de söyledim Tanrı'nın babama ve ailesine, Shamadam'dan daha iyi bakacağını. Mirdad'a gelince, o benim efendim ve kurta-rıcımdır; onun cezasını vermektense, kendi hayatıma kıyacağımı ve de gemiye dair kanıtlar konusunda, bilgim ve yeteneğim el ver-diğince inançla saklayacağımı ilettim.

Sonradan öğrendim Shamadam'ın diğer tüm efendilere de buna benzer teklifler götürdüğünü; ama öyle iyi saklamayı başarmışlardı ki anlayamadım ben. Tek belli olan Himbal'ın kartal yuvasındaki toplantılara eskisi kadar düzenli katılmayışıydı.

BÖLÜM - 18 MİRDAD, HİMBAL'IN BABASININ ÖLÜMÜNDEN VE KOŞULLARDAN BAHSEDİYOR. ÖLÜME DEĞİNİYOR. ZAMAN, EN BÜYÜK OYUNCUDUR ZAMANIN ÇARKI, SINIRI VE EKSENİ

Naronda: Bir kez daha, Himbal hariç, tüm efendiler toplandıklarında kartal yuvasında, dağların üzerinden çok sular akıp kavuşmuştu denize.

Efendimiz iradeden bahsediyordu ki sustu birden ve şöyle dedi;

MİRDAD: Himbal sıkıntı içinde ve derdini azaltmak için bize gelmek istiyor, ama ayakları onu buraya taşıyamayacak kadar utanç içinde. Git ve ona eşlik et, Abimar.

Naronda: Abimar gitti ve hıçkırarak ağlayan Himbal'la birlikte geri döndü.

MİRDAD: Yakınıma gel, Himbal.

Ah, Himbal, Himbal. Baban öldüğünden, yasının yüreğini kemirmesine ve kanını gözyaşlarına çevirmesine izin veriyorsun. Peki, ya tüm ail en öl s eydi ne yapardın? Ya bu dünyadaki tüm anne ve babalar, tüm kardeşler göçüp gitseydi ne olacaktı?

Himbal: Ah, Efendimiz. Babam vahşi bir şekilde öldü. Daha dün akşam aldığı bir öküz onu karnından boynuzlamış ve kafata-sını ezmiş. Bana haberci söyledi bunu. Ah, yazık şu halime!

MİRDAD: Ve görünen o ki, tam da kısmetinin o güleceği zaman öldü, değil mi?

Himbal: Öyle efendim. Ne yazık ki öyle.

MİRDAD: Ve onun ölümü seni mahvediyor, çünkü senin gönderdiğin parayla alınmıştı öküz, değil mi?

Himbal: Öyle efendim. Ne yazık ki öyle. Her şeyi biliyorsunuz.

MİRDAD: Hangi paradır senin Mirdad'a olan sevginin bedeli?

Naronda: Himbal daha fazla konuşamadı ve gözyaşlarına boğuldu.

MİRDAD: Baban ölmedi, Himbal. Bedeni ve gölgesi de ölmedi henüz. Ama ölü olan senin duyularındır babanın değişmiş formuna ve gölgesine karşı. Çünkü öyle incedir bedenler ve öyle zayıftır ki gölgeler, insan gözü ayırt edemez her zaman.

Bir ormandaki sedir ağacının gölgesi aynı değildir bir gemiye bayrak direği olan, bir tapınağa sütun olan ya da bir darağacına tahta olan sedir ağacının gölgesiyle. Aynı değildir o sedir ağacının gölgesi, güneşin altındaki, ay ışığının altındaki ya da yıldızların altındaki gölgesiyle.

Oysa ne kadar şekil ve form değiştirirse değiştirsin sedir, o yine sedir ağacıdır, ormandaki yoldaşları onu tanımasa bile.

Yaprağın üzerindeki bir ipekböceği, görebilir mi kardeşini pupa haline gelmeden? Ya da bir koza, kozadan çıkmış ve kelebeğe dönüşmüş kardeşini tanıyabilir mi?

Toprağın altındaki buğday tohumu, toprağın üzerindeki sapıyla akrabalığı olduğunu anlayabilir mi?

Havadaki su buharı ya da denizdeki su, bir dağın içindeki sarkıtla kardeş olduğunu bilebilir mi?

Bilebilir mi dünya, uzayın derinliklerinden ona fırlatılan bir meteorun içindeki yıldızla kardeş olduğunu?

Bir meşe ağacı, görebilir mi kendini bir meşe palamudunda?

Baban gözünün alışkın olmadığı bir ışık ve ayırt edemediğin bir formda olduğundan söylüyorsun babanın öldüğünü. Ama insanın madde olan benliği, nereye giderse gitsin, nasıl değişirse değişsin, İnsanın Tanrı benliğinin ışığında tamamen yok olana kadar verir gölgesini.

Bir parça odun, bugün bir ağacın yeşil bir dalı, yarın bir duvarın ağaç çivisi de olabil ir, ama devam eder odun olmaya ve ateş tarafından tüketilene dek korur şeklini ve gölgesini. İnsan da böyledir, içindeki Tanrı ona sahip olana, onun tekliğinin Tanrının-kiyle bir olduğunu anlayana dek devam edecektir insan olmaya. Ancak bu insanın bir ömür diyerek tanımladığı o göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede gerçekleşmeyecektir.

Ömür, zamanın bütünüdür, efendiler.

Zamanda duraklar ve başlangıçlar yoktur. Yolcuların dinlenmek için duracakları kervansaraylar da yoktur.

Zaman, kendini aşan bir sürekliliktir. Ardı, önüyle birleşiktir. Hiçbir şey bitmez ve kaçmaz zamanda; hiçbir şeye başlanılmaz ve bitirilmez de.

Zaman, duyularla yaratılan bir çarktır ve yine duyular döndürür onu uzayın boşluğunda.

Mevsimlerin hayretlere düşüren değişimini hisseder ve her şeyin değişimin pençesinde olduğuna inanırsınız. Ancak önünüzde mevsimleri katlayıp açan gücün tek ve edebi olduğunu da bilirsiniz.

Her şeyin gelişimine ve çürüyüşüne tanık olur, çürümenin kaçınılmaz son olduğunu bilirsiniz. Ancak bir de bilirsiniz ki, gelişime ve çürümeye sebep olan güç değişmezdir.

Siz rüzgarın hızını, meltemle kıyaslayarak bilir, rüzgarın daha hızlı olduğunu söylersiniz. Ama bilirsiniz yine de, rüzgarı da meltemi de hareket ettiren gücün, her ikisiyle de savrulamayacağını.

Ne çabuk inanıyorsunuz her şeye! Duyularınız nasıl da yanıltıyor sizi! Hayal gücünüze ne oldu? Sizi hayrete düşüren tüm bu değişikliklerin, maharetli bir elden geldiğini hayal gücünüzle anlayabilirsiniz sadece.

Rüzgar nasıl meltemden hızlı olsun? Melteme hayat veren rüzgar değil midir zaten? Taşımaz mı rüzgar, meltemi de beraberinde?

Siz, ey dünya üzerinde yürüyenler, mesafeleri ölçmez misiniz attığınız adımlar ve fersahlarla? İster yavaş, ister dörtnala ilerleyin, aslında yeryüzünün hızıyla ulaşmaz mısınız o noktaya?

Bu sebeple, sizin hızınızla aynı değil midir yeryüzünün hızı? Karşılığında, dönmez mi dünya diğer bedenlerin hızıyla ve eş değil midir onun hızı diğerlerininkine?

Evet, yavaş, hızın anasıdır. Hız, yavaşın taşıyıcısıdır. Ve hızlıyla yavaş, ayrılmazdır Zaman ve Boşluğun hiçbir yerinde.

Nasıl söylersiniz gelişmenin gelişme, çürümenin çürüme ve birinin bir diğerine düşman olduğunu? Herhangi bir şey çürüyüp yok olmadan, bir başkasının doğması mümkün müdür? Herhangi bir şey, bir başka şey gelişmeden çürüyüp yok olmuş mudur?

Sizler de sürekli yok olarak gelişmiyor musunuz? Ve sürekli gelişerek yok olmuyor musunuz?

Ölüler yaşayanların toprak altı ve yaşayanlar ölülerin tahıl ambarı değil midir?

Gelişme çürümenin, çürüme de gelişmenin çocuğuysa, yaşam ölümün anası, ölüm de yaşamın anasıysa, o zaman onlar Zamanın ve Boşluğun her noktasında tektirler. Ve yaşamın ve gelişimin coşkusunu yaşarken, ölümün yasını tutmak da saçma değil midir?

Tek üzüm mevsiminin Sonbahar olduğunu nasıl söylersiniz? Oysa dinleyin beni; üzüm Kış mevsiminde olgunlaşır; içinde uyuyan özsuyu, fark etmeden titreşir ve rüyalarında görür şarabı. Ve İlkbahar'dır, zümrüt yeşili tanelerinden körpe salkımların oluştuğu. Ve Yaz'dır her taneden bal aktığı, salkımlarının güneş ışığıyla renklendiği.

Eğer her mevs im taş ıyors a içinde diğer üçünü de, o zaman zamanın ve boşluğun her noktasında tektir onlar.

Evet, zamandır en maharetli oyuncu ve insandır ona en fazla aldanan.

Çarkın içindeki sincap gibi, bir çark yaratmıştır insan, öyle taşınmıştır ki hareketle, artık inanmaz ne hareket ettirenin kendisi olduğunda, ne de zamanın döngüsünü durduracak zamanı bulabileceğine.

Ve bir bileme taşında, sürekli kendi kanını yalayıp taştan akan kanı yaladığına inanan bir kedi gibi, insan da zaman döngüsünden akan kanı yaladığına inanır kendi kanını yalarken.

Zamanın çarkı uzayın boşluklarında döner. Aslında o duyular, algılamaz zamanda ve boşlukta olup biten dışında hiçbir şeyi. Böylece her şey bir görünür, bir kaybolur. Zaman ve boşluğun bir noktasında kaybolan şey, görünür bir başka yerinde. Birine iyi olan şey, bir diğerine kötüdür. Nereden baktığına göre, birine gece olan diğerine gündüzdür.

Zamanın çarkındaki yoldur Yaşam ve Ölüm yolu, ey efendiler. Zaman bir daire gibi döndüğünden, ne başı vardır ne sonu. Ve dünyadaki her hareket, bir kısır döngüden ibarettir.

Peki, insan kurtaramaz mı kendini zamanın bu kısır döngüsünden?

Kurtaracaktır, çünkü varisidir insan Tanrı'nın kutsal özgürlüğünün.

Zamanın çarkı döner, ama ekseni aynıdır.

Tanrı, zaman çarkının eksenidir. Onunla ilgili her şey zaman ve boşlukta dönse de, o zamanın ve boşluğun ötesindedir. Her şey onun sözüyle çıksa da ortaya, aslında onun sözü de kendi gibi zamanın ve boşluğun ötesindedir.

Eksende barış vardır. Ucunda ise karmaşa. Nerede olmayı tercih ederdiniz daha çok?

Size söylüyorum, zamanın ucundan çıkıp eksenine kayın ve kendinizi çarkın mide bulandıran dönüşlerinden arındırın. Bırakın, zaman sizin

etrafınızda dönsün, siz onun etrafında değil.

BÖLÜM - 19 MANTIK VE İNANÇ KENDİNİ İNKAR ETMEK, KENDİNİ KABUL ETTİRMEKTİR ZAMAN ÇARKINI YAKALAMAK AĞLAMAK VE GÜLMEK

-Bennoon: Bağışlayın, efendim. Ama sizin mantığınız, içerdiği mantıksızlıkla aklımı karıştırıyor.

MİRDAD: Hiç şaşmamalı, Bennoon, senin "yargıç" diye çağı-rılmana. Sen karar verebilmek için mantık diye tutturanlardansın çünkü. Bu kadar yargıçlık yaptığın halde, mantığın tek yararının, insanı mantıktan kurtarmak ve onu anlayışa götürecek olan inanca yönlendirmek olduğunu anlayamadın mı? Mantık, bilgi canavarını bir ağ dokuyarak avlamayı hedefleyen bir toyluktur. Ergenlik yaşına gelince mantık, kendini, kendi ağlarına dolar ve sonra da daha derin bir bilgi olan İnanca dönüşür.

Mantık, topal için koltuk değneğidir; ama ayağın hızına yük olur; kanat takmışlara ise büyük yüktür.

Yaşlılıkta inançtır mantık. İnançsa, ergenlik yaşına gelmiş mantıktır. Mantığınız ergenlik yaşına erişince, Bennoon, eriştiği anda, artık mantıktan söz etmezsiniz.

Bennoon: Zamanın ucundan eksenine kaymamız için, kendimizi inkar etmek zorunda kalacağız. İnsan kendi var oluşunu inkar edebilir mi?

MİRDAD: İşte, bu yüzden zamanın elinde oyuncak olmuş benliğinizi inkar edip zamanın oynadığı oyunlara bağışıklık kazanmış özünüzü de kabul ettirmeniz gerekir.

Bennoon: Bir benliğin inkarı diğerinin kabul ettirilmesi olabilir mi?

MİRDAD: Evet işte, benliği inkar etmek aslında özü kabul etmektir. Biri değişime karşı ölüyse, diğeri değişimsizliğe doğar. Çoğu insan ölmek için yaşar. Yaşamak için ölenl er mutl u olanlardır.

Bennoon: Yine de değerlidir insan için, insanın benliği. Tan-rı'yla bir olup yine de kendi kimliğinin farkında olması mümkün müdür?

MİRDAD: Bir derenin denizde kaybolup kendini deniz olarak görmesi kayıp mıdır onun için? İnsanın kimliğini Tanrı'da kaybetmesi de, kendi gölgesini kaybedip var oluşunun gölgesizliğini bulmasıdır zaten.

Micaster: Zamanın yarattığı insan, nasıl kendini zamanın pençesinden kurtarır?

MİRDAD: Ölümün sizi ölümden kurtaracağı, yaşamın da sizi yaşamdan bırakacağı gibi, zaman da azat edecektir sizi zamandan.
İnsan öyle yorulacak ki değişimlerden, değişimden de güçlü bir arzuyla yaşayacaktır ve elbette bulacaktır bunu kendi içinde.

Ama yazıktır özgürlüklerini ve huzurlarını zamanın içinde bulmayı umanlara. Doğumlara güldükleri anda ölümlere ağlarlar.
Dolduklarını hissettikleri anda yarım kalırlar. Barış güvercinini yakaladıkları anda, o ellerinde akbabaya dönüşür. Ne çok bildiklerini düşünürlerse o kadar az biliyorlardır gerçekte. Ne kadar ilerlerlerse, o kadar giderler geriye. Yükseldikleri kadar alçalırlar bir anda.

Sözlerim sinir bozucu mırıltılar, tımarhanede edilen dualar, bir köre yol gösteren meşale gibi gelebilir size. Özgürlük için dinlemeye başladığınızda açacaksınız kulaklarınızı bana.
Himbal: (ağlayarak) Sadece kulaklarımı değil, yüreğimi de açtınız, Efendim. Dünün sağır ve kör Himbal'ını bağışlayın.

MİRDAD: Yakala gözyaşlarını Himbal. Bir gözyaşı, zamanın ve boşluğun ötesindeki ufuklara bakan bir göze dönüşemez. Zamanın aldatıcı parmaklarıyla gıdıklandıklarında gülenlerin, tenleri tırnaklarıyla çizildiğinde ağlamasına izin verin. Gençliğin parıltısında dans edip şarkı söyleyenlerin, yaşlılıklarında kırışıp sendelemelerine izin verin. Zamanın karnavallarında keyif çatanların, cenazelerinde başlarını külle örtmelerine izin verin. Ama siz her zaman soğukkanlı olmalısınız. Değişimin kaleydoskopunda, siz değişimsizliği arayın. Zamanda hiçbir şey değmez gözyaşına. Hiçbir şey değmez tebessüme. Gülen bir yüz ile ağlayan biz yüz, eş değerde çirkin ve şekilsizdir. Gözyaşlarının tuzunu önleyebilir miydiniz? O halde kahkaha-larınızın da yüzünüzü bozmasını önleyin. Gözyaşı buharlaştığında, dönüşür

bir kıkırdamaya. Kıkırdama ise yoğunlaştığında dönüşür gözyaşına. Ne neşeyle kolay buharlaşabilir ne de kederle kolay yoğunlaşabilir olun. Her ikisine de eş uzaklıkta durun.

BÖLÜM - 20 ÖLDÜKTEN SONRA NEREYE GİDERİZ? TÖVBE ÜZERİNE

Micaster: Efendimiz, nereye gideriz öldükten sonra? MİRDAD: Şimdi neredesin, Micaster? Micaster: Kartal yuvasında.

MİRDAD: Bu kartal yuvasının seni içine alacak kadar büyük olduğunu mu sanıyorsun? Bu dünyanın, insanın tek yuvası olduğunu mu sanıyorsun?

Zaman ve boşluğun sınırlandırdığı bedenleriniz, zaman ve boşluktaki her şeyden yapılır. Yani, güneşten gelen yanınız, güneşte yaşar. Topraktan gelen yanınız toprakta yaşar. Ve bu diğer tüm gezegenler ve sınırsız kainatlar için de geçerlidir.

Akılsızdır, dünyanın insanın tek yuvası olduğunu, boşlukta yüzen gökcisimlerinin bu yuvanın süsleri, gözlerinin eğlencesi olduğunu sananlar.

Çoban Yıldızı, Samanyolu, Ülker Yıldızı da, insan için Dünya kadar yuvadır. İnsanın gözüne gönderdikleri her ışında, onu kendilerine çekerler. İnsan her geçtiğinde o gezegenlerin altından, onları kendine çeker.

Her şey insanl a birdir, insan da onl arl a. Evren tek bir bedendir. Onun en ufak bir parçasıyla ilişki kurduğunuzda, tamamıyla yakınlaşırsınız.

Yaşarken ölmeye devam ettiğinizden, öldükten sonra da yaşamaya devam edersiniz; bu bedende olmasa da, bir başka formda. Ancak Tanrı'da yok olana, tüm değişimlerin üstesinden gelene dek yaşarsınız bir bedende.

Micaster: Değişimden değişime geçerken, döner miyiz tekrar bu dünyaya?

MİRDAD: Zamanın yasası tekrardır. Zamanda olan bir şey, tekrar ve tekrar olmak zorundadır; insanın durumunda bu aralar, her insanın arzusuna ve tekrar etme isteğine göre uzun ya da kısa olabilir.

Yaşam diye bilinen döngüden çıkıp ölüm diye bilinen döngüye girdiğinizde ve dünyaya dair doymamış susuzluğunuzla ihtiraslarına dair açlığınızı da yanınızda götürdüğünüzde, dünyanın mıknatısı sizi tekrar içine çekecektir.

Dünya sizi emzirecek, zaman yaşamlar ve ölümlerle memeden ayırmaya çalışacaktır, ta ki siz kendi iradenizle vazgeçene dek.

Abimar: Dünyanın sizin üzerinizde de kontrolü var mıdır, Efendimiz? Siz de bizlerden biri gibi görünüyorsunuz.

MİRDAD: Ben dilediğimde gelir, dilediğimde giderim. Ben dünyada ikamet edenleri, dünyanın bağlarından koparmaya gelirim.

Micayon: Ben de ebediyen kopmak istiyorum dünyadan. Nasıl yapabilirim, Efendim?

MİRDAD: Dünyayı ve onun çocuklarını severek. Dünyayla arandaki tek hesap sevgi olduğunda, dünya da sizi borçlarınızdan azat edecektir.

Micayon: Ama sevgi bağdır, bağ ise mahkumiyet.

MİRDAD: Hayır, sevgi tek yoludur bağlardan kopmanın. Her şeyi sevdiğinizde, hiçbir şeye bağınız kalmaz.

Zamora: İnsan sevgiyle, sevgiye karşı işlediği suçların tekrarlarından kaçıp zaman çarkını yakalayabilir mi?

MİRDAD: İşte, bunu tövbe ederek yapabilirsiniz. Ağzınızdan kaçan bir lanet, geri dönüp dilinizin sevgiyle kutsandığını görünce başka bir liman arar. Böylece sevgi durdurur o lanetin tekrarını.

İhtiraslı bir bakış, dönüp de sevgiyle bakan bir annenin bakışlarıyla karşılığında, ihtirası başka yerde arar. Böylece sevgi, engel olur o ihtiraslı bakışın tekrarına.

Kötü bir yürekten çıkan kötü bir dilek, dönüp de sevgi dolu bir annenin sevgi dolu arzularıyla karşılaştığında, yuvasını başka yerde arar. Böylece sevgi durdurur, o kötü dileğin tekrar doğmasını.

Bu tövbedir.

Sevgi tek borcunuz olduğunda, zaman sevgiden başka hiçbir şey tekrarlamaz size. Her yer ve zamanda tek bir şey tekrarlandığında, işte o doldurur tüm zamanı ve boşluğu.

Himbal: Hal en tek bir şey meşgul eder yür eğimi ve akl ımı, Efendim. Neden babam bu şekilde öldü de başka bir şekilde değil?

BÖLÜM - 21 KUTSAL İRADE NEDEN HER ŞEY OLDUĞU GİBİ VE ZAMANDA OLUR?

MİRDAD: Ne tuhaftır, siz zamanın ve boşluğunun çocuklarının, zamanın aslında uzayın tabletlerine kazınmış bir evrensel hafıza olduğunu fark etmemeniz!

Eğer siz, duyularınızla sınırlandırılmış olmanıza rağmen, doğumla ölüm arasında belirli şeyleri hatırlayabiliyorsanız, doğumunuzdan önce ve ölümünüzden sonrasına dair ne kadarını hatırlayabilir zaman?

Söylüyorum size, zaman her şeyi hatırlar, sadece sizin hatırla-yabildiklerinizi değil, hiç farkında olmadıklarınızı bile.

Zaman unutmaz hiçbir şeyi; ne bir hareketi, ne bir nefesi, ne de bir dileği. Ve zamanın hafızasında olan her şey, kainatın derinliklerine kazınır.

Üzerine bastığınız toprak, soluduğunuz hava, içinde yaşadığınız ev, yaşamınızın, geçmişinizin, bugününüzün ve geleceğinizin tüm kayıtlarını sunabilir size; tabii varsa okumaya tahammülünüz, anlamaya isteğiniz.

Ölümde olduğu gibi yaşamda da, dünyanın ötesinde olduğu gibi dünyada da, asla yalnız değilsiniz; her zaman yaşamınızı ve ölümünüzü paylaşan şeyler ve varlıklarla çevrilisiniz, onlar da kendi yaşam ve ölümlerinde size sahipler. Siz onların parçasısınız, onlar da sizin; siz onları ararsınız, onlar da sizi.

Her şeyden beklentisi vardır insanın ve her şeyin insandan. Sürekli devam eder karşılıklı etkileşim. Ancak kötü bir muhasebecidir insanın zayıf hafızası. Zamanın hafızası ise öyle kusursuzdur ki insanın diğerleriyle ve evrendeki diğer tüm varlıklarla olan ilişkilerinin kesin bir hesabını tutar ve her göz açıp kapayışta zorlar insanı her ölüm ve yaşamındaki hesabını ödemeye.

Ev yıldırımı çekmezse yıldırım o evi çarpmaz. Kendi yıkımından yıldırım kadar ev de sorumludur.

Boğa boynuzlamaz insanı, insan çağırmazsa onu. Ve insandır kendi kanının kefili, boğadan da fazla.

Cinayete kurban giden kişi bileyler katilin bıçağını ve birlikte saplarlar ölümcül darbeyi.

Soyulan kişi yönlendirir soyguncuyu ve birlikte işlerler soygunu.

Evet, insan çağırır kendi belasını ve sonra da unutup davetiyeyi nasıl, nerede, ne zaman hazırladığını, isyan eder yaşadıklarına. Ama zaman unutmaz; her mevsimde doğru yere ulaştırır o davetiyeleri; ve davet edilen kişileri de gönderir doğru adreslere.

Size söylüyorum; karşı gelmeyin hiçbir konuğa; sizi gereğinden fazla ziyaret ederken hiçe saydıklarını gururlarının hıncını sizden almasınlar diye. Ne olursa olsun tavır ve tutumları, konuksever olun onlara karşı; çünkü aslında borçlusunuz onlara. Ve canınızı sıkanlara daha da iyi davranın ki hem mutlu ayrılsınlar kapınızdan hem de gelirlerse bir daha, alacaklı olarak değil, dost olarak gelsinler kapınıza.

Her konuğunuza, şeref konuğuymuş gibi davranın; böylece kazanabilirsiniz güvenlerini ve öğrenebilirsiniz gelmesinin altında yatan gizli teşvikleri. Talihsizliği, başınıza konan talih kuşu gibi kabul edin. Talihsizlik de doğru algılandığında, dönüşebilir talihe. Bir talih de kolayca dönüşür talihsizliğe. Doğumunuzu ve ölümünüzü, yerini ve şeklini de siz seçersiniz aslında, delik ve boşluklarla dolu değişken hafızanıza rağmen.

Sözde aklı başında olanlar söyler, insanın doğumunda ve ölümünde bir payının olmadığını. Gözlerini kısarak bakanlar ise zamana ve boşluğa, o küçük göz çeperinden gördükleri her şeye tesadüf derler. İşte, korkum onların kibrinden ve yalancılığından, efendiler.

Zamanda ve boşlukta, tesadüf yoktur. Her şeyin sebebidir ne yanılan ne de gözden kaçıran Üstün irade.

Her canlının ve cansızın dileği, yağmur damlalarının pınarlarda toplanması; pınarların çay ve derelere kavuşmak için akması; çay ve derelerinse ırmak kolları olup kendilerini daha büyük nehirlere sunması; güçlü nehirlerin sularını denize taşıması ve denizlerinse Büyük Okyanus'ta birleşmesi gibi akar Üstün İrade'ye.

Söylüyorum size, iradesi vardır her şeyin. Sağır, hissiz ve yaşamsız olan taşın bile vardır. Olmasaydı hiçbir şey etkilemezdi onu ve etkilemezdi o

hiçbir şeyi. Varlığında ve iradesinde farklı olsa da bilinç, maddede birdir.

Tek bir günde, yaşamınızın ne kadarının bilincinde olduğunuzu söyleyebilirsiniz? Çok az bir kısmında oysa.

Eğer siz, beyin, hafıza ve duygu ve düşüncelerin kayıtlarıyla donatılmış olmanıza rağmen, bir günlük yaşamınızın büyük bir kısmının bilincinde değilseniz, nasıl şaşarsınız bir taşın da yaşamının ve iradesinin bilincinde olmamasına?

Ve siz yaşamınızın bu kadarının farkında olmadan yaşarken, iradenizin de farkında değilsinizdir. Ama üstün irade, farkındadır sizin ve evrendeki tüm canlıların bilinçaltının.

Kendini farklı bir şekilde yeniden paylaştırdığında üstün irade, gönderir her insana ve her canlıya, uzayın her noktasında ve her anında, isteklerini eksiksiz bir biçimde. Ama bilmediğinden bunu insan, umutsuzluğa düşer üstün iradenin kesesinden ona düşenlerle. Ve sonunda isyan eder kederle, suçlar kaderini başına gelenler için.

Kötü olan kader değildir, efendiler; Kader bir başka adıdır Üstün İrade'nin. Kötü olan, belirsiz ve düzensiz olan, iradesidir insanın. Bugün doğuya gider, yarın batıya. Bugün bir şeye iyi derken, yarın kötü olur aynı şey. Şimdi birine dostum der, ertesi gün dövüşecektir onunla düşmanı olarak.

İradeniz dönek olmasın, efendiler. Unutmayın ki, insanlarla ve diğer her şeyle olan ilişkiniz, onlardan beklentilerinizle şekillenir, bir de onların sizden beklentileriyle. Ve sizin onlardan istedikleri-nizdir onların sizden istedikleri. Bu yüzden söyledim daha önce de, bir kez daha söyleyeyim; aldığınız soluğa, söylediğiniz lafa, ne dilediğinize ve düşündüğünüze, ne yaptığınıza dikkat edin. Çünkü saklıdır sizin iradeniz aldığınız her nefeste, söylediğiniz her sözde, her dilek, düşünce ve eyleminizde. Ve sizden saklı olan her şey, üstün iradede bulur kendini.

Bir başkasına acı veren şeyden zevk almayın, siz de acı duyabilirsiniz onun aldığı zevkten.

Ve dilemeyin ona ıstırap olan şeyi; size de ıstırap verir sonra.

Ama tüm insanlara ve her şeye sevgi dileyin; ancak böylece kalkar perdeleriniz, çekersiniz anlayışı yüreklerinize ve harekete geçer üstün irade, arzularınız doğrultusunda.

Her şeyde bilinç geliştirmeden, sizden beklentilerini anlayamazsınız.

Sizin var olan her şeye dair dileklerinizden ve onların sizle ilgili dileklerini anlamadan, erişemezsiniz üstün iradenin sırlarına.

Öğrenene kadar üstün iradenin sırlarını, ona karşı gelmemelisiniz; kaybeden siz olursunuz yoksa. Her buluşmadan yaralı ve sarhoş çıkarsınız. Ve de intikam peşinde koşarsınız, sadece eski yaralarınıza yenilerini ekleme pahasına.

Söylüyorum size, kabul edin üstün iradeyi, yenilgiyi zafere dönüştürmek için. Gizemli kesesinden payınıza düşenleri kabul edin şikayet etmeden; onları şükranla ve inançla kabul edin, onlardır sizin hakkınız Üstün iradeden. Anlamlarını ve değerlerini anlayarak kabul edin her şeyi.

Ve kendi iradenizin saklı yollarını anladığınızda, üstün iradeyi de anlayacaksınız.

Bilmediklerinizi kabul edin ki anlamanıza yardımcı olsunlar. Geri teperseniz, kafanızı karıştırmaya devam ederler birer bilmece olarak.

İzin verin iradenizin, üstün iradenin hizmetkarı olmasına ki hizmet edebilsin üstün irade size. İşte, böyle öğrettim Nuh'a. Şimdi size de öğretiyorum.

BÖLÜM - 22 MİRDAD, ZAMORA'YI SIRRINDAN KURTARIYOR. KADIN-ERKEK İLİŞKİSİ, EVLİLİK VE BEKARLIK ÜZERİNE.

Mirdad: Naronda, benim sadık hafızam! Bu zambaklar sana ne anlatıyor?

Naronda: Duyabileceğim şeyler değil, Efendim.

MİRDAD: Oysa ben duyabiliyorum, "Naronda'yı seviyoruz ve sevgimiz karşılığında ona hoş kokulu ruhumuzu sunuyoruz," dediklerini. Naronda, benim daimi yüreğim! Bu gölün suları neler söylüyor sana?

Naronda: Duyabileceğim şeyler değil, Efendim.

MİRDAD: Ben duyuyorum, "Naronda'yı seviyoruz, bu yüzden doyuruyoruz onu ve onun sevgili zambaklarının susuzluğunu," dediklerini.

Naronda, benim uyanık gözüm! Güneşin kollarında ısıttığı gün neler söylüyor sana?

Naronda: Duyabileceğim şeyler değil, Efendim.

MİRDAD: Ben duyuyorum, "Naronda'yı seviyorum, bu yüzden güneşin ısıttığı kollarımda sallıyorum onu ailemin diğer üyeleri gibi," dediğini.

Çok sevdiği ve sevildiğinden Naronda'nın yaşamı, boş hayallerin ve düşüncelerin kuluçkaya yatıp sonra da ortaya çıkması için çok mu dolu acaba?

İnsan, kainatın sevgilisidir. Her şey şımartır insanı zevkle. Ama çok azdır bu şımartılmayla şımarmayan ve onu şımartan elleri ısırmayan insan.

Şımarmamış insan için, yılan sokması bile sevgi dolu bir öpücüktür aslında. Ama şımarana, yılan sokması gibi gelir sevgi dolu bir öpücük. Öyle değil mi, Zamora?

Naronda: İşte, böyle diyordu Efendimiz, güneşli bir öğleden sonra, o, Zamora

ve ben Geminin bahçesindeki çiçeklerin topraklarını havalandırırken. Zamora yine şaşırmış, üzülmüştü ki birden kendine geldi Efendimizin ani ve beklenmedik sorusuyla.

Zamora: Doğrudur efendimizin söyledikleri ve doğru olmaları da gerekir.
MİRDAD: Senin için doğru değil mi yoksa, Zamora? Sen de sevgi dolu öpücüklerle zehirlenmedin mi? Şimdi o zehirli sevginin ıstırabı değil midir içini yakan?

Zamora: (Efendimizin ayaklarına kapanır gözlerinden akan yaşlarla) Ah, Efendimiz! Yüreğimin derinliklerindekileri gözlerinden saklamaya çalışmak ne kadar çocukça aptalca!
MİRDAD: (Zamora'yı ayağa kaldırır) Ne kadar çocukça ve aptalca onları bu zambaklardan saklamaya çalışmak!

Zamora: Yüreğimin arınmadığını biliyorum zaten, dün geceki rüyamın da arınmış olmadığından.

Bugün silebilirdim yüreğimi. Önünüze serebilirdim, Efendimiz; Naronda'nın ve bu zambakların, onların kökünde gezinen kurtçukların önüne. Yüreğimi dağlayan sırrından kurtarmak isterdim. İzin verin, bu gönülsüzce esen meltem, okşasın dünyadaki tüm varlıkları.

Gençliğimde sevdim bir kadını. Seher yıldızından da parlaktı o. Dilimdeki adı, gözkapaklarımdaki uykudan bile tatlıydı. Siz konuşurken dua ve kan akışı konusunda, ilk içenin ben olduğumu sandım sözcüklerinizdeki şifayı. Çünkü Hoglah'ın aşkı -buydu adı- kanımın efendisiydi ve biliyordum iyi kumanda edilen bir kanın neler yapabileceğini.

Hoglah'ın aşkıyla benimdi sonsuzluk. Ben onu, bir alyans gibi taktım. Giydim ölümün kendisini bir zırh gibi üzerime. Her geçen günden daha yaşlı, gelecek günden daha genç hissettim kendimi. Kollarım yüklendi cennetleri ve ayaklarım döndürdü dünyayı; yüreğimde ise yandı güneşler alev alev.

Ama öldü Hoglah; ve Zamora, o eşini bulamayan o anka kuşu, hiçbir başka anka kuşunun içinden çıkamadığı soğuk ve içinde yaşam olmayan bir kül tepesine dönüştü. Zamora, o korkusuz aslan, dönüştü bir ürkek tavşana. Zamora, göğün direği, durgun sular içinde sürüklenen bir enkaz oluverdi.

Zamora'dan ne kaldıysa aldım hepsini ve kullandım Gemi için, kendimi hatıraların ve gölgelerin içine canlı gömme umuduyla. Şansıma, geldiğimde buraya, dünyadan kopmuştum zaten ve alındım içeriye.

Gördü ve duydu bu geminin efendileri Zamora'yı on beş yıl boyunca. Ama bilmediler, duymadılar sırrını. Geminin eski duvarlarının ve kasvetli

geçitlerinin de yoktur belki haberi. Belki biliyordur bu bahçedeki ağaçlar, çiçekler ve kuşlar bir kısmını. Ama çok daha fazlasını anlatacaktır harpımın telleri, Efendimiz, Hoglah'a dair benden fazlasını.
Tam sözleriniz ısıtmaya başlamıştı ki Zamora'nın küllerini ve ben tam inanmıştım ki yeni Zamora'nın doğuşuna, başladı rüyalarımı ziyaret edip kanımı yeniden kaynatmaya Hoglah. Beni içinde yaşam olmayan kül yığınının kasvetli uçurumuna atıyor.

Ah, Hoglah! Hoglah!

Bağışlayın beni, Efendimiz. Hakim olamıyorum gözyaşlarıma. Beden, bedenden başka nedir? Acıyın bedenime. Acıyın Zamora'ya.

MİRDAD: Acımanın kendisi acınmaya layıktır. Mirdad'da yoktur o dediğinden. Ama sevgi boldur Mirdad'da her şey için; beden için de; ama daha çok onu kendi benzetmek için onu en ham şektiyt e kabul eden ruh için. Ve Mirdad'ın sevgisi kurtaracaktır Zamora'yı küllerden ve güçlendirecektir onu yeniden.

O zafere ulaşanadır dualarım; kendisiyle bütünleşmiş, kendi benliğini fethedenlere. Bir kadının aşkıyla tutsak olmuş bir adam ve bir adamın aşkıyla tutsak olmuş bir kadın, eşdeğerde mahrum kalır özgürlüğün tacından. Ama sevgiyle bütünleşen kadın ve erkek, ödülün gerçek sahibidir.

Sevgi değildir, aşkını kendine boyun eğdiren sevgi.

Sevgi değildir, beden ve kanla beslenen sevgi.

Sevgi değildir, daha fazla kadın ve erkek üretebilmek için çeken kadın ve erkeği birbirine ve bağlayan bedenleri.

O zafere ulaşanadır dualarım; erkek olmak için fazla özgür, kadın olmak için fazla yüceltilmiş anka kuşuna.
Yaşamın en sık katmanlarındaki gibi, en seyrek olanlarında da eşittir kadın ve erkek. Aradaki süre, sonsuzluğun içinde ikili-liğin yanılgısı tarafından egemen kılınan bir dilimdir aslında. İşin öncesini ve sonrasını göremeyenler, bu dilimi sonsuzluğun kendisi sanırlar. Oysa yaşamın kanunudur birlik olmak, bunu bilmedik-lerindendir bu ikililiğin yanılgısına tutunmaları.

Zaman içinde bir basamaktır ikililik. Birliktelikten doğdukça, birlikteliğe varır yine. Ne kadar çabuk geçerseniz bu basamağı, o kadar çabuk elde edersiniz özgürlüğünüzü.
Ve nedir ki kadın ve erkek; tekliğinin farkında olmayan ve iki parçaya ayrılıp birliğin nektarını içmeyi istesinler diye ikililiğin suyunu kana kana içmeye zorlanan; birliği arzularken onu araması, ararken bulması, sahip olması ve

onun üstün özgürlüğünün bilincine varması istenen varlıklardan başka?

Bırakın, kişnesin aygır kısrağına ve çağırsın karaca erkeğini. Doğa zorlar onları buna ve yaptıklarını da kutsayıp alkışlar zaten. Çünkü asıl kendileridir farkında olmayan kendi nesillerini üretmekten daha yüce bir kadere sahip olduklarının.

Bırakın, bedenlerinin karanlık köşelerinde birbirlerini bulsunlar, aygır ve kısraktan, karaca ve geyikten çok da uzak olmayan kadın ve erkek. Bırakın, bozsunlar değerlerini yatak odalarında nikah belgeleriyle. Bırakın, sevinsinler bereketlerine ve artsınlar nesillerce. Mutludur doğa onların destekçisi ve ebesi olmaktan, altlarına gülden yataklar sermekten.

Ama farkına varmalıdır kadın ve erkek birlikteliklerinin bedendeyken bile; tabii bedenlerinin birleşmişiyle değil; bedenden kopmayı arzu ederek anlamalılar bunu. Önlerine konan engeller, kusursuz kılmak içindir birliği ve kutsal anlayışı.

Duyarsınız insanların "insan doğasından" bahsettiklerini, sanki iyi tasarlanmış, tanımlanmış, etraflıca keşfedilmiş ve adına seks denilmiş bir şeyle, her yönden sıkıca sarılmış bir şey gibi.

İnsan doğasıdır cinsel tutkuları tatmin etmek. Ve insan doğasına karşı gelmek ve sonunda ıstırap çekmektir, tutkunların azgınlığını dizginlemek ve onu cinselliği yenmek için bir araç olarak kullanmak. İşte, bu yüzdendir, gevezeliklerine kulak verme, demeleri.

Çok engindir insan ve bilinmezdir doğası. Çok çeşitlidir becerileri ve yorulmazdır gücü. Ona engeller koymaya çalışanların farkına varın.

Beden, tabii ki bir yüktür insanın ödemesi gereken. Ama zamanı vardır bu ödemenin de. Kim ister ki sonsuza dek köte olmak? Hangi köle istemez ki boyun eğdiği efendisinden kurtulmak?

İnsan köle olmak için doğmadı, kendi insanlığına bile. Ve arzu-ladı hep her türlü kölelikten kurtulmayı. Ve elbette onun olacaktır özgürlük.

Nedir ki kan bağı, zafere ulaşmak isteyenlere? İradeyle koparılması gereken bir bağdan başka?

Zafere ulaşmış kişi bilir, kanının tüm kanlarla bağlı olduğunu. Bu yüzdendir hiçbirine bağlanmaması.

Bırakın nesillerini artırsınlar özgürlüğü arzu etmeyenler. Başka bir ırktır onların sürdürmek istediği. Galip gelenlerinki ise başka!

Zafere ulaşanların ırkı inmez belden ve rahimden aşağı. Ancak, kanı yenilmez bir iradeyle kumanda edilen bakir kalplerden yükselir.

Bilirim, siz ve size benzeyen pek çoğu kendini adamıştır bekarlığa. Yine de Zamora'nın dün geceki rüyasına şahit olanlar gibi uzaksınız bekarlıktan.

Keşiş giysileri giyip de kendilerini kalın duvarların ve yekpare demir kapıların ardına kapatanlar değildir bekar. Etseler de yemin, diğer hiçbir bedenle ilişkileri olmadığında, iffetsizdir pek çok rahip ve rahibe. Kalpleri ve akılları bakir kalanlardır aslında bekar olanlar.

Kadına hürmet edin, efendiler, sayın onu. Sadece ırkın anası ya da sevgili ya da eş olduğu için değil, yaşamın ikililiğindeki o bitmek bilmeyen ıstırap ve cefada, erkeğin ikizi olduğu için. Çünkü

aşamaz ikililiğin dilimini erkek, kadın olmadan. Kadında bulur birliğini erkek ve erkekte bulur kadın ikililiğinden kopmuş özgürlüğünü. Ve ikizler birleşecektir zaman içinde tek bir şeyde; ne kadın ne de erkek olan fatih olacak, buluşacaktır üstün insanda.

O zafere ulaşanadır dualarım; bir olmuşlara ve kendine hükmedenlere. Ve her biriniz kendi kendinizin fatihi olacaksınız Mir-dad aranızdan ayrılmadan önce.

Zamora: Bizi terk edecek olmanızdan bahsetmeniz üzüyor yüreğimi. Sizi arayıp da bulamayacağımız gün geldiğinde, nefesine son verecektir Zamora.

MİRDAD: Çok şey arzu edebilirsin, Zamora, her şeyi hatta. Ancak tek bir şey vardır dileyemeyeceğin, o da son vermektir kendi iradene. Çünkü o, yaşamın iradesidir kaynağı üstün irade olsa da. Çünkü yaşam varlıktır, var olmaması dilenemez. İradesi de yoktur zaten varlığı olmayanların. Hayır, bunu Tanrı bile yapamaz, Zamora.

Benim aranızdan ayrılmama gelince, arayıp da beni, bulamayacağınız gün bu bedende, gelecektir elbette. Ne de olsa işlerim vardır yapılacak, bu dünyanın dışında. Ancak bırakmam hiçbir yerde işimi yarım. İşte, bu sevindirsin sizi. Mirdad, sizi kazananlardan -birlik olup kendine hükmedenlerden- biri yapmadan sizi, ayrılmayacaktır yanınızdan. Kendinizin fatihi olduğunuzda ve birliğe eriştiğinizde, bulacaksınız Mirdad'ı kalbinizde ve silinmeyecek adı hafızanızdan.

İşte, böyle öğrettim Nuh'a.

Ve şimdi size de öğretiyorum.

BÖLÜM - 23 MİRDAD SİM-SİM'İ İYİLEŞTİRİYOR VE YAŞLILIKTAN BAHSEDİYOR

Naronda: Sim-Sim, geminin yaşlı ineği, beş gündür yemiyor, içmiyordu rahatsızlığından. Bunun üzerine karar verdi Shama-dam, ineğin kesilip etinin satılmasının daha iyi olduğuna, onu ölüme terk etmekten ve bir kasap gönderdi işini yapması için.

Efendimiz düşüncelere daldı bunu duyar duymaz ve aceleyle koştu Sim-Sim'in ahırına. Diğer efendiler de takip ettiler onu.

Başı önüne düşmüş, gözleri yarı açık, kuyruğu solgun ve tüyleri diken diken olmuştu Sim-Sim'in. Arada bir kulağına konan münasebetsiz sineği kovuyordu halsizce başını oynatarak. Büyük süt kesesi, uzun verimli yaşamının sonların doğru analığının tatlı ıstırabını yalanlarcasına sarkıyordu kalçalarının arasından. Terk edilmiş iki mezar taşını andırıyordu kalça kemikleri. Kolayca sayılacak gibiydi kaburga ve omurga kemikleri. Ucunda bir tutam tüy kalan ince kuyruğu bırakmıştı kendini cansız bir şekilde. Hasta hayvana yaklaştı efendimiz, boynuzlarının, gözlerinin arasındaki bölgeyle çenesinin altına vurmaya başladı. Arada bir elini ineğin sırtında ve belinde dolaştırdı, onunla tıpkı bir insanla konuştuğu gibi konuşarak;

MİRDAD: Nerede gevişin, benim cömert Sim-Sim'im? O kadar çok verdi ki Sim-Sim, geviş get irecek ufak bir parça ayırmayı unuttu kendine. Kar beyazı sütü koyu kırmızı aktı hep onun damarlarından. Şimdi tarlalarımızı sürmemize, açları doyurmamıza yardım ediyor gürbüz buzağıları. Ağırbaşlı düveleri, otlaklarımızı genç olanlarıyla doyurmakta şimdi. Onun gübresi bile süslüyor sofralarımızı bahçelerden gelen körpe ve sulu yeşilliklerle, lezzetli ve dolgun meyvelerle.

Vadilerimiz yankılanıyor Sim-Sim'in ciğer dolusu haykırışlarıyla. Ayna oluyor pınarlarımız onun güzel ve yumuşak yüzüne. Topraklarımız bağrına basıp koruyor onun toynaklarının silinmez izlerini.

Çimenlerimiz mutlulukla besliyor Sim-Sim'i. Güneşimiz sarıp sarmalıyor bedenini. Meltemlerimiz okşuyor, onun yumuşak ve parlak tüylerini. Mirdad mutludur, onu bu yaşlı çağında görüp otlakları akıllıca yönlendireceğini bildiğinden.

Çok fazla verdi Sim-Sim, fazlaca da aldı; ama daha fazla verecek, almak için daha fazlasını.

Micaster: Sim-Sim'le, sanki bir insanın algısına sahipmiş gibi konuşuyorsunuz onunla, anlayabilecek mi bunu?

MİRDAD: Sözcükler değildir önemli olan, benim iyi Micas-ter'im. Sözcüklerin içinde titreşendir önemli olan. Ve duyarlıdır hayvanlar da ona. Dahası bir kadının bakışlarını görmekteyim Sim-Sim'in mütevazı gözlerine bakınca.

Micaster: Ne anlamı vardır konuşmanın bu yaşlı ve zavallı Sim-Sim'le? Onun ömrünü uzatmayı mı umuyorsunuz harap halini değiştirip?

MİRDAD: Yaşlılık, yüktür bir hayvana da, her insana olduğu gibi. Ve insan artırır bu yükü, ihmalkâr kalbiyle. Verir en büyük ilgisini ve şefkatini yeni doğmuş bir bebeğe. Oysa yaşlı olana kalır kayıtsızlıkları, şefkatinden ziyade. Çocuğunun yetişkin olmasını nasıl bekliyorsa insan, yaşlı bir adamın da mezar tarafından yutulmasını öyle bekler aslında.

Oysa hak eder aynı ilgiyi genç de yaşl ı da. Genç olanın muhtaçlığı, herkesin ilgisini vermeye zorlar. Yaşlı olanınki ise emretmeye elverişli, çoğu insanın yardımını esirgediğidir oysa. Oysa yaşlı olandır daha çok ilgiyi hak eden.

Bir zamanların pırıl pırıl bakan gözleri, en garip lekelerin ve gölgelerin dans ettiği yer olduğunda,
Bir zamanların kanatlanmış ayakları, kurşun yığını ve yaşamı şekillendiren ellerin kırılmış kalıplara dönüştüğünde,
Dizler eklem yerlerinden ayrılıp kafa boynun üzerinde kukla olduğunda,

Değirmen taşlarının kendisi öğütülüp değirmen kasvetli bir mezar olduğunda,

Ayağa kalkmak düşme korkusuyla soğuk terler dökmek; oturmak ise, bir daha hiç kalkamamanın ıstıraplı şüphesi olduğunda,

Yemek ve içmek, sonrasında ne olacağının korkusunu; yemeyip içmemek

de ölüm tarafından izlenmek olduğunda,

Evet, yaşlılık bir insanı ziyaret ettiğinde, efendiler, kulaklarınızı, gözlerinizi, ellerinizi ve ayaklarınızı ona ödünç verip kuvvetsizliğinizi sevginizle sarmanın zamanı gelmiştir, şu solup giden çağında bile, yaşam tarafından en az bebeklik ve gençlik çağındaki kadar sevildiğini hissetsin diye.

Dört adet yirmi sayısı göz açıp kapayıncaya kadar geçer sonsuzlukta. Oysa bir göz kırpmasından çok daha fazlasını hak eder bunca yıl, kendi kendini eken ve mahsul üreten kişi. O, besindir onun yaşamının hasadını alan herkes için. Ve hangi hayat başkaları tarafından hasat edilmez ki?

Halen toplamıyor musunuz, dünyada bugüne kadar yürümüş olan her erkek ve kadının yaşamlarının ürünlerini? Konuştuklarınız, onların konuştuklarının hasadı değil midir? Düşünceleriniz, onlarınkinin bağbozumu? Giysileriniz, evleriniz, yedikleriniz, araçlarınız, kanunlarınız, gelenek ve göreneklerinizde buralarda daha önce yaşamış ve göçmüşlerin değil midir?

Bir kerede tek bir şeyin hasadını değil, her zaman her şeyin hasadını alırsınız. Siz ürünü ekenin, mahsulü alanın, orakla biçenin, tarlanın ve harman yerinin kendisisiniz. Ürününüz az olduğunda, bakın başkalarına ektiğiniz ve başkalarının size ekmesine izin verdiğiniz tohumlara. Ve de görün, orakçıya ve elindeki orağa, tarlaya ve harman yerine.

Yaşamın ürününü alıp ambarlarınıza doldurduğunuz yaşlı bir adamdır sizin en yüce ilginize değen. Onun, mahsulü alınacak zengin yıllarına ekşitirsiniz yüzünüzü kayıtsızca. Oysa ondan toplayıp biriktirmişsinizdir ve şimdide o toplamak istediklerinizdir ağzınızda acı bir tat bırakan. Ve bunlar geçerlidir hasta bir hayvan için de.

Hasattan kar elde edip ürünü ekeni ve tarlayı suçlamak adil midir?

Her ırka ve her ülkenin insanına iyi olun, efendiler. Çünkü onlar, gıdasıdır Tanrı'ya giden yolunuzun. Özellikle iyi olun ki yaşlılık çağına gelmişlere, gıdanız bozulmasın, yolunuz son bulmasın.

İyi davranınız her yaştan ve cinsten hayvana. Onlar sizin yaptığınız uzun ve çetin hazırlıkların sadık ve sağır yardımcılarıdır.

Özellikle iyi olun ki yaşlılık çağına gelmiş hayvanlara, sadakatleri sadakatsizliğe dönüşmesin ve engel olmasın size yardımları.

Sim-Sim'in sütünden faydalanırken iyiydi, nankörlük değil midir sütü kalmayınca boğazına bıçak dayamak?

Naronda: Sözlerini henüz bitirmişti ki Efendimiz, Shamadam girdi içeri

yanındaki kasapla. Hemen Sim-Sim'e yaklaştı kasap. Daha görür görmez duyduk söylediklerini alaycı bir neşeyle: "Nasıl söylersiniz hasta ve ölmektedir diye bu hayvan. Benden bile sağlıklıdır o, aç kalmıştır biraz, hepsi bu. Verin yiyecek bir şeyler."

Sim-Sim'e bakıp da gördüğümüzde geviş getirdiğini, şaşkınlığa düştük hepimiz. Shamadam bile yumuşadı ve emretti en iyi otların getirilmesini Sim-Sim'e.

Sim-Sim de zevkle yedi hepsini.

BÖLÜM - 24 YEMEK İÇİN ÖLDÜRMEK HAK MIDIR?

Shamadam, kasapla ayrıldığında yanımızdan, Micayon döndü Efendimize;

Micayon: Yemek için öldürmek, hak değil midir, Efendim?

MİRDAD: Ölümün gıdası olmaktır ölümle beslenmek. Istırabın avı olmaktır, başkalarının ıstırabıyla yaşamak. Böyledir verdiği hüküm üstün iradenin. Bunu bilerek çizin yolunuzu, Micayon.

Micayon: Ben yaşamı seçerdim elbette, seçme hakkı verilseydi bana. Leşlerden değil, kokulardan beslenirdim bir anka kuşu gibi.

MİRDAD: Kusursuz bir seçim olurdu bu. İnanın Micayon, gün gelecek, insanlar et ve kanla değil, kokuyla, gıdaların ruhuyla beslenecekler. Ve uzak değildir o gün, o günü bekleyenler için.

Bilir bekleyenler, bedenin yaşamının, bedensiz yaşama uzanan köprüden başka bir şey olmadığını.

Ve bilir bekleyenler, insanın cesedi ve yetersiz duyuları, kusursuz ve yeterli duyularıyla dünyanın gözetleme delikleridir sadece.

Ve yine bilirler ki, tamir etmeleri gerekir yırttıkları her bedeni er ya da geç; yeniden yapmaları gerekir ezdikleri her kemiği kendi kemikleriyle, döktükleri her kanı kendi kanlarıyla temizlemeleri gerekir. Çünkü kanunudur bu bedenin.

Ve bilir bekleyenler, bu kanunla kurtarırlar kendilerini bağlarından. İşte bundandır, bedensel ihtiyaçlarını en aza indirmeleri. Böylece azaltırlar acıya ve ölüme olan borçlarını da.

Engellenir bekleyen, kendi iradesi ve arzusu tarafından, arzu etmeyen ise bekler başkalarının onu engellemesini. Beklemeyene adil gelen pek çok şey, adil değildir bekleyen için.

Beklemeyen, isterken daha fazlasına sahip olmayı, arta kalanını da cebine ve

karnına koymayı, arzu eden yürür yolunda cepsiz ve içinde hiçbir canlının kan ve gözyaşı bulunmayan tertemiz karnıyla.

Beklemeyen kazanırken sonunda ağır bir kütle ya da düşünürken kazandığını, bekleyen kazanır ruhun hafifliğini ve anlayışın tadını.

Yeşil bir tarlaya bakan iki insandan biri hesap ederken oradan elde edeceği ürünün kilosunu ve o kadar kilodan elde edeceği altın ve gümüşü, diğeri tarlanın yeşilini içer gözleriyle, öper her yaprağı düşünceleriyle, arkadaş olur her toprakla, kök ve çakıl taşıyla.

Söylüyorum size, gerçek sahibi ikincisidir o tarlanın, birincisi ona sahip olduğunu sansa bile.

Evde oturan iki insandan biridir o evin sahibi, diğeri ise misafiri. Evin sahibi, bilirken maliyetine, bakımına, perdelerine, kumaşlarına ve diğer döşemelerine kadar her şeyi, misafir olandır gönlüyle kutsayan taşı kesen, inşa eden ve giydiren elleri; perdeleri, kumaşları dokuyanları; döşemeleri yapanları; ormandaki ağaçları pencerelere, kapılara, sandalyelere ve masalara dönüştürenleri. Ve bunların olmasını sağlayan o yaratıcı eli yüceltirken kendisi de yücelir ruhuyla.

Söylüyorum size, misafir o evin daimi sakinidir; diğeri ise evin içinde yaşamayan, ama onu yük gibi taşıyandır sırtında.

Bir ineği yanındaki danasıyla birlikte paylaşan iki adamdan biri düşünürken dananın, yaklaşan doğum gününe kendisi ve arkadaşları için taze et olacağını, diğeri ona ve anasına sevgiyle bakar.

Söylüyorum size, ikincisi en iyi beslenendir o dananın etinden, diğeri zehirlenirken.

Evet, mideye konuluyor yüreğe konulması gereken pek çok şey.

Cebe ve ambara konuluyor, göze ve burna konulması gereken şeyler.

Dişlerle eziliyor, akılla ezilmesi gerekenler.

Beden, çok az şeye ihtiyaç duyar aslında. Ne kadar azını verirseniz ona, o fazlasını verir siz. Daha fazla verdikçe de, azını verir karşılığında.

Gerçekten de varlığınız, ambarınız ve karnınız dışındayken daha fazla geçindirir sizi.

Oysa siz öğrenemediğiniz için sadece varlıkların kokusuyla yaşamayı, bilmediğiniz için dünyanın cömert kalbinden ihtiyacınız kadarını almayı, fütursuzca karşılarsınız her dileğinizi. Çünkü dünya öylesine konuksever ve sevgi doludur ki onun kalbinin kapıları evlatlarına açıktır sonuna kadar.

Başka nasıl olabilirdi dünya ve nereye giderdi başka kendini beslemek için? Dünya, beslemelidir dünyayı ve cimri bir ev sahibi değildir o, her zaman açıktır sofrası herkese.
Dünya nasıl sizi sofrasına davet ediyorsa karşılık beklemeden, siz de onu davet edin sofranıza ve şunları söyleyin açık yüreklilikle; “Sözlerle ifade edilemeyecek kadar yüce anamız! İhtiyacını bizden karşıla diye açıyoruz kalbimizi sana, tıpkı ihtiyaçlarımızı karşılamamız için açtığın gibi kalbini bize.”
Şayet olursa bu sözler dünyanın kalbini yerken sizin rehber ruhunuz, işte o zaman kalmaz ne yediğinizin bir önemi.

Olursa bu gerçekten sizin rehber ruhunuz, dünyanın diğer evlatlarından, özellikle yaşamın mutluluğunu ve ölümün ıstırabını ikililiğin diliminde yaşamak için gelmiş olanlarından mahrum etmeyecek bilgeliğe ve sevgiye sahip olmanız gerekir. Çünkü onların da vardır birlikteliğe doğru kat edecek yolları. Ve uzundur onların yolu sizinkinden. Siz de yavaşlarsınız, yavaşlatırsanız onları.
Abimar: Her yaşayan varlık o veya bu sebeple ölüme mahkumsa eğer, neden vicdan azabı duyayım bir hayvanın ölümüne sebep olmaktan?
MİRDAD: Her yaşayan varlık ölüme mahkum olsa da bir şekilde, lanetleyin onun ölümüne sebep olanı.

Naronda’yı öldürmem için beni nasıl kandıramazsanız, üstün irade de kandıramaz, başka hiçbir kardeşi, öldürsün diye kardeşini ya da bir hayvanı.

Ama insan hep olduğu gibidir, her zaman vardır içlerinde hırsızlar, soyguncular, yalanlar, savaşlar, cinayetler ve her çeşit karanlık.

Ne yazık, hırsıza ve soyguncuya, yalancıya ve savaşların lorduna, katile ve kalbinde karanlık ve kötü ihtiraslar taşıyanlara. Çünkü onlardır lanet habercileri olarak kullanılanlar üstün irade tarafından.

Oysa siz, efendiler, öyle temizleyin ki kalbinizi karanlık ve kötülüklerden, üstün irade seçsin sizi uygun bulup, ıstıraptan kurtulmanın, kazanmanın, sevgi ve anlayışla kavuşulan özgürlüğün mutlu haberini, ıstırap çeken dünyaya götürebilmeniz için.

İşte, böyle öğrettim Nuh’a.

Ve şimdi size de öğretiyorum.

BÖLÜM - 25 ASMA AĞACI GÜNÜ VE HAZIRLIKLARI BU YÜZDEN MİRDAD FESTİVAL ARİFESİNDE KAYBOLUYOR

Naronda: Asma Ağacı günü yaklaşmaktaydı ve Efendimiz de dahil, geminin tüm efendileri, dışarıdan gelen gönüllülerle birlikte bu festivale hazırlanıyordu. Öyle büyük bir özveriyle çalışıyordu ki efendimiz, Shamadam bile bu gerçeği ifade etmekten kaçına-mıyordu.

Dev mahzenlerin süpürülmesi, yıkanması, büyük şarap fıçılarının temizlenip içlerine yeni şarapların konabileceği şekilde hazır hale getirilmesi, geçen senenin bağbozumundan kalma kaliteli şarapların ise, alıcıların tatması ve incelemesi için sergilenmesi gerekmekteydi. Ne de olsa gelenekti her Asma Ağacı gününde bir önceki senenin şaraplarının tadılması.

Geminin açık alanları temizlenmeli, süpürülmeli, yolcuların konaklayacakları çadır ve barakaların kurulup tacirlerin mallarını sergileyecekleri tezgahlar inşa edilmeliydi.
Büyük üzüm presleri sırayla dizilmeli, miktarı belli olmayan üzümlerin, eşek, katır ve develerin sırtında gemiye getirildiğinde, kiracılar ve müşteriler için hazır edilmeliydi. Sayısız ekmek pişecek ve tedariksiz gelenlere satılacak diğer erzakların da hazırlanması gerekiyordu.

Aslında bir şükran günü olan Asma Günü, Shamadam'ın ticari zekası ve anlayışı ile bir haftaya yayılmış ve sonunda yakından uzaktan herkesi kendine çeken bir festivale dönüşmüştü. Prensler, yoksullar, toprakçılar, zanaatkarlar, mutluluk ve sefa peşinde koşanlar, ayyaşlar, içki içmeyenler, sofu yolcular, Tanrı bilmezler, din adamları, içkiciler, çobanlar her sene biri Sonbahar'daki Asma Günü, diğeri İlkbahar'daki Gemi Günü olmak üzere iki

kez doldururlardı gemiyi.

Boş gelmezdi hiçbir konuk bu festivale. Üzüm salkımlarından çam kozalaklarına, incilerden elmas kolyelere kadar pek çok hediye getirirdi herkes. Satıcıların sattıkları ise vergiye tabiiydi.

Açılış gününde Başrahibin, üzüm salkımlarıyla çevrelenmiş bir platformda herkesi karşılaması, onları kutsayıp hep birlikte yeni bağbozumundan bir kadeh şarap içmesi gelenekti. Su kabağından yapılan uzun bir kadehe şarap doldurulur, içilir ve o kadeh, kalabalığa ulaşması için yakındaki bir efendiye verilir ve kadeh doldurup boşaltılarak elden ele dolaştırılırdı. Kadehi her eline alan ayağa kalkar ve en sonunda hep birlikte Baba Nuh'la ailesinin ilk şarabı tattıkları sırada Kutsal Asma Ağacı'na söylediklerine inanılan bir ilahiyi söylerlerdi. İlahiden sonra herkes kadehlerini sevinç çığlıklarıyla boşaltır ve kimi ticaret yapmaya kimi zevk almaya koşardı.
Kutsal Asma Ağacı'na söylendiğine inanılan ilahinin sözleri şöyleydi:

Selam olsun sana Kutsal Asma!

Selam olsun taze sürgününü besleyen
Altın meyvesini hayat veren şarapla dolduran
O harikulade köke!
Selam olsun sana Kutsal Asma!

Tufanın yetimleri
Çamura oturduğunda tadar ve kutsar
Merhametli dalın kanını.
Selam olsun sana Kutsal Asma!

Siz, toprağın rehineleri,
Siz, yolunu şaşırmış yolcular,
Kutsal bitkidedir kurtuluşunuz ve yolunuz -
Asma, Asma, Asma!

Efendimiz, festivalden önceki gün kayboldu ortalıktan. Efendiler öyle telaşlandılar ki sözler yetmez anlatmaya. Herkes aramaya koyuldu efendimizi. Ellerinde meşaleler ve fenerlerle aradılar gün ve gece boyunca; ancak rastlamadılar izine. Shamadam öyle ilgilendi, öyle telaşlandı ki, kimse düşünemedi bu olayda onun parmağı olacağını. Ama biliyordu herkes bu işte bir iş olduğunu.

Etkinlikler devam ederken, efendiler öyle kederli ve bitaptı ki hayalet gibi dolaşıyorlardı etrafta. Kalabalık ilahiyi söyleyip şarabı içmiş ve Başrahip platformdan inmişti ki bir ses duyuldu kalabalığın uğultusu arasında: “Mirdad’ı görmek istiyoruz. Mirdad’ı duymak istiyoruz.”

Sesin sahibi, efendimizin yardımlarıyla serpilip gelişen Rusti-dion’du. Onunla beraber diğerleri de başladı bağırmaya ve öyle yükseldi, öyle sağır etti ki kulakları efendimize haykırılan feryatlar, gözlerimiz dolu, boğazlarımız düğümlendi.

Birdenbire çöktü sessizlik, herkes bakakaldı. Öyle şaşırdık ki platformun üzerinde, herkesin sessiz olması için elini sallayan efendimizi görünce.

BÖLÜM - 26 MİRDAD, ASMA GÜNÜ'NDE KONUKLARA BİR KONUŞMA YAPIYOR VE GEMİYİ, ÖLÜ AĞIRLIKLARDAN KURTARIYOR

MİRDAD: Kanı içilememiş, mahsulü daha hasat edilememiş asma ağacı, Mirdad duruyor karşınızda!

Ağır yüktür Mirdad'a elindeki mahsul. Ancak başka bağlarla meşgul o hasat ediciler.

Kanının bolca akmasından boğuluyor Mirdad. Ancak diğer şaraplarla sarhoş olmuş o içkiciler.

Ey toprağı çiftle süren, eşeleyen ve budayanlar! Kutsuyorum sabanlarınızı, kazmalarını ve kepçelerinizi.

Neyi sürdünüz, eşelediniz ve budadınız bugüne kadar?

Sürdünüz mü, ayrık otlarının çoğalarak, korkunç hayvanların, iğrenç sürüngenlerin üreyip çoğaldığı bir ormana dönüşen ruhla-rınızdaki çorak tarlaları?

Söküp attınız mı, karanlıkta dolanıp köklerinizi boğan ve tomurcuklanan meyvelerinizi de imkansız kılan zararlı kökleri?

Uzaklaştırdınız mı kendinizden kurtların kemirip zararlı böceklerin kuruttuğu o dalları budayarak?

Yoksa öğrendiniz mi dünyadaki üzüm bağlarınızın toprağını sürmeyi, eşelemeyi ve bitkilerini budamayı? Oysa israf edilip acımasızca kullanılmaktadır dünyada olmayan bağınız.

Bağcıdan önce bağa girmek dışında, ne kadar boştur çabalarınız.

Siz, elleri nasırlı adamlar! Kutsuyorum nasırlarınızı.

İskandil ve çekülün dostları; çekiç ve örsün yoldaşları; iskar-pela ve testerenin arkadaşları, ne kadar da yeteneklisiniz seçilmiş zanaatlarınızda.

Bilirsiniz sizler, bir şeyin derinliğini ve kademesini nasıl bulacağınızı. Ancak bilemezsiniz kendi derinliğinizi ve kademenizi.

Büyük bir maharetle şekillendirirken bir demiri çekiç ve örsünüzle, bilemezsiniz anlayışın örsün üzerinde, iradenin çekiciyle nasıl şekilleneceğini. Ve de öğrenmemişsinizdir örsten, karşılık beklemeden üzerine vurulmanın paha biçilmez dersini.

Maharetle yontup kayayı ve odunu elinizde iskarpelayla, kesersiniz testereyle. Oysa bilemezsiniz nazik olmayı, siz kaba ve yontulmamış insanlar!

Ne anlamsızdır, onları sadece zanaatınız için kullanmanız.
Toprak ananın cömertliğinde, zanaatkarların ellerinden çıkan ürünlere olan ihtiyaçlarını karşılamak için koşturup durursunuz sizler.

Kutsuyorum ihtiyaçlarını, dünyanın ihsanını, zanaatkar ellerinizle işlediklerinizi ve bu çabanızı. Ama gerçekte kayıp olan o kazancı kutsamaya varmıyor dilim.

Neyin değerini belirlersiniz gecenin can alıcı sessizliğinde günün hâsılatını çıkardığınızda? Kazanmanın mı kaybetmenin mi yoksa? Düşünürsünüz beklediğinizden fazlasını kar etmeyi. Sonra bir de bakarsınız ki değersizdir o, ne kadar büyük miktarlarda olmasının hiçbir öneminin olmadığı bir para karşılığında ticaret yaptığınız gün. Ve kayıptır sizin için o gün ki sonsuz uyum, huzur ve ışığın zenginliği. Kayıptır, günün özgürlüğe yaptığı aralıksız çağrılar; kayıptır avucunda hediye diye tuttuğu insanların yüreklerine.

Siz insanların cepleriyle ilgilendikçe, nasıl bulursunuz onların kalplerine giden yolu? İnsanların kalplerine giden yolu bulamazsanız, nasıl erişeceksiniz Tanrı'nın kalbine giden yola? Ve Tanrı'nın kalbine giden yola erişemezseniz, ne anlamı var yaşamınızın?
Kar diye hesap ettiğiniz kayıp olursa, kaybınızın miktarının büyüklüğünü kim bilebilir?

Elde ettikleriniz gerçekten sevgi ve anlayış değilse, boşadır yaptığınız iş.

Asanın ve tacın insanları!
Yılan, kolay incinen ama şifalı merhemi sürmenin zaman aldığı bir elin asasıdır. Oysa asa, sevginin şifa dolu merhemini dağıtan elde, ışıklı bir bastondur karanlığın ve kasvetin önünü kesen.

Ellerinize iyi bakın.

İçi boş zaferlerle, cehaletle ve hükmetmek için ihtiras ve şehvetle dolmuş birinin, elmas, yakut ve safirle bezenmiş altın tacı ne kadar hantal durur başında. Evet, böyle bir taç sadece onunla sivri bir şekilde alay eden bir yüzeyde oturur çünkü. Oysa böylesine güzel ve nadir bulunan taşların süslediği bir taş kendini değersiz görmeliydi, kendini fethetmiş ve anlayışın ışığıyla çevrelenmiş bir başın üzerinde oturuyor olmaktan mahcup olacak kadar.

Ellerinize iyi bakın.

Hüküm mü vereceksiniz insanlara? Önce kendinize hükmedin öyleyse.

Hükmetmezseniz kendinize, nasıl hükmedersiniz başkalarına? Rüzgarların kamçıladığı köpüren bir dalga, getirebilir mi barış ve sükunet herhangi bir denize? Yaşlı bir göz, kederli bir kalbe yansıtabilir mi mutluluk dolu bir gülümseme? Korku ve öfkeyle titreyen bir el, dokunabilir mi bir gemiye? Hükmedenler de hükmedilir diğerleri tarafından. Ve insanın içi dolar kargaşa, anarşi ve keşmekeş ile. Tıpkı bir deniz gibi maruz kalır her çeşit dalgaya ve gökyüzüne. Ve yine deniz gibi medcezir-ler olur, bazen sanırsınız sular altında bırakacak kayalıkları. Oysa derinlikleri deniz kadar sakindir ve her türlü rüzgarın yüzeyini şiddetle vurmasına alışıktır o.

Eğer hükmedecekseniz insanlara, görünüz derinliklerini. Çünkü insan daha ötedir köpüren dalgalardan. Ancak görmek için o derinlikleri, önce dalmanız gerekir kendi derinliklerinize ve çıkarmalısınız tacı; boşaltmalısınız ellerinizi; serbest bırakmalısınız başınızı bunları yapmak ve düşünebilmek için.

Öğrenemezseniz hükmetmeyi en sevdiği şey elindeki asası ve tacıyla oynamak olan o içinizdeki o tahammül edilmez insana, boşadır hükümleriniz, kanunsuzdur tüm yasalarınız ve keşmekeştir tüm düzeniniz.

Kitapların ve tütsülerin insanları! Ne yakarsınız tütsülüklerde, ne okursunuz kitaplarda?

Belli bitkilerin kokulu kalplerinden sızıp donan kehribar sarısı kan mıdır yaktığınız? Oysa pazarlarda bile alınıp satılır onlar ve bir kuruş değerindeki bir şey bile, rahatsız eder Tanrı'ları.

Açgözlülüğün, kıskançlığın ve nefretin leş kokusundan çıkabilir mi tütsü kokusu? Ya kılı kırk yaran gözlerden, yalan söyleyen dillerden ve şehvetli ellerden? Peki ya çıkabilir mi, inançlıyım diyerek gösteriş yapan inançsızlıktan, esenlik dolu cennetlerin borusunu üfleyen sefil dünyevilikten? Yakılması bunların mahkum edilip yüreklerde ve saçılması olurdu küllerinin

gökyüzünün dört bir yanına Tanrı’nın burun deliklerine en güzeli.
Nedir tütsülüğünüzde yanan? Gönül alma, övgü ve yakarıştır sadece.
Daha iyidir gazap eden bir Tanrı’nın kendi gazabıyla yok olmaya bırakılması. Daha iyidir övgüye aç bir Tanrı’nın övgü açlığına terk edilmesi. Ve daha iyidir taş kalpli bir Tanrı’nın kalbinin sertliğiyle ölüme bırakılması.

Oysa ne gazap doludur, ne açtır övgüye, ne de taşa benzer kalbi Tanrı’nın.
Asıl sizin kalplerinizdir gazap dolu, övgüye aç ve taş gibi sert olan.
Tanrı istemez başka bir tütsü yakmanızı, onun gibi hür ve iktidar sahibi olmanız için. Ve yalnızca kalplerinizin tütsü olmasını ister o.

Nedir ki kitaplarda okuduğunuz?

Tanrı’nın emirleri midir tapınakların duvarlarına ve kubbelerine altın harflerle yazılması gereken? Yoksa yaşayan gerçekler midir yüreklere kazınması gereken?

Kürsülerden öğretilen, mantık, söz oyunları ve gerektiğinde para ve kılıçla savunulması gereken doktrinler değil midir okuduklarınız? Ya da okumuyor musunuz, öğretilmesi ve savunulması gereken bir doktrin olmayan, ama tapınağın dışında olduğu gibi içinde de, gündüz olduğu gibi gecede de, yüksekte olduğu gibi alçakta da yürünmesi gereken, özgürlüğe giden yaşamın kendisini? Ve siz yürüyüp o yoldan sonucundan emin olmadıkça, nasıl cüret edersiniz başkalarını da yola çağırmaya?

Ya da haritalar, şemalar, fiyat listeleri midir ne kadar toprakla cenneti satın alabileceğinizi gösteren?

Sodom’un hilekarları ve yardımcıları! Siz cenneti insana satar, bedel olarak da paylarına düşen toprağı alırsınız. Çevirirsiniz yeryüzünü cehenneme, kendi yerinizi sağlamlaştırırsınız insanları kaçırırken. Neden topraktan bir payda için, paylarına düşen cennetten bir parça vermelerini istemiyorsunuz? Kitabınızı doğru okusaydınız, gösterirdiniz insanlara, dünyadan cennet yaratmayı. Kalbinde cennet olana dünya cennet, kalbinde dünya olana ise cennet dünyadır.
İnsanlarla diğer insanların; diğer varlıkların ve Tanrı’nın arasındaki tüm engelleri kaldırarak açığa çıkarın kalplerindeki cenneti, ama bunun için önce, kalbinizde olması gerekir o cennetin.

Çiçek açmış bir bahçe, satın alınıp kiraya verildiğinde olabilir mi cennet? Sizin cennetiniz, sınırlıdır bu yeryüzüyle. O halde neden boynunuzu uzatıp, kısık gözlerinizle uzakta arıyorsunuz onu?
Ne fazla dua, ne de şiddetli yakınmayla kurtulabileceğiniz bir fırındır

cehennem. Oysa kalbin bu cehennem halini yaşabilirsiniz dünyada olduğu kadar meçhul sonsuzluklarda da.

Siz, yakıtları kalp olanlar ateşten, nereye kaçabilirsiniz kendinizden kaçmadığınız sürece?

İnsan gölgesi tarafından tutulduğu sürece, boştur cenneti aramak, boştur cehennemden kaçmak. Çünkü cennet de cehennem de vardır ikililiğin doğasında. İnsan düşüncelerini ve kalbini ve bedenini temizlemediği, iradesiz ve gölgeli olduğu sürece, bir ayağı cennette bir ayağı cehennemde olacaktır hep. Ve bu da cehennemin kendisidir aslında.

Evet, cehennemden ötedir ışıktan kanatlara, kurşundan ayaklara sahip olmak; ümitle suyun yüzünde durmak, kederle dibe batmak, korkusuz inançla göz önünde olmak; korkulu şüpheyle içe kapanmak.

Hiçbir cennet, cennet değildir diğerlerine cehennem oluyorsa. Hiçbir cehennem de cehennem değildir başkalarına cennetse. Birinin cehennemi çoğu kez diğerinin cenneti ve birinin cenneti başkalarının cehennemi olabiliyorsa, cennet ve cehennem sıkıntı çekilen ve şaşırtan haller değil, her ikisi de özgürlüğe gidilebilen uzun yolculuğun safhalarıdır aslında.

Kutsal Asma Ağacı'nın yolcuları!

Dürüst olmak isteyenlere, yoktur Mirdad'ın satacağı ve bahşedeceği ne bir cennet; ne de kötülere korkuluk olsun diye konulan cehennem.

Doğruluğunuz ve dürüstlüğünüz kendi cennetiniz olmadığı sürece, benzer bir açıp bir solan çiçeğe.

Kötülüğünüz kendi korkunuz olmadığı sürece, benzer bir gün uyuyup ilk uygun mevsimde açan çiçeğe.

Ne cennet ne de cehennem vardır Mirdad'ın size sunacağı. Ama tek şey vardır sizi her türl ü cehennemin ateşinden ve cennetin lüksünden uzağa götürecek, Kutsal Anlayış. Elinizle değil, yüreğinizle almalısınız bu armağanı. Çünkü hafiflemesi gerekir yüreğinizi her türlü sapkın arzudan.

Sizler, dünyanın ne yabancılarısınız, ne de üvey ananızdır bu topraklar sizin. Onun sevgili yüreğinin yüreği ve belkemiğisiniz onun belkemiğinin. O, dayanıklı, sağlam ve değişmez sırtında memnundur sizi taşımaktan. O halde, neden siz onu zayıf ve güçsüz göğsünüzde taşırken oflayıp pufluyorsunuz?

Süt ve bal akar toprağın memelerinden. Neden her ikisini de ekşitirsiniz ihtiyacınızdan fazlasını alarak?

Huzurlu ve dingindir toprak. Neden rahatını kaçırır ve bozarsınız onu korku ve acı kederlerinizle?

Kusursuz bir bütünlüktür toprak. Neden ısrar ederciniz sınırlar ve kılıçlarla onu bölmeye?

İtaatkar ve tasasızdır toprak. Neden bu kadar tasayla dolu ve nankörsünüz siz?

Yine de daha fazla yük kaldırırsınız siz topraktan, semadan ve oradaki diğer gezegenlerden. Onlar gelip geçer, sizsinizdir kalıcı olan. Peki, neden titrersiniz rüzgardaki yapraklar gibi?

Hiçbir şey hissettirmiyorsa size evrenle olan birliğinizi, tek başına yapabilmelidir toprak bunu. Yine de toprak başka bir şey değildir, kendi gölgelerinizin yansıdığı bir aynadan. Ayna, yansıtılandan öte değil midir? Bir gölge yaratılabilir mi sahibinin dışında?

Ovuşturun gözlerinizi, uyanın. Çünkü siz daha ötesiniz topraktan. Sizin kaderiniz daha fazladır yaşamaktan, ölmekten ve ölümün aç midesine gıda sağlamaktan. Yaşam ve ölümden özgür kalmak; cennetten, cehennemden ve ikililikle savaşan zıt kutuplardan kurtulmaktır kaderiniz. Tanrı'nın ebediyen meyve veren bağında, bereketli asmalar olmaktır.

Yaşayan bir asma ağacının canlı bir dalını ekin toprağa, hemen salar köklerini. Hala bağlı olsa da anasına, üzerinden üzümler sarkan bağımsız bir asma olur o da. Tıpkı bunun gibi, insan da Tanrı'sıyla daima bir kalır, İlahi Asma Ağacı'nın yaşayan bir dalı olarak kendi Tanrı'sallığının toprağına gömüldüğünde.

İnsan, yaşama dönsün diye canlı mı gömülür?

Evet, yine evet. Yaşamın ve ölümün ikiliğinde gömülmediği-niz sürece, yükselemeyeceksiniz varlığınızın tekliğine.

Sevginin üzümleriyle beslenmedikçe, doldurulamayacaksınız anlayışın şarabıyla.

Anlayışın şarabıyla sarhoş olmadıkça, ayıltılamayacaksınız özgürlüğün dudaklarıyla.

Dünyevi asma ağacının meyvesinden yediğinizde, sevgi değildir o yediğiniz. Daha küçük olan açlığınızı yatıştırmak için daha büyük açlığınızı yemişsinizdir.

Dünyevi asma ağacının kanından içtiğinizde, içtiğiniz anlayış değildir. Istırabını unuttuğunuz kısa bir anı içmiş olursunuz ki bu anı harcarken siz, iki katına çıkarmış olursunuz ıstırabınızın keskinliğini. Bıktığınız kendinizden kaçarsınız bir sonraki köşe başında yeniden karşılaşmak için.

Küflenmez ve çürümez Mirdad'ın size sunduğu üzümler. Onları bir kez

yemek, sonsuza dek doymaktır. Sizin için damıttığı şarap, yanmaktan korkanların dudaklarına fazla sert, kendinden sonsuzluk kadar geçmişliğin sarhoşluğu içindeki kalplere canlandırıcıdır.
Üzümlerimin açlığını çeken yok mu aranızda? Bırakın, çıksınlar öne sepetleriyle.

Kanımı içmek isteyen yok mu aranızda? Bırakın, getirsinler kadehlerini.

Elindeki mahsul Mirdad'a yüktür ve boğulmaktadır fazla kanıyla.

Kendinden geçme günüydü kutsal Asma Ağacı Günü. Sevginin şarabıyla kendinden geçme ve anlayışın ışığında yıkanmaktı. Özgürlüğün kanatlarının ritmik vuruşlarıyla esrik olmuş bir gündü. Engell erin kalktığı, her şeyin bir şeyl e, bir şeyin her şeyl e bir olduğu gündü. Ama bakın! Ne halde bu gün?

Herkesin marazi bir biçimde hakkını aradığı, hastalıklı açgözlülüklerini hastalıklı hırslarıyla takas ettiği, esaretin esirlerle eğlendiği, cehaletin cehaleti ayarttığı bir hafta oldu şimdi.

Şimdi dev bir şarap evine ve ticaret merkezine dönüştü, bir zamanlar inancın, sevginin ve özgürlüğün damıtıldığı bir yer olan gemi. Bağlarınızın ürününü sizden alıp sonra da size geri satıyor sizi aptallaştıran bir şarap olarak. Ellerinizin emeğinden ellerinize kelepçeler hazırlıyor. Alnınızın terini kaşlarınızı çatmanız için köze dönüştürüyor.

Çokt an sapt ı bu gemi, ona tayin edil en rot adan. Ama şimdi doğrultuldu dümeni. O tüm ölü yükünden kurtulacak ki ilerlesin rotasında güvenle.

İşte bundan hediyeler, iade edilecek getirenlere ve silinecek tüm borçları borçluların. Gemi, bilmez Tanrı'dan başka veren. Ve Tanrı, bırakmaz kimseyi borç içinde, kendisini bile.

İşte böyle öğrettim Nuh'a.

Ve şimdi size de öğretiyorum.

BÖLÜM - 27 GERÇEK HERKESE Mİ ANLATILMALI, YOKSA BİRKAÇ KİŞİYE Mİ? MİRDAD, ASMA GÜNÜ ARİFESİNDE NEDEN KAYBOLDUĞUNU AÇIKLIYOR VE SAHTE OTORİTEDEN BAHSEDİYOR

Naronda: Festivalin hafızalarda bir anı olarak kalmaya başladığı sıralarda, kartal yuvasında toplandık hepimiz efendimizin etrafında. Efendimiz sessiz bir şekilde, diğer efendilerin o güne dair anlattıklarını dinliyordu. Bazılarımız hayretler içinde, efendimizin o gün söylediği sözlerin kalabalık tarafından nasıl coşkuyla karşılandığından bahsediyor, bazılarımız ise, geminin kasasından çıkan senetler imha edilip yüzlerce şarap fıçısı dağıtıldığında ve getirilen hediyeler sahiplerine iade edildiğinde, Shamadam'ın tavrındaki tuhaflıktan söz ediyorduk. Çünkü o gün Shamadam, hiçbir şeye karşı gelmemiş, tüm olup biteni gözlerinden akan iri yaşlarla, sessizce inleyerek izlemişti.

Bennoon, kalabalığın boğuk bir sevinç gösterdiğini ve bunun efendinin sözlerinden değil, silinen borçlar ve iade edilen hediyelerden dolayı olduğunu belirtti. Hatta serzenişte de bulunarak, yemek, içmek ve eğlenmek dışında bir şey bilmeyen o kalabalık için efendimizin nefesini boşa harcadığını söyledi. Onun demek istediği, bazı gerçeklerin herkese değil, seçilen birkaç kişiye anlatılmasının daha verimli olacağıydı; işte o zaman efendimiz söze girdi:

MİRDAD: Rüzgarın üzerinde giden nefesiniz, elbette bulacaktır süzülecek bir göğüs. Kimin göğsü olduğunu sormayın bana. Sadece bakın, nefesin

temiz olup olmadığına.

Ağzınızdan çıkan sözcük, mutlaka bulacaktır kendini dinleyecek bir kulak. Kimin kulağı olduğunu sormayın bana. Sadece bakın, sözcüğün özgürlüğün gerçek habercisi olup olmadığına.

Aklınızdan geçen düşünceler, çözecektir bazı dilleri mutlaka. Kimin dili olduğunu sormayın bana. Sadece bakın, düşüncenin sevgi dolu anlayışla aydınlatıp aydınlatılmadığına.

Çabalarınızı boşa gitmiş saymayın. Yıllarca toprağın altında kalır bazı tohumlar ve hızla can bulurlar ilk elverişli mevsimin nefesiyle okşandıklarında.

Gerçeğin tohumu ise içindedir her insanın ve her şeyin. Sizin göreviniz gerçeğin tohumunu ekmek değil, yaratmaktır onun açabileceği en uygun mevsimi.

Mümkün her şey sonsuzlukta; kesmeyin umudunuzu insanın özgürlüğünden ve aynı heyecan ve inançla aşılayın herkese kurtulmanın umudunu - isteyenlere de istemeyenlere de. Çünkü istemeyenler de isteyecektir bir gün, bugün olgunlaşmamış olanlar da çekidüzen verecekler güneşin altındaki kanatlarına ve kanat çırpacaklardır en ulaşılmaz yerlere.

Micaster: Hala üzüntü vermektedir bize ve defalarca sormamıza rağmen Asma Ağacı Günü'nde ortalarda gözükmemesinin sebebini, açıklamamaktadır Efendimiz bize. Layık değil miyiz Efendimizin güvenine?

MİRDAD: Layık olan sevgime, layıktır güvenime de. Güven daha mı çoktur sevgiden, Micaster? Size cömertçe açmıyor muyum yüreğimi?

Dile getirmediysem o kötü olayı, bunun sebebi Shamadam'a pişman olup tövbe etmesi için tanıdığım zamandır. Çünkü odur, o arife gününde, beni iki yabancıyla zorla kartal yuvasından alıp kara çukura attıran. Zavallı Shamadam! Öyle akıl edemedi ki o kara çukurun Mirdad'a yardım edip onu kurtaracak sihirli basamaklar vereceğini.

Naronda: Bunu duyduğumuzda hepimiz dehşete düştük ve efendimizin böyle korkunç bir yerden nasıl çıktığını sormaya bile korktuk. Bir süre kimse konuşmadı.

Himbal: Neden Shamadam efendimizin yaşamına son vermeye çalışır, efendimiz onu böyle severken?

MİRDAD: Ben değilim Shamadam'ın yaşamına son vermeye çalıştığı, kendisidir aslında.

Körlere sözde otorite verin, ilk yapacakları şeydir görenlerin ve hatta onun

görmesine yardım edenlerin gözlerini oymak.
Bir esiri sadece bir gün azat edin, dönüştürecektir tüm dünyayı esirler dünyasına. İlk zindana atacağı kişiler de onun özgürlüğü için savaş verenler olacaktır zaten.
Tüm dünyaya hükmetmek, sahte otoritedir, kaynağı ne olursa olsun. Atını öyle mahmuzlar, kılıcını öyle savurur, taşkın, gösterişli bir seremoniyle öyle bir biner ki o ata, kimse cesaret edemez onun sahte yüreğine bakmaya. Kibrin sürüklediği ruhuyla korku uyandıran muskalar ve büyülü amblemlerle onu öyle süsler ki meraklı gözler bile onun acınacak halindeki sefilliği göremez. Böylesine bir otorite, onu uygulamaya can atana hem bela hem de perdedir gözüne. O kendinin, otoritesini kabul edenlerin ve otoritesine karşı koyanların bile korkunç sonu pahasına tav olur her bedele.

Otoriteye olan ihtiraslarından dolayı insandır insanların devamlı karmaşa içinde olmaları. Otoriteye sahip olanlar ise sürekli savaşır korumak için onu. Otorite sahibi olmayanlardır onu başkalarının elinden kapmak için uğraşanlar. Sevgisiz, şefkatsiz ve ilgisiz bir şekilde savaş alanında terk edilir, kundaklara sarılı Tanrı olan insan, ayaklar ve çifteler altında ezilirken.

Öylesinde şiddetlidir savaş, öyle kan bürümüştür ki savaşanların gözlerini, hiç kimse sahte durmaz gelinin yüzündeki boyalı maskeyi kaldırıp onun çirkin yüzünü herkese göstermek için.
İnanın, efendiler, paha biçilemez Kutsal Anlayış'ın otoritesi dışında, hiçbir şey değmez kirpiğinizi oynatmanıza. Bu yüzden büyük değildir hiçbir fedakarlık. Elde edin onu sadece bir kez ve tutarsınız elinizde sonsuza dek. Ve dünyadaki hiçbir ordunun hükmedemeyeceği kadar güçle dolduracak sözlerini ve hiçbir otoritenin bir araya gelip de başarmayı hayal edemeyeceği kadar yararlı kılarak kutsayacaktır yaptığınız eylemleri.
Anlayışın kendine ait bir zırhı vardır; sevgidir güçlü eli. Ne ölüm fermanı verir o, ne de zulmeder; ama insanın çorak kalbine düşen çiğ tanesi gibi, onu reddedeni de kutsar en az içenl eri kut-sadığı kadar. Öyle emindir ki içindeki güçten, gerek kalmaz dış güçlere başvurmasına. Öyle korkusuzdur ki, kullanmaz korkuyu başkalarına silah olarak.

Zavallıdır dünya anlayışta, ah, çok zavallı. İşte bundandır zavallılığını sahte otoritenin peçesi ardına saklamaya çalışması.
Ve sahte otorite, çarpıştırır sahte güç kullanarak hücum ve savunma güçlerini; her ikisi de hükmeder korkuyla. Korku yok eder ikisini de.

Her zaman olmamış mıdır zayıfın kendi zayıflığını saklamaya çalışmak için

diğer zayıflarla birleşmesi? Ve böylece dünyanın otoritesi ve dünyanın zorba gücü, el ele vererek korkunun kırbacıyla, öderler günlük vergilerini cehalete, savaş, kan ve gözyaşlarıyla. Ve cehalet tebessüm eder onlara ve "Bravo!" der.

"Bravo," dedi Shamadam'a, Mirdad'ı çukura mahkum ettiğinde. Ama çok az insan düşünebildi beni çukura fırlatıp attığında beni değil, esas kendini atmış olduğunu. Çünkü Shamadam'ın çukurun karanlık ve kaygan duvarlarına tırmanmak için uzun ve zor bir uğraş vermesi gerekirken, engel olamazdı çukur Mirdad'a.

Değersiz süslere benzer dünya otoritesi. Bırakın, anlayışları henüz kıt olanlar eğlendirsinler kendilerini onunla. Ancak zorla kabul ettirmeyiniz hiç kimseye kendinizi. Çünkü er ya da geç güç kullanılır güç kullanana. Hakimiyet kurmayı istemeyin insanların yaşamları üzerinde; üstün iradedir bunun efendisi. Hakimiyet kurmayı düşünmeyin yine onların malları üzerinde; çünkü insan yaşamına olduğu gibi zincirle bağlanmıştır; kuşku ve nefretle karşılar malına ve zincirlere dokunan işgüzarları. Sevgi ve anlayışla girmenin yollarını arayın insanların kalplerine ve bunu bir kez yaptığınızda daha iyi çalışabilirsiniz onları zincirlerinden koparmak için.

Çünkü anlayış size fener tutarken, sevgi rehberi olacaktır elinizin.

BÖLÜM - 28 PRENS BETHER SHAMADAM'LA BİRLİKTE KARTAL YUVASINA GELİR. MİRDAD'LA PRENS ARASINDA, SAVAŞ VE BARIŞ ÜZERİNE BİR KONUŞMA GEÇER. MİRDAD, SHAMADAM TARAFINDAN TUZAĞA DÜŞÜRÜLÜR.

Naronda: Efendimiz sözlerini bitirmiş ve biz de onun söyledikleri üzerinde düşüncelere dalmışken, dışarıdan güçlü ayak sesleri işitildi boğuk sesli konuşmalarla birlikte. Tepeden tırnağa silahlı iki dev asker belirdi eşikte ve pozisyon aldılar güneşte parlayan kılıçları çekilmiş halde. Onları görkemli giysisiyle genç bir prens, ardından usulca yürüyen Shamadam ve iki asker izledi.

Prens, en güçlü ve ünü nam salmış hükümdarlarından biriydi Samanyolu Dağları'nın. Girişte bir dakika durdu ve içerde toplanmış küçük grubun yüzlerini inceledi dikkatle. Sonra iri ve parlak gözlerini efendimizin gözlerine dikerek eğildi ve başladı söze;

Prens: Selam sana, kutsal adam! Ünü bu dağları da aşarak bizim uzak şehrimize uzanan büyük Mirdad'a saygımızı göstermeye geldik.

MİRDAD: Ünün, sınırların dışına sürdüğü ateşten yapılmış bir arabadır. Ama sınırlar dahilindeki kendi yerinde topallar koltuk değneğiyle. Bunun şahidi de Başrahiptir. Ünün saçmalıklarına güvenmeyin, Prensim.

Prens: Yine de tatlıdır saçmalıkları ünün ve tatlıdır insanın ismini başka insanların dudaklarına yazması.

MİRDAD: Bir ismi sahildeki kumların üzerine yazmak ne ise, öyledir insanların dudaklarına yazmak da. Rüzgarlar ve dalgalar kumların üzerinden silecektir onu. Bir hapşırık da siler onu dudaktan. İnsanlar tarafından hapşırılmak istemiyorsanız, onların dudaklarına isimlerinizi yazmayınız, tutuşturunuz kalplerinde.

Prens: Ama pek çok kilitle kilitlidir insanların yürekleri.

MİRDAD: Kilitlerin sayısı çoktur belki, ama anahtarı tektir nihayetinde.

Prens: Var mıdır sizde o anahtar? Çünkü ihtiyacım vardır şu anda.

MİRDAD: Sizde de vardır zaten.

Prens: Ne yazık! Bana değerimden fazla fiyat biçiyorsunuz. Uzun zaman aradım komşumun kalbinin anahtarını, ama bulamadım hiçbir yerde. O güçl ü bir prens ve beniml e savaşmak istiyor durmadan. Ve barışçıl yaradılışıma rağmen, zorlanıyorum ellerimi ona kaldırmaya. Hükümdarlığım ve mücevherli cüppem yanılmasın sizi, Efendim. Aradığım anahtarı bulamıyorum onlarda.

MİRDAD: Onlar saklarlar anahtarınızı, ama tutmazlar içlerinde.
Engel olur adımlarınıza ve yük olurlar elinize ve saptırırlar bakışınızı, bu yüzdendir boşa çıkması yaptığınız arayışların.

Prens: Efendimiz ne demek istiyor bununla? Komşumun kalbindeki anahtarı bulabilmem için hükümdarlığımı ve cüppemi fırlatıp atmam mı gerekiyor?

MİRDAD: Onları tutabilmek için kaybetmeniz gerekir komşunuzu. Komşunu tutabilmek içinse, onları kaybetmeniz. Bir insanın komşusunuzu kaybetmesi aslında kaybetmesidir kendini.

Prens: Komşumun dostluğunu böylesine pahalı bir fiyata satın almak istemezdim.

MİRDAD: Kendinizi böylesine düşük bir fiyata satın almak istemez miydiniz?

Prens: Kendimi satın almak mı? Fidye ödeyecek esir değilim ben. Ve dahası iyi maaşlı, güçlü bir ordum var beni koruyacak. Komşum övünemez asla bundan iyisiyle.

MİRDAD: Bir insanın veya bir şeyin esiri olmak, ta kendisidir katlanması çok acı olan esaretin. Bir insan ordusunun ve maddenin esiri olmak bağışlanmadan azat edilmektir. Çünkü bir şeye bağlı olmak, esir alınmaktır o şey tarafından. Bu yüzden Tanrı'ya dayanınız yalnızca. Çünkü hür olmaktır onun esiri olmak, aslında.

Prens: O halde kendimi, tacımı, tahtımı korumasız mı bırakmalıyım?

MİRDAD: Kendinizi korumasız bırakmamanız gerekir. Prens: Bu yüzden bir ordum var zaten. MİRDAD: Bu yüzden ordunuzu dağıtmanız gerekir zaten. Prens: Ordum olmasaydı, komşum hükümdarlığımı hızla eline geçirirdi. MİRDAD: Ele geçirebilir hükümdarlığınızı. Ama sizi asla. Tek bir yerde birleştirilmiş olan iki zindandan olmaz özgürlüğün kalbi.
Sevinin biri sizi kendi zindanınızdan kaçırırsa, ama kıskanmayın kendini sizin hapishanenize kapatmak için geleni.

Prens: Savaş alanındaki yürekliliğiyle nam salmış bir ırkın torunuyum ben. Asla mecbur etmeyiz başkalarını savaşa. Ama başkaları bize savaş açtığında da kaçmayız ve asla ayrılmayız sancaklarımızı düşman ordusunun cesetleri üzerinde dalgalandır-madıkça. Bana yanlış öğüt veriyorsunuz, komşumun kendi yolunu bulmasına izin vermemi söylerken, efendim.

MİRDAD: Barış istediğinizi söylememiş miydiniz?

Prens: Evet, barıştır isteğim.

MİRDAD: O halde savaşmayınız.

Prens: Ama komşum savaşmakta ısrar ediyor; ben de savaşma-lıyım ki aramızdaki barış sürebilsin.

MİRDAD: Onunla barış içinde yaşayabilesiniz diye komşunuzu öldürürsünüz demek! Ne tuhaf bir oyun! Hiçbir fazileti yoktur ölüyle barış içinde yaşamanın. Oysa büyük bir erdemdir yaşayanlarla barış içinde yaşamak. Savaş açmanız gerektiğinde zevkleri ve ilgileri zaman zaman sizinle çatışan herhangi bir canlıya veya maddeye, savaş açınız buna sebep olan Tanrıya. Ve kainata savaş açınız aklınızı karıştırdığı, yüreğinize dert açtığı, yaşamınıza ister istemez güç uyguladığı için.
Prens: Ben onunla barış içinde kalmak isterken o benimle savaşmak istiyorsa ne yapmalıyım?

MİRDAD: Savaşın!

Prens: İşte, şimdi doğru yönlendiriyorsunuz beni.
MİRDAD: Evet, savaşın! Ama komşunuzla değil. Komşunuzla savaşmanıza sebep olanla savaşın.
Komşunuz neden savaşmak istiyor sizinle? Sizin gözleriniz mavi, onunkiler ela olduğu için mi? Siz melekleri düşlerken, o şeytanları düşlediğinden mi? Yoksa onu kendiniz gibi sevip kollamanız yüzünden mi?

Sizin cüppenizdir, Prensim, tacınız, tahtınız, varlığınız, zaferiniz ve esiri olduğunuz her şeydir, komşunuzun uğruna sizinle savaşmak istedikleri.

Mızrağınızı bile kaldırmadan yenebilir miydiniz onu? Öyleyse gizlice

yürüyün üzerine, kendiniz savaş ilan edin tüm bu şeylere. Ruhunuzu onların pençesinden kurtararak onları yendiğinizde; bir çöp yığınına fırlattığınızda onları, belki de komşunuz da adımlarını yavaşlatacak ve kınına sokarak kılıcını şunları diyecektir kendine; “Uğrunda savaşmaya değseydi bunlar, fırlatmazdı komşum onları bir çöp yığınına.”

Komşunuz çılgınlığına devam edip çöp yığınını götürürse, sevinin bu zararlı yükten kurtulduğunuza, ama kederlenin komşunuzun payına düşene.

Prens: Sahip olduklarımın tümüne değer olan onurum ne olacak, peki?

MİRDAD: İnsanın tek onuru insan olması, Tanrı’nın yaşayan benzeri ve yansıması olmasıdır. Bunun dışındaki tüm onurlar, onursuzluktur.
İnsan eliyle bağışlanan her şey, kolayca geri alınabilir insan eliyle. Kılıçla yazılan bir onur, silinebilir kılıçla. Hiçbir onur, Prensim, değmez paslı bir oka; yakıcı bir gözyaşına, bir damla kana.

Prens: Ve özgürlük -benim ve insanlarımın özgürlüğü- değmez mi en büyük fedakârlığa?

MİRDAD: Gerçek özgürlüktür insanın kendini feda etmesine tek değen. Onu sizden alıp götüremez komşunuzun güçleri; onu savunup kazanamaz sizin güçleriniz de. Ve savaş alanı da mezardır sadece.

Kalplerde kazanılır ve kaybedilir gerçek özgürlük.

Savaş mı istiyorsunuz? Kalbinizin içinde ilan edin onu. Dünyanızı sıkıcı ve boğucu bir kafes haline getiren her umuttan, korkudan ve boş arzudan arındırın yüreğinizi ve ondan sonra görün onun evrenden daha geniş olduğunu; o evrende gezinin iradenizle; hiçbir şey mani olamasın size. Budur, ilan etmeye değer tek savaş. Böyl e bir savaş açın kendinize; nefret uyandıran hayvani davranışlarla, kafanızı karıştıracak şeytani oyunlarla gücünüzü baltalayarak, vakit bulamazsınız böylece, kendinizle yaptığınız o gerçekten büyük ve kutsal savaşı kaybetmenize neden olabilecek diğer savaşlara. Bu savaşı kazanmak, sonsuz bir zafer elde etmektir. Başka bir savaşı kazanmak ise en büyük yenilgiden beterdir. Ve bu, insanoğlunun yaptığı tüm savaşlardaki öyle korkunç bir şeydir ki sonunda kabullenir yenen de yenilen de yenilgiyi.

Barış mı istiyorsunuz? Aramayın yazılı belgelerde onu; kayaların üzerine kazımak için uğraşmayın.

Çünkü kolaylıkla “barış” yazan bir kalem, aynı kolaylıkla yazabilir “savaş” da. Ve “barış içinde olalım” diye kazıyan keski, aynı kolaylıkla kazıyabilir “savaşalım” sözünü. Ve dahası, kağıt ve kaya, kalem ve keski kısa bir

zamanda istilasına uğrar güvelerin, çürümenin, pasların ve değişen elementlerin kimyasının. Zamansız kalbi böyle değildir kutsal anlayışın kuşatması altında olan insanın.

Anlayışın perdeleri bir kez açıldığında, sonsuza dek kazanılır zafer ve yürekl erde yer eder barış. Anl ayışl ı olan bir yürek, sonsuza dek barış içindedir savaştan gözü dönmüş bir dünyada bile.

Cahil bir yürek, ikili bir yüreksir. İkili bir yürek ise, ikili bir dünya yaratır. Sürekli kavga ve savaş getirir ikili bir dünya.

Oysa tek bir yüreklir anl ayışlı yürek. Tek bir yürek, tek bir dünya yaratır.

Tek dünya barış içinde dünya demektir. Çünkü iki taraf gerekir savaş yapmak için.

Bu yüzden, kalbinizi tek yapabilmeniz için kendinize savaş açmanızı salık veriyorum size. Sonsuz barıştır zaferin ödülü.

Görebildiğiniz zaman, sevgili Prensim, her taşta bir taht; bulabildiğiniz zaman her mağarada bir kale, büyük mutluluk duyacaktır güneş sizin tahtınız olmaktan, yıldızlarsa kaleniz.

Tarlalardaki herhangi bir papatya nişanınız, herhangi bir kurt da öğretmeniniz olabildiğinde, memnun olacaktır yıldızlar göğsünüzde durmaktan, yeryüzü kürsünüz olmaktan.

Kalbinize hükmedebildiğinizde, ne önemi kalır bedeninize kimin hükmettiğinin? Tüm kainat sizin olduğunda, şu ve bu toprak parçasına kimin sahip olduğunu önemi var mıdır?

Prens: Sözleriniz oldukça ikna edici. Ancak yine de, doğanın bir kanunu gibi görünüyor bana savaş. Sürekli savaş halinde değil mi denizdeki balıklar bile? Küçük balık, büyük balığın avı değil mi? Ve ben de istemem hiç kimsenin avı olmak elbette.

MİRDAD: Size savaş gibi görünen, doğanın kendini beslemesi ve devam ettirmesidir aslında. Güçlünün zayıfın gıdası olduğu kadar zayıf da güçlünün yemidir. Zaten kim güçlü, kim zayıftır ki doğada?

Doğa güçlüdür tek başına; diğer hepsi itaat eder doğanın iradesine ve usulca akar ölümün nehirlerinden.

Sadece ölümsüzler tanımlanabilir güçlü diye. Ve insan ölümsüzdür, Prensim. Evet, doğadan da güçlüdür insan. O, doğanın bedenli kalbini yer ki kendi bedensiz kalbine ulaşabilsin. O kendini çoğaltır ki kendini çoğaltmanın ötesine geçebilsin.

Mazur görün kendilerini vahşi domuzlar, kurtlar ve çakallar diye

adlandıranların, temiz olmayan arzularını; ama izin vermeyin insanın asil ismini ayaklar altına sermelerine.

İnanın Mirdad'a, Prensim, barış içinde olun.

Prens: Başrahip bana, sahip olduğunu söylüyor Mirdad'ın büyücülüğün sırlarına; ona inanabilmem için göstermesini isterim bazı güçlerini bana.

MİRDAD: İnsanın içindeki Tanrı'yı açığa çıkarmak büyücü-lükse, bir sihirbazdır Mirdad. Büyücülüğüme bir kanıt ve açık bir delil mi istiyorsunuz?

Bakın, benim o kanıtın kendisi.

Şimdi gidin. Ne için geldiyseniz onu yapın.

Prens: Bir işim olduğunu mu düşünüyorsunuz sizin deliliklerinizle kulaklarımı eğlendirmekten başka? Prens Bethar da başka bir kaçıktır ne de olsa ve şimdi o da kendi gösterisini yapacaktır size.

(Adamlarına seslenerek) Zincirlerinizi getirin ve bu Tanrı-ada-mın ya da Adam-Tanrı'nın ellerini ve ayaklarını bağlayın ve bırakın, gösterelim ona ve yanındakilere bizim kaçıklığımızın nasıl bir şey olduğunu.

Naronda: Dört asker tıpkı av hayvanı gibi üşüştü Efendimizin üstüne ve hızla zincirlediler ellerini ve ayaklarını. Dehşete düşmüş bizler, bunun bir şaka mı yoksa gerçek mi olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Micayon ve Zamora, bu çirkin olayın gerçek olduğunu hepimizden önce anladı. Askerlerin üstüne atladılar iki kızgın aslan gibi ve ikisini de yere yatıracaklardı efendimizin sakin ve aynı zamanda emredici sesini duymasalar.

MİRDAD: Bırak, işlerini yapsınlar, çevik Micayon. Onları kendi yoluna bırak, iyi kalpli Zamora. Kara çukurdan daha ürkütücü değildir bu zincirler. Bırakın, Shamadam yamasın kendi otoritesini Prens Bethar'ınkine. Her ikisini de parçalayacaktır o yama.

Micayon: Nasıl durabiliriz bir köşede, Efendimiz bir suçlu gibi zincirlenirken?

MİRDAD: Tasalanmayın benim adıma. Barış içinde olun. Böylece size de bir gün aynısını yaptıklarında, sizi değil, sadece kendilerini mahvetsinler.

Prens: Kurulmuş düzen ve otoriteyle alay etme cüretini gösteren her serseri ve şarlatana yapılacaktır aynısı.

Bu kutsal adam (Shamadam'ı işaret ederek) bu topluluğun başıdır ve onun sözleri kanun kabul edilmelidir herkes tarafından. Zenginliğinden keyif aldığınız bu kutsal gemi, benim korumam altındadır artık. Her zaman uyanık olan gözüm, onun kısmetini arar, güçlü ordum bir kanat gibi örter onun çatısını ve mallarını, kılıcım ise kesecektir ona dokunan eli. Bunu herkes

böyle bilsin, ayağını denk atsın.

(Yeniden adamlarına dönerek) dışarı çıkarın bu alçağı. Onun tehlikeli fikirleri, çevirdi gemiyi viraneye. Pek yakında da krallığımızı ve dünyamızı mahvedecekti şayet tehlikeli yolunda başıboş bırakılsaydı. Bırakın, bundan sonra Bethar Zindanı'nın kasvetli duvarlarına vaaz versin.

Naronda: Askerler efendimizi dışarı çıkardılar. Hemen arkalarından da, zaferleriyle gurur duyarak çıktı Prens ve Shamadam. Bizler, gözlerimiz efendimizde, dudaklarımız kederle mühürlenmiş, kalbimiz acıyla dolup taşar bir halde izledik bu uğursuz geçidi.

Efendimiz kesin ve güvenli adımlarla ilerliyordu, başı dimdik yukarıda. Bir süre yürüdükten sonra geriye dönüp bize baktı ve şöyle dedi;

MİRDAD: Her zaman güvenin Mirdad'a. Gemiyi yoluna, sizi de onun idaresine koymadan ayrılmayacağım yanınızdan.

Naronda: Sözleri, ağır zincirlerin şıngırtısına eşlik ederek kulaklarımızda çınladı o gittikten uzun zaman sonra da.

BÖLÜM - 29 SHAMADAM, EFENDİLERİ KENDİNE ÇEKMEYE UĞRAŞIRKEN MİRDAD MUCİZEVİ BİR ŞEKİLDE GERİ DÖNÜYOR VE SHAMADAM HARİÇ TÜM EFENDİLERE İNANÇ ÖPÜCÜĞÜ VERİYOR

Naronda: Kış çökmüştü üzerimize, bereketli, beyaz ve keskin.

Sessiz ve nefessizdi karların örttüğü dağlar. Yalnızca aşağıdaki vadiler gösteriyordu yer yer yeşillikleri ve deniz doğru dolambaçlı bir şekilde ilerleyen gümüş rengi yolu.

Efendiler sarsılmıştı umut ve şüphenin birbiri ardına yarattığı dalgalarla. Micayon, Micaster ve Zamora, söz verdiği gibi döneceğine inanıyordu Efendimizin. Bennoon, Himbal ve Abimar ise, şüphe duyuyorlardı döneceğinden. Ancak herkes kederli bir boşluk ve sıkıcı bir atalet içindeydi.

Gemi soğuktu, kasvetliydi ve tahammül edilmez bir yere dönüşmüştü. Dondurucu bir sessizlik vardı duvarlarında Sha-madam'ın burayı canlandırmak için gösterdiği bitmek bilmez çabalarına rağmen. Götürüldüğünden beri Mirdad, Shamadam bizi yanına çekmenin yollarını arıyordu. Bize en iyi yemekleri ve şarapları sundu; oysa yardımı olmadı yemeklerin, keyfimizi yerine getirmedi şarap. Bolca odun ve kömür yaktı; ama ateş ısıtmadı bizleri. Hep nazik ve sözde şefkatliydi; ama nezaketi ve şefkati giderek daha da uzaklaştırdı bizi.

Uzun zaman söz etmedi Efendimizden. Sonunda açtı yüreğini;

Shamadam: Yanlış düşünüyorsunuz, efendiler, benim Mirdad'ı sevmediğime inanmakla. Acıyorum ona tüm kalbimle aslında.

Kötü bir adam olmayabilir Mirdad; ama tehlikeli bir hayalperesttir o; katı gerçeklerin ve eylemlerin dünyasında son derece mantıksız ve yanlıştır öne sürdüğü fikirler. O ve onun takipçilerini trajik bir son beklemektedir acımasız gerçekle karşılaştıkları ilk anda. Hiç şüphem yoktur bundan. Ve böyle bir felaketten korumak isterim dostlarımı.

Mirdad dilini cesurca kullanıyor olabilir gençliğinin verdiği cüretten ilham alarak; ama kör ve inatçı ve kafirdir yüreği. Oysa benim yüreğimdedir gerçek Tanrıya duyduğum korku ve hükümlerine ağırlık ve otorite kazandıracak tecrübe dolu yıllarım.

Benden iyi kim fayda sağlayabilirdi Gemiye bunca yıl? Bunca seneyi geçirmedik mi birlikte? Yeri geldi kardeşiniz, yeri geldi babanız olmadım mı sizlerin? Zihinlerimiz barış, ellerimizse dolmadı mı bereketle? Bunca zamandır inşa etmeye çalıştığımız şeyi, bir yabancının gelip kaldırmasına ve efendinin güven olduğu yere güvensizliğin, barışın hükümdar olduğu yere kavganın tohumlarını atmasına izin mi verelim?

Resmen çılgınlıktır, efendiler, daldaki on kuş uğruna elinizdeki kuştan vazgeçmek. Sizi bunca yıl barındıran, Tanrı'ya yakın tutan, ölümlülerin arzu edebileceği her şeyi veren ve dünyanın kargaşasından ve ıstırabından uzakta tutan gemiden vazgeçirmek istiyor sizi. Peki, nedir size vaat ettiği? Kalp ağrılarını, hayal kırıklıklarını, ayakta kalmak için sonu gelmeyen çabaların sarf edildiği yoksulluğu ve çok daha kötülerini.

Havada, boşl ukt a bir hiç olan bir gemi vaat ediyor o; del i bir adamın rüyası -çocukça bir fantezi- tatlı bir imkansızlık bu. Gemimizin kurucusu, baba Nuh'tan daha zeki olabilir mi, o? Onun saçma sapan sözlerine kulak vermiş olmanız bile bana yeterince ıstırap vermekte.

Gemi ve onun kutsal geleneklerine karşı günah işlemiş olabilirim, Mirdad'a karşı gelmek için dostum Prens Bethar'ın gücüne başvurmakla. Ancak sizin mutluluğunuzu istedim tüm kalbimle ve sadece bu bile suçumu haklı çıkarmalı. Ben yalnızca sizi ve gemiyi kurtarmak istedim çok geç olmadan. Ve benimleydi Tanrı, ben de kurtardım sizi.

Benimle birlikte mutlu olun, efendiler. Şükredin Tanrı'ya günahkar gözlerimizle gemimizin yıkılışını görmenin büyük rezaletinden koruduğu için bizleri. Ben, şahsen, böyle bir utançla yaşayamazdım asla.

Ama şimdi Nuh'un Tanrı'sının ve gemisinin hizmetine ve sizin hizmetinize

adıyorum kendimi, benim sevgili dostlarım. Eskiden olduğu gibi tamamen sizinle olsun sevincim.

Naronda: Ağladı Shamadam söylerken bunları. Acıklıydı gözyaşları, yalnız olduklarından, çünkü eş bulamamıştı kendine, gözlerimizde ve yüreklerimizde.

Puslu bir havanın ardından, güneş dağların tepesinden ışıldadığında şafak vakti, harpını aldı eline Zamora ve başladı söylemeye:

Zamora:

Ayazın ısırdığı dudaklarda
Harpımın şarkısıdır soğuk.
Ve buz tutmuş kalplerde
Harpımın buz tutmuş rüyasıdır.

Şarkının buzunu eritecek nefes nerede
Benim güzel harpım?
Rüyayı kurtaracak el nerede
Benim güzel harpım? -
Bethar'ın zindanında.

Dilenci Rüzgar, git ve bir şarkı dilen benim için
Bethar'ın zindanındaki zincirlerden
Güneşin kurnaz ışınları, git ve bir rüya çal benim için
Bethar'ın zindanındaki zincirlerden.

Kartalımın kanatlarının altında uzanırdı gökyüzü
Ve altında kraldım ben Şimdi bir yetim ve garibanım,
Ve bir baykuş yönetmekte gökyüzümü.
Kartalım uçtuğundan uzaklara
Bethar'ın zindanına.

Naronda: Bir damla yaş aktı Zamora'nın gözlerinden elleri gevşeyip başı harpının üzerinde düştüğünde. O gözyaşı hapsedilmiş ıstırabımıza bir sebep oldu ve açtı gözyaşlarımızın oluklarını.
Micayon fırladı ayağa ve seslendi yüksek sesle, "Boğuluyorum,", yöneldi kapıya ve açık havaya. Ben, Zamora ve Micaster de yürüdük onunla avluda ve izledik onu efendilerin daha ötesine çıkmalarına izin verilmeyen dış kapıya kadar. Micayon tek bir darbeyle ağır sürgüyü çekerek kapıyı ileri doğru itti, açtı ve kafesinden hızla fırlayan bir kaplan gibi attı kendini dışarı. Diğerleri de izledi Micayon'u.

Güneş ılık ve parlaktı, donmuş karın üzerine yansıyan ışınları gözlerimizi kör ediyordu adeta. Ağaçsız ve karlarla örtülü tepeler gözümüzün görebildiği uzaklıklara kadar dalgalanıyor, ışığın harika renkleriyle parlıyordu. Her yere kulaklarımızı resmen rahatsız eden bir sessizlik hakimdi; sadece ayaklarımızın altında ezilen karın sesi bozuyordu büyüyü. Dondurucu olmasına rağmen hava, öyle okşuyordu ki ciğerlerimizi, hiçbir çaba sarf etmeden yeniden doğmuş gibi hissediyorduk kendimizi.

Micayon'un bile değişmişti ruh hali, sadece, "Ne güzel yeniden nefes almak Ah, sadece nefes almak!" diye haykırmak için durdu. Ve belki de ilk kez nefes almanın mutluluğunu yaşadık özgürce ve tattık Nefes'in anlamını.

Çok az bir yol gitmiştik, Micaster ufukta koyu renkte bir nesne gördüğünde. Yalnız bir kurt olduğunu düşündü bazıları; rüzgarla karın üzerinde savrulan bir taş dedim ben. Ama bize doğru hareket ediyordu gördüğümüz şey ve biz de karar verdik o yönde gitmeye. Yaklaştıkça, daha da benzedi insan siluetine.

Aniden önce sıçradı Micayon, "Bu o, bu o!" diye bağırarak.
Ve oydu gerçekten de; vakur yürüyüşü, yüce duruşu ve asilce yukarı kaldırdığı başıyla. Yumuşak kalpli rüzgâr, saklambaç oynuyordu üzerindeki bol giysiyle ve savurdu uzun, siyah sakalını. Güneş hafif renklendirmişti narin, koyu sarı yüzünü; ama hep olduğu gibi ışık saçıyordu koyu ve durgun gözleri, güvenli bir huzur ve zafer dolu bir sevginin dalgalarını gönderiyordu. Buzun parlaklığıyla öpülüyordu ahşap sandaletlerin içinde zarif ayakları.

Ona ilk ulaşan oldu, Micayon. Ayaklarına kapandı efendimizin, delirmiş gibi bir ağlayıp bir gülerek ve mırıldandı ardından, "Şimdi geri kazandım ruhumu."
Aynısını yaptı diğer üç kişi de; ama teker teker kaldırdı efendimiz onları ve sarılarak hepsine sonsuz şefkatle şunları söyledi:

MİRDAD: Alın inanç öpücüğünü. Alın ki inanç içinde uyuyup inanç içinde uyanın. Ve şüphe ne yastığınızda yer etsin yastıklarınızda, ne de felce uğratsın adımlarınızı.

Naronda: Gemide kalan diğer dört kişi, korktu efendimizi kapıda görüp de hayalet sanınca. Ama çağırdığında efendimiz hepsini isimleriyle ve onlar da duyunca efendimizin sesini, kapandılar efendimizin ayaklarına; koltuğuna yapışmış oturan Shama-dam hariç elbette. Efendimiz onlara da söyledi diğer üç kişiye söylediklerinin aynısını.

Önce boş gözlerle baktı Shamadam, sonra başladı baştan aşağı titremeye, soldu yüzü, seğirdi dudakları ve elleri amaçsızca kemerine düştü. Aniden kaydı oturduğu yerden, efendimizin ve diğer dört efendinin olduğu yere geldi sürünerek, efendimizin ayaklarına sarıldı ve başını kaldırmadan yerden, “Ben de inanıyorum,” dedi. Efendimiz onu da kaldırdı, ama öpmeden şöyle dedi;

MİRDAD: Korkudur, sarsan Shamadam’ın güçlü cüssesini ve “Ben de inanıyorum,” demesini sağlayan.

Shamadam, Mirdad’ı önce kara çukurdan, sonra Bethar’ın zindanından çıkaran büyünün önünde titreyip eğilmekte. Ve Shama-dam korkmakta yaptıklarının cezasını çekmekten. Bırakın, rahat etsin ruhu; bırakın, Gerçek inancı bulsun yüreği.

Korku dalgasıyla doğan inanç, korkunun köpüğüdür yalnızca; artar ve azalır korkuyla. Gerçek inanç, sevginin dalı olmazsa açmaz çiçek. Anlayıştır onun meyvesi. Tanrı’dan korkacaksanız inanmayınız ona.

Shamadam: (Başı yerde, geri çekilerek) kendi evinde bir zavallı, bir serseridir Shamadam. İzin verin, en azından, bir gün için sizin hizmetkârınız olup size biraz et ve sıcak tutacak giysi getirmeme. Hem açsınızdır, hem de üşümüşsünüzdür mutlaka.

MİRDAD: Mutfakların bilmediği etim, yünden ödünç alınmamış sıcaklığım ve ateşten dilim var benim. Keşke biriktirseymiş benim etimi ve sıcaklığımı Shamadam, diğer erzaklar ve yanıcı maddeler yerine.

Bakın! Deniz kışa geldi zirvelerde. Ve de zirveler donmuş denizi bir palto gibi giymekten memnun. Ve de zirveler sıcaktır paltolarının içinde.

Çok mutludur deniz, zirvelerde durgun ve kendinden geçmiş halde uzanmaktan, ama kısa bir süre. Bahar gelecek çünkü ve kış uykusundan uyanan bir yılan gibi gerinecek deniz ve geri isteyecek geçici bir süre ipotek edilen özgürlüğünü. Ve vuracak yine kıyılardan kıyılara; yükseltecek yine havayı, gezecek gökyüzünü ve dilediği her yeri.

Ama senin gibi insanlar da vardır Shamadam; yaşamları sürekli kış olup kış uykusundan hiç uyanmayan. Onl ar almamış olanlardır baharın işaretlerini. İşte, bak! Mirdad kendisidir o işaretin. Yaşamın bir işaretidir Mirdad, ölümün kara haberi değil! Daha ne kadar yatacaksın kış uykusunda?
İnan, Shamadam, yaşadığı yaşam da, öldüğü ölüm de insanın, bir kış uykusudur sadece. Ve ben onları uykularından uyandırmaya ve onları inlerinden çıkarıp yaşamın özgürlüğüne taşımaya geldim. Kendin için inan buna, benim için değil.

Naronda: Shamadam hareketsiz durdu ve açmadı ağzını hiç. Bennoon bana fısıldayarak efendimizin Bethar'ın zindanından nasıl kaçabildiğini sormamı istedi; ama dilim varmazken bu soruyu sormaya, efendimiz anladı hemen ne düşündüğümüzü.

MİRDAD: Bethar'ın zindanı, zindan değildir artık. Kutsal bir yerdir orası. Bethar'ın prensi de prens değil artık. O bugün, sizler gibi umut dolu bir seyyah.

Kasvetli zindan bile, Bennoon, dönüşebilir ışık saçan bir fenere. Kibirli bir prens bile, yola gelebilir tacını gerçeğin tacı önünde çıkarıp koysun diye. Ve homurtulu zincirler bile, dönüşebilir ilahi bir müziğe. Hiçbir şey mucize değildir tek mucize olan kutsal anlayışa.

Naronda: Efendimizin, Prens Bethar'ın tacından feragat ettiğini ifade eden sözleri, Shamadam'ın üzerine bir yıldırım gibi düştü; öylesine şiddetli ve tuhaf bir titreme geldi ki Shamadam'a, endişelendik sağlığından. Bayılmasıyla beraber son buldu titremesi ve oldukça uğraştık onu kendine getirene kadar.

BÖLÜM - 30 MİCAYON'UN RÜYASINI MİRDAD ORTAYA ÇIKARIYOR

Naronda: Efendimiz Bethar'ın Zindanı'ndan dönüşünün öncesinde ve de çok sonrasında Micayon'un bir sıkıntısının olduğunu gördük. Çoğu zaman her şeye ilgisiz kalıyor, az konuşuyor, az yiyor ve nadiren odasından çıkıyordu. Bana bile açmıyordu derdini. Ve hepimiz, sevmesine rağmen Micayon'u gönülden, Efendimizin onu dindirecek hiçbir şey söylememesine ya da yapmamasına şaşıyorduk.

Bir keresinde, mangalın etrafında Micayon da dahil ısınırken hepimiz, Efendimiz başladı konuşmaya büyük özlem hakkında.

MİRDAD: Bir zamanl ar bir rüya görmüş bir adam. İşt e bu anlatacağım onun rüyasıdır:

Kendini görmüş geniş, derin ve usulca akan bir nehr in yeşil yatağında. Nehir yatağı doluymuş her yaştan ve dilden pek çok insan, kadın ve çocukla; hepsinin de elinde nehrin yatağında bir
ileri bir geri giden çemberler varmış değişik boyut ve renklerde. Festival giysileri giymişler, eğlenmek ve neşelenmek için gelmişler oraya; kahkahaları dolduruyormuş havayı. Kabarıyor, yükselir ve alçalıyorlarmış yerinde duramayan bir deniz gibi.

Bir tek o, giyinmemiş şölen için, çünkü farkında da değilmiş şölenin. Bir tek onun yokmuş çevirecek çemberi. Ve ne kadar zorlarsa zorlasın kendini, anlamıyormuş bu çok dilli kalabalığın ne söylediğini. Ve ne kadar yorarsa yorsun gözlerini, göremiyor-muş tanıdık hiç kimseyi. Ve dahası, etrafını saran kalabalık tuhaf bakışlar atmaya başlamış ona, "Bu komik adam da kim?" derce-sine. İşte o zaman fark etmiş orada tamamen yabancı olduğunu ve bu şölenin onun şöleni olmadığını. Bir ağrı saplanmış kalbine.

Çok zaman geçmemiş ki bir kükreme sesi duymuş nehir yatağının

yukarısından. Hemen ardından dizlerinin üzerine çökmüş kalabalık, elleriyle örtmüş gözlerini, kafalarını eğmişler yere, ikiye ayrılarak ortada uzun ve dar bir koridor oluşturmuşlar nehir yatağı boyunca. Bir tek o kalmış ayakta, ne yapacağını, hangi yöne döneceğini bilmeden.

Kükremenin geldiği yöne baktığında ürkmüş. Dev bir boğa koşuyormuş ışık hızında koridordan aşağı, ağzından ateşten diller çıkarıp burun deliklerinden dumanlar püskürterek. Dehşetle bakmış öfkeli canavara, etrafında bakınmış kaçacak yer bulmak için, kalmış öylece ortada. Toprağa mıhlanmış gibi hissetmiş ve biliyormuş ne olacağını.

Boğa, alevini ve dumanını yüzünde hissettirebileceği kadar yaklaştığı anda, havaya yükselmiş adam. Boğa durmuş altında, daha fazla alev saçmış yukarı doğru; ancak daha da yükselmiş adam; hissedebilse de alevleri ve dumanı, huzur bulmuş için, boğanın artık ona bir zararının dokunmayacağını anladığında. Ve böylece devam etmiş yoluna nehir boyunca.

Aşağıya eğmiş kafasını, bakmış ki kalabalık hala yere çömel-miş duruyor. Ve bu kez alev ve duman yerine, ona okl ar fırl attığını görmüş boğanın. Duymuş altından geçerken okların çıkardığı tıslayan sesi. Bazıları delip geçmiş giysisini, ama isabet etmemiş hiçbiri bedenine. Sonunda gözden kaybolmuş boğa, kalabalık ve nehir ve adam devam etmiş uçmaya.

Geçmiş, neredeyse hiçbir yaşam belirtisinin olmadığı, güneşin kavurduğu çorak toprakların üzerinden. Sonunda, basmış ayaklarını, üzerinde ne bir bitkinin ne de bir hayvanın var olduğu kaya-lıkl ı, yüksek bir dağın eteğine. Ve hissetmiş tek yol un bu dağdan
geçtiğini.

Çok bakınmış güvenli bir çıkış yolu bulmak için, ama görebildiği tek şey, sadece keçilerin yürüyebileceği türden zor bir geçitmiş uzakta. Bu yoldan gitmeye karar vermiş sonunda.

Birkaç yüz metre yükselmiş ki düz ve pürüzsüz bir yol görmüş sol tarafında. Durmuş ve ayrılmak üzereymiş ki izlediği yoldan, bir insan nehrine dönüşmüş az önce gördüğü yol. Bir kısmı inmeye, bir kısmı çıkmaya çalışıyormuş kalabalığın. Sayısız erkek ve kadın bir aşağı bir yukarı bocalıyor, sonunda düşüyormuş tepe taklak; her düşüşlerinde, iniltiler ve haykırışlar yükseliyormuş kalabalıktan.

İzlemiş adam bir süre bu garip fenomeni, sonra karar vermiş dağın tepesinde bir yerde bir tımarhanenin varlığına ve aşağıya yuvarlananların buradan kaçanlar olduğuna. Ve devam etmiş bir düşüp bir kalkarak yeni yoluna ve

yükselmiş her seferinde biraz daha.

Belirli bir yüksekliğe geldiğinde, kurumuş aşağıdaki insan seli ve yok olmuş nehir yat ağı. Bir kez daha yalnız kalmış adam bu kasvetli dağda;

Ne ona yol gösterecek bir insan varmış etrafta, ne cesaret verecek bir ses, ne de giderek azalan gücünü artıracak herhangi bir şey. Sadece belirli belirsiz bir inancı varmış, zirveye doğru gitmesini söyleyen.

Geçtiği yerlere iz bırakarak kanıyla, devam etmiş yoluna. Sonunda varmış toprağın yumuşak ve taşsız olduğu bir noktaya. Çok sevinmiş etrafında biten narin otları görünce; öyle yumu-şakmış otlar, öyle kadifemsiymiş toprak ve öyle hoş kokulu ve yatıştırıcıymış ki hava hissetmiş gücünün son damlasının da çekip alındığı. Böylece dinlenmiş ve dalmış derin bir uykuya.

Uyanmış eline dokunan bir el ve ona, “Uyan! Zirve görünüyor. Ve bahar seni zirvede bekliyor!” diyen bir sesle.

Ell er ve ses, son derece güzel, melek gibi bir genç kıza aitmiş, göz kamaştıran, beyaz elbiseli. Zarif bir şekilde tutmuş adamın elini ve adam ayağa kalkmış tazelenmiş ve güçlenmiş bir şekilde. Ve adam, görmüş gerçekten zirveyi. Koklamış gerçekten baharı. Ama daha ilk adımını atmak üzere ayağını kaldırmış ki, uyanmış rüyasından.

Böyle bir rüyadan uyansa ve kendini dört duvar arasında basit bir şiltenin üzerinde uzanıyor görse Micayon, hem de genç kızın hayali gözkapaklarında ışıyorken ve zirvenin ihtişamı tazeyken yüreğinde hala, ne yapardı acaba?

Micayon: (Çarpılmış gibi) Ama bu rüyayı gören benim ve bu da benim rüyam. Yine benimdir o genç kızın hayali ve zirve. Bugüne kadar bırakmadı peşimi, rahat da vermiyor bana. Beni yabancı etti kendime. Bu yüzdendir Micayon artık kendini tanıyamaması.

Ancak ben bu rüyayı siz Bethar Zindanı’na gönderildikten hemen sonra da gördüm. Nereden biliyorsunuz tüm detaylarıyla? Siz nasıl bir adamsınız ki insanların rüyaları bile sizin için kitap gibi açık olabiliyor?

Ah, o zirvenin özgürl üğü! Ah, o genç kızın güzelliği! Her şey ne kadar anlamsız, onlarla kıyaslandığında. Ruhum beni terk etti onların uğruna. Ve sizin Bethar’dan dönüşünüzü görünce yerine geldi; işte o zaman hissettim kendimi yine güçlü ve sakin. Ama o his terk etti beni yine ve kendimden çekilmişim yine görünmeyen iplerle.

Kurtarın beni, Yüce Efendim. Bir rüya uğruna düştüm güçten.

MİRDAD: Bilmiyorsun ne sorduğunu, Micayon. Kurtarıcından mı kurtulmak istiyorsun?

Micayon: Kurtulmak istiyorum dünyada beni evsiz bırakıp evde beni boğan bu dayanılmaz işkenceden. O genç kızla beraber zirvede olmak istiyorum.
MİRDAD: Neşelen, çünkü kalbin Yüce Özlem'le kuşatılmış durumda; bu da sana sözüm olsun, bulacaksın yurdunu ve evini, birlikte olacaksın o genç kızla zirvede.
Abimar: Lütfen, şu Özlem'den bahsedin bize. Nasıl bileceğiz o olduğunu?

BÖLÜM - 31 YÜCE ÖZLEM

MİRDAD: Buğuya benzer Yüce Özlem. Yürekten yayıldığı gibi çeker elini eteğini yürekten ve karadan yayılıp yine deniz ve kara tarafından silinen buğu gibi.

Ve kendini tek gerçek ilan ederek gözü görünen gerçekten mahrum eden buğu gibi, özlem de yüreğin duygularına boyun eğdirir, kendi üstünlüğünü ilan ederek. Ve görünürken buğu gibi şekilsiz, amaçsız ve kör, yine henüz oluşmamış şekillerle dolup taşan buğu gibi nettir görüşü ve bellidir amacı.

Bedendeki ateş gibidir büyük özlem. Tıpkı bedenin bütün canlılığını emen ateş gibi zehrini yakarken, yüreğin ateşinden doğar o da, yüreğin gücünü azaltıp artıklarını tüketir dört bir yanında

Ve hırsıza da benzer büyük özlem. Sessizce savuşan bir hırsızın, kurbanını yükünden kurtardığı kadar yüreğine acı salması gibi, özlem de yüreğin yüklerinin yoksunluğunun yüküyle en avutulmaz halde bırakandır kalpteki yükleri gizlice kaldırsa da.

Geniştir ve yeşildir nehrin yatağı ki orada şarkı söyleyip dans ederek akıtır erkekler ve kadınlar, geçmiş günlerinin yorgunluğunu. Ama öyle korkunçtur ağzından ateş ve duman püskürten boğa, köstek olur ayaklarına, diz üstü çökertir her birini, boğazlarında düğümlenir şarkıları ve şişmiş gözkapaklarını yaşlarıyla mıhlar birbirine.

Geniştir ve derindir onları diğer nehrin yatağından ayıran nehir. Ve geçemezler yüzerek, kürek çekemezler, binemezler hiçbir araca. Aralarından çok azı geçmeyi göze alır düşünceden köprü yaparak. Ama kendi zaman çemberini çevirdiği nehrin yatağına yapışmaya heveslidir neredeyse hepsi.

Çevirecek zaman çemberi yoktur içinde büyük özlem olanın. Böylesine yoğun ve zamanın baskısı altındaki bir dünyada, ace-lesiz, işsizdir o. Giyimiyle, konuşmasıyla, adabıyla böyle süslü bir toplulukta, kendisini

çıplak, kekeme ve garip hissedendir o. Gülmenin kendisiyle gülemez, ağlamanın kendisiyle ağlayamaz. İnsanlar yiyip içer ve zevk alırlar her birinden; o lezzetini almadan yer ve tat vermez ağzına içtiği hiçbir şey.

Eşi vardır bazılarının, bazıları da eşleşmekle meşguldür; o ise yalnız yürür, yalnız uyur ve yalnız rüya görür. Diğerl eri kültürlüdür, zekidir; o ise cahildir, budaladır. Yuva dedikleri sıcak köşeleri vardır diğerlerinin, evsiz ve yalnızdır o. Dünyada vatan dedikleri ve zaferleri uğruna yüksek sesle şarkı söyledikleri toprak parçaları vardır diğerlerinin, uğrunda şarkı söyleyip vatanım diye-bileceği bir toprak parçası bile yoktur onun. Çünkü diğer nehrin yatağındadır onun gönül gözü.

Uyanık olduğu belli olan bir dünyanın ortasında uyurgezerdir, özlem duyan insan. Ona dair hiç kimsenin görüp hissedemediği bir rüya ile çekip götürülür o; silkerler omuzlarını ve gülerler içten içe. Ama Korku Tanrı'sı çıktığı zaman ortaya -ateş ve duman püskürten boğa- yere kapanır, toza karışır o omuz silkip içten içe gülenler, güldükleri uyurgezer inancın kanatlarıyla üstlerinde yükselirken. O inanç taşırken onu kayalık dağların eteklerine, diğerleri birer birer yok olurlar.

Çıplak, çorak ve terk edilmiştir üzerinde uyurgezerin uçtuğu toprak. Ama güçlüdür inancın kanatları, uçmaya devam eder insan.

Kasvetli, kıraç ve kanınızı dondurur ayak bastığı dağ. Ama yılmazdır inancın yüreği ve atmaya devam eder cesurca insanın yüreği.

Kayalık, kaygan ve belirli belirsizdir dağın tepesindeki yolu.

Ama naziktir elleri, kararlıdır adımları ve azimlidir inancın gözü, devam eder tırmanmaya insan.

Geniş ve pürüzsüz bir patikadan dağın tepesine çıkmaya çalışan erkek ve kadınları görür yolu üzerinde. Onlar küçük özlemli kadın ve erkeklerdir topal ve bayağı bir rehberle zirveye ulaşmaya çalışan. Rehberleridir onların inançları, gözün görebileceğine, kulağın işitebileceğine, elin hissedebileceğine, burnun koklaya-bileceğine ve dilin tat alabileceğine dair. Bazıları çıkamaz dağın bileklerine kadar; bazıları ulaşır dağın dizlerine kadar; bazıları kalçalarına gelir; çok azı başarır bundan yukarısını. Ancak hepsi rehberleriyle birlikte dağdan aşağıya tepe taklak yuvarlanırlar daha zirveyi göz ucuyla bile göremeden.

Görür mü göz görülebilecek her şeyi ve duyabilir mi kulak işi-tilebilecek her şeyi? Hissedebilir mi el ve koklayabilir mi burun? Ya da tadabilir mi dil tadını alabileceği her şeyi? Yalnız kutsal hayal gücünden doğan İnanç,

koştuğu zaman yardımlarına, doğru bir şekilde algılayacak ve zirveye götüren basamaklar olacaktır duyular.
En güvenilmez rehberlerdir İnançtan yoksun duyular. Yolları gözükse de pürüzsüz ve geniş, gizli tehlikeler ve tuzaklarla doludur; özgürlüğün zirvesine gitmek için bu yolu kullananlar; ya ölüp giderler yolda ya da tepe taklak yuvarlanırlar başladıkları noktaya; burada iyileştirirler pek çok kırılmış kemiği, dikmek zorunda kalırlar pek çok açık yarayı.

Küçük özlemli insanlar, duyularıyla kendilerine bir dünya kurup daha geniş ve havadar olanını özlemini çekenlerdir, onu küçük ve fazla kalabalık gördükten sonra. Ama eski malzemelerini yeniden kullanıp eski mimarlarını, yani duyularını çağırır, kendilerine daha geniş bir ev tasarlayıp inşa etmesini isterler, yeni malzemeler ve yeni bir mimar aramak yerine. Yeni inşa ettikleri evi tıpkı eskisi gibi küçük ve kalabalık bulmaları da çok zaman almaz. İşte böyle, bozup yaparak sürekli, yollarına devam ederler aradıkları özgürlüğü ve rahatlığı hiçbir zaman kendilerine vermeyen evleri inşa ederek. Çünkü onlar, kendilerini yalanlardan kurtaracak yalancılara inanırlar. Ve daha büyük olanın hayaliyle küçük seraplarının peşinden koşarlar, tavadaki kızgın yağdan ateşe sıçrayan bir balık gibi.

Büyük özlem insanları ile küçük özlem insanları arasında ise tavşan-insanların bulunduğu büyük bir kalabalık yığını vardır hiçbir özlem hissetmeyen. Onlar deliklerini kazmakla meşguldürler içinde yaşayıp üreyecekleri ve ölecekleri; kendi deliklerini öyle güzel, havadar ve sıcak bulurlar ki değişmezler onları sarayların ihtişamıyla bile. Ve onlardır içten içe gülenler özellikle ayak izlerinin çok az ve zorlukla görüşebildiği tenha yolları seçen uyurgezerlere.

Arka bahçedeki tavuğun yumurtaları arasından çıkıp aynı tavuğun soyuyla kafese tıkılan kartalın durumu gibidir dostları için büyük özlem taşıyan insan.
Ana tavuk ve kardeş civcivler,
genç kartalı kendilerinden biri gibi görürler tabiatı ve yaşam biçimi gereği. Kartal da onları, özgür göklerin ve sınırsız gökyüzünün hayalini kuranlar olarak görür tıpkı kendi gibi. Ama çok zaman geçmeden, diğerleri, hatta annesi tarafından gagalanmaya başlar, kendini onların arasında bir yabancı gibi hissetmeye başladığı an. Ancak onu zirveye çağıran ses güçlüdür kanında ve kafesin pis kokusu rahatsız eder burnunu. Yine de tüm bunlara boyun eğer, tüyleri çıkıncaya kadar. Ve ondan sonra havaya yükselir ve sevgi dolu bir bakış fırlatır yerde neşeyle gıdaklayarak daha fazla tohum ve solucan

için toprağı gagalayan sabık kardeşlerine ve anasına.

Neşelen, Micayon. Bir kahinin rüyasıdır seninki. Dünyanı küçültmüş Büyük özlem ve yabancı kılmış seni o dünyaya. Hayal gücünü kurtarmış despot duyuların pençesinden ve getirmiş seni inancına.

Ve inanç seni bu durgun ve sıkıcı dünyadan daha yukarı yükselterek geçirecektir seni iç karartıcı boşlukların üzerinden ve sonunda çıkartacaktır her inancın en ufak bir şüphe kırıntısı kalmaksızın sınanmaya ve temizlenmeye ihtiyacı olduğu kayalık dağın tepesine.

Ve böylesine temizlenmiş ve zafer kazanmış bir inanç, taşıyacak seni daima yeşil olan zirvenin sınırlarına ve teslim edecektir anlayışın ellerine. Görevini başarıyla tamamlamış olarak kendini emekliye ayıracaktır inanç ve artık anlayış olacaktır, özgürlüğün tarife sığmaz zirvesine atacağın doğru adımların rehberi. Ve o zirvedir, Tanrı'nın ve kendi aşan insanın gerçek, sınırsız ve içinde her şey olan evi.

Sınanacaksın, güçlü ol, Micayon. Hepiniz güçlü olun. Her türlü acıya katlanmaya değerdir o zirvede bir an bile durabilmek. Sonsuzluğa değerdir o zirvede sebat edip kalmak.

Himbal: Göz ucuyla bakmak için bile olsa, çıkarır mısınız bizi zirvenize?

MİRDAD: Acele etme, Himbal, bekle zamanını. Benim serbestçe nefes aldığım yerde tut sen nefesini. Benim adımlarımı yavaşça attığım yerde tökezle sen. Sıkı sıkıya İnancına sarıl; İnancın en büyük yiğitliğini göstersin sana.

İşte böyle öğrettim Nuh'a. Şimdi size de öğretiyorum.

BÖLÜM - 32 GÜNAH VE SIRLARDAN KURTULMAK ÜZERİNE

MİRDAD: Bahsettim size günahtan ve biliyorsunuzdur insanın bir günahkara nasıl dönüştüğünü.

Ve Tanrı'nın kendisinin günahın kaynağı olduğunu söylersiniz utanmadan, günahkar olan insan Tanrı'nın bir yansıması ve benzeri olduğundan. Bir tuzak vardır bunda şüphe etmeyenler için ve izin verememsizin bu tuzağa düşmenize, dostlar. Ben kaldıracağım bu engeli yolunuzdan ki siz de diğer insanların yollarından çekebilesiniz.

Nasıl günah değilse güneşin ışığını bir muma vermesi, Tanrı'da yoktur hiçbir günah. Nasıl günah değilse mumun kendisini güneşte yakarak güneşe kavuşması, insanda da yoktur hiçbir günah.

Ama günahkârdır ışığını vermeyen mum ve lanetler kibrit çakıldığında kibriti de, onu yakan eli de. Günahkârdır güneşte yanmaktan utanan mum; bu yüzden saklar kendini güneşten.

İnsan yasaya uymayarak değil, yasayı bilmemesinin cehaletini örterek işledi günah.

Evet, günahkârdır incir yaprağı örtüler de.

Duymadınız mı, sözcükleri yalın ve sade olup da anlamda ulu ve belirsiz olan insanın düşüş hikayesini? Okumadınız mı, insanın Tanrı'nın bağrından taze koptuğunda, nasıl pasif, cansız ve sığ olduğunu? İşte orada, tüm Tanrısal yetenekler ona bahşedilmiş olduğu halde, bebekler gibi, bilgisiz, hareketsiz, sonsuz kapasitesinden ve becerilerinden habersiz ve yoksundu insan.

Alımlı bir şişenin içine hapsolmuş yalnız bir tohum gibiydi insan cennet bahçesinde. Sadece tohum olarak kalır şişenin içindeki tohum, hiçbir zaman hayat bulmaz kabuğunun altında saklı olan mucizeler, ışığı almaz ve kabuğu çatlamaz doğasına uygun toprağın içine konmadıkça.

Oysa insanın yoktu doğasına uygun, kendini ekip filizleneceği bir toprağı. Başka hiçbir yüze yansımayan bir yüzdü onun yüzü. Hiç insan sesi duymamış olan kulaktı onun kulağı. Hiç insan gırtladığından yankılanmamış bir sesti onun sesi. Yalnız çarpıyordu onun yüreği.
Yalnız, yapayalnızdı insan kendi yolunda, adilce eşleştirilmiş bir dünyanın ortasında. Kendine yabancıydı; yoktu kendine ait bir işi, izleyeceği bir rotası. Beşik neyse bir bebeğe, cennet bahçesi de öyleydi ona; durağan bir mutluluk; iyi hazırlanmış kuvöz.

Erişebileceği uzaklıktaydı hem İyi ve Kötü bilgisinin hem de Yaşam'ın ağacı, ama yine de elini uzatamazdı onların meyvesini koparıp tadabilmek için; çünkü tat duyusu ve iradesi, düşünceleri ve arzuları, hatta yaşamın kendisi bile sarmalanmıştı içinde, bekliyordu yavaşça açılmayı. O, bunu başaramazdı kendi başına. Bu yüzden kendi içinden var etmesi sağlandı ona eş olacak ve içindeki sargıları açmasına yardım edecek olanı.
Başka nereden alabilir böyle bir yardımı, kendi çok güçlü tanrısal nitelikleri olan böylesine zengin insan? Bu da çok açıktı.

Yeni bir toz zerresi ve nefes değildir Havva; Adem'in toz zerresinin ve nefesinin ta kendisi, kemiğinden bir kemik, etinden bir ett ir. Başka bir varl ık gör ünmez sahnede; tek ve aynı olan Adem'in ikizi var edilmiştir artık: Erkek-Adem ve kadın-Adem.
Artık bir yoldaşı ve bir aynası olmuştur yalnız ve tek yaşayan, önünde hiçbir örneğin olmadığı bu yüzün. Cennetin yollarında tatlı nakaratlarla yankılanmaya başlamış, daha önce insan kulağında yankılanamayan isim, çarptığını hissetmeye, kalbinin, eşinin göğsünde çarptığını duymaya başlamıştır, yalnız bir göğüste sıkışıp kalan yalnız kalbi.

Böylece kıvılcımla karşılaşmış ve gittikçe parlamıştır parlama-yan çakmak. Ve her iki ucundan yakılmıştır yanmayan mum.

Biri mumsa, lambadır diğeri, zıt gibi görünen kutuplardan yansa da. Ve şişenin içindeki tohum bulmuş olur kök salıp filizleneceği ve içindeki gizemleri bir bir çözeceği toprağını.
Ve böylece birlik de bilincinde olmadan ikililiği ortaya getirir, kendi birliğini anlaması istenir ikililiğin sürtünmesinden ve muhalefetinden. Bundan dolayıdır Tanrı'nın benzeri ve sadık görüntüsü olması insanın. Çünkü Tanrı - üstün bilinç- yansıtır kendini sözcüklere; sözcükler ve bilinç ise bir olur kutsal anlayışın içinde.

Bir ceza değildir ikilik, birliğin özünde olan ve içindeki ilahili-ğin açılması

için gereken süreçtir. Ne çocukça olurdu başka türlü düşünmek! Ne çocukça olurdu böylesine muazzam bir sürecin altmış, yüz, hatta altmış milyon yılda gerçekleşebileceğine inanmak!

Bu kadar basit bir midir tanrıya benzemek?

Tanrı zalim ve cimri bir görev yükleyici midir, elinde dağıtacağı bunca sonsuzluk varken, Tanrısal niteliklerle bezensin, Tanrı'yla birliğinin farkına varsın da yeniden cennetini kazansın diye insana yetmiş yıl gibi kısa bir ömrü pay edecek kadar?

Uzundur ikililiğin yolu; aptaldır onu elindeki takvimlerle hesaplamaya çalışanlar. Sonsuzluk, saymaz yıldızların hareketlerini.

İkililik çarkının içine girdiğinde aktif, hareket dolu, yaratıcı ve kendinden yaratabilir oldu, hareketsiz, pasif ve bilinçsiz Adem.

Neydi ikiliğe eriştiğinde Adem'in ilk yaptığı? Tüm dünyasını kendi gibi ikilileştirmekti, iyi ve kötü bilgisinin ağacının meyvesinden yiyerek. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi; masum ve kayıtsız. Ya iyi ya kötü; ya faydalı ya zararlı; ya güzel ya çirkindi; birbirine zıt olan taraflar oldular, eskiden bir olmalarına rağmen.

Havva'yı iyiliğin ve kötülüğün tadına bakması için baştan çıkaran o yılan da, içindeki aktif, ama deneyimsiz, kendini harekete geçmeye ve tecrübe etmeye zorlayan ikililiğin sesi değil miydi zaten?

Havva'ydı bu sesi ilk duyan da, söyleneni yapan da. Çünkü bir bileyi taşıydı Havva; eşindeki gizli güçleri ortaya çıkarması için tasarlanan bir çalgı aleti.

Hiç durup düşündünüz mü, canlandırdınız mı hayalinizde, insanın bu ilk hikayesindeki ilk kadının, cennetin bahçesindeki yoldan nasıl gizlice ve sessizce ilerlediğini, kalbi kafesteki bir kuşunki gibi çarparken, gözleri en ufak bir hareketi yakalayabilmek için etrafını kollayıp titreyen eli kendini tahrik eden meyveye doğru uzanırken ağzının nasıl sulandığını? Nefesinizi tutmadınız mı, meyveyi kopartıp kendisi ve soyu için hiç bitmeyen bir ıstıraba dönüşecek bir anlık lezzet için meyveyi dişlediğinde?

Tüm kalbinizle dilemediniz mi, Tanrı'nın Havva'nın bu çılgınca cüretkarlığına, hikayede olduğu gibi sonradan değil de, meyveyi pervasızca koparacağı anda mani olmasını? Ve Adem'in, onun suç ortağı olmaktansa dirayet ve cesaretine sahip çıkmasını ummadınız mı?

Ancak ne Tanrı karıştı bu işe, ne de suç ortağı olmaktan geri kalabildi Adem. Çünkü Tanrı, kendi benzeri olacak olanın 'kendine benzemeyecek olan' olmasını istemezdi. Tanrı'nın arzusu ve planıydı, insanın, kendi

iradesini ve planını ortaya koyarak anlayışla bir olması için ikililiğin uzun yolundan yürümesi. Ve Adem, almazlık edemezdi eşinin kendine teklif ettiği meyveyi istese bile. Tek bedende bir oldukları eşi yemişti çoktan meyveyi ve Adem de kendine sunulan meyveyi almak zorundaydı birbirlerinin yaptığından sorumlu oldukları için.

Tanrı hiddetlenip öfkelenmemiş miydi insan iyi ve kötü bilgisinin ağacındaki meyveyi yediği için? Asla! Çünkü o biliyordu insanın onu yemeden duramayacağını ve hatta onu yemesini diledi; ama yemeden önce de yaptığının sonuçlarını bilmesini ve sonuçlarıyla yüzleşecek cesareti olmasını istedi. Ve insanda vardı o cesaret. Ve yedi. Ve yüzleşti sonuçlarıyla da.
Ve bu sonuç ölümdü. Tanrı'nın dileğiyle insan, pasif olan birliğin dünyasına da göçmüş oluyordu aktif hale gelir gelmez. Bu yüzden ölüm bir ceza değil, ikil il ik içinde var olan yaşamın bir sürecidir. Çünkü ikililik, her şeyi kendisi gibi yapmak ve her şeye bir gölge yaratmak ister doğası gereği. Ve böylece Adem kendi gölges ini var ett i Havva'da ve her ikis i de ölüm denil en gölgeyi vücuda getirdiler kendi hayatları için. Ama Adem ve Havva, ölümle gölgelenmiş dahi olsalar, gölgesiz bir yaşam sürmeye devam ettiler Tanrı'nın yaşamında.

Sürekli bir uyuşmazlıktır ikililik; kendini yok edecek olan iki taraf hayalini oluşturur bu sürtüşme. Aslında, zıt gibi gözükenler el ele çalışarak birbirini tamamlayan ve dolduranlardır, mükemmel barış, birlik ve kutsal anlayışla dengede olabilmek için. Ama o iki-lilik hayali, duyuların içinde kök bulmuştur ve duyular var olduğu sürece orada kalacaktır.
Bu yüzden, gözleri açıldıktan sonra Tanrı onu yanına çağırdığında Adem; "Ben bahçede duydum sesinizi ve korktum, çünkü çıplaktım ben ve saklandım," dedi. Ve de, "Benimle olması için bana vermiş olduğunuz kadın verdi bana meyveyi ve ben de yedim."

Etinden ve kemiğindendi Havva, Adem'in. Bir düşünün, Adem'in yeni doğmuş ben' inin, gözleri açıldıktan sonra kendini Havva'dan, Tanrı'sından ve Tanrı'nın yarattığı her şeyden bağımsız görmeye başlamasını.

Bu ben bir yanıls amaydı. Yeni açılmış olan bir gözün Tan-rı'dan ayrıldığının yanılsaması. Yoktu anlamı ya da gerçekliği. Ölümüyle, insan kendi gerçek benini, Tanrı'nın benini bilsin diye doğmuştu o. Yok olacaktır dıştaki göz kararıp içteki göz aydınlandığında. Karıştırsa da Adem'in aklını, uyandırdı merakını, cezbetti aklını. Bir insanın, tamamen bana ait diyebileceği bir benliğe sahip olması... budur aslında şımartan ve baştan

çıkaran, hiçbir benliğe ait olmayan bir bilince sahip olan insanı.

Ve kendi hayali benliğiyle şımardı ve baştan çıkarıldı Adem. Ondan utansa da çok gerçek dışı ya da çok çıpl ak olduğundan, ayrılmadı yanından; aksine tüm kalbi ve yeni doğmuş zekasıyla tutundu ona. Ve incir yapraklarını birleştirip bir örtü yaptı kendine, çıplak şahsiyetini gizlemek ve kendini Tanrı'nın her şeye nüfuz eden gözlerinden korumak için.

Böylece mutlulukla dolu masumiyet ve kendi bilincinde olmayan birlik durumundaki cennet bahçesi ayrıldı insanın incir yaprağı örtüsünden. Alevin kılıçları girdi insanla yaşam ağacı arasına.

Cennet bahçesinden iyi ve kötünün ikiz kapılarını kullanarak çıktı insan; anlayışın tek kapısından içeri girebilsin diye. Sırtını yaşam ağacına dönerek çıktı; ama geri döndüğünde dönük olacaktır yüzü o ağaca. Çıplaklığından utanıp utancını gizlemeye çalışarak çıktı uzun ve yorucu yolculuğuna; ama örtüsüz saflığı ve çıplaklığından duyduğu onurla varacaktır bu yolculuğun sonuna.

Ama bu gün gelmeyecektir günahkar insan günahtan geçmedikçe. Çünkü yapacaktır günah kendi bildiğini. Peki, incir yaprağı örtüsünde değilse nerededir günah?

Evet, hiçbir şey günah değildir insanın kendiyle Tanrı -kendi fani benliğiyle kendi ölümsüz benliği- arasına koyduğu set dışında.

Güçlü bir kale duvarı haline gelmişti başlangıçta bir avuç incir yaprağından başka bir şey olmayan bu set. İnsan, cennetin masumiyetini üstünden attığından beri daha çok çalışmaktadır daha fazla incir yaprağı bulup daha fazla örtüler yapmaya.

Miskinler ise kendilerinden daha çalışkan olan komşularından arta kalanlarla yamamakla yetinirler örtülerindeki yırtıkları. Ve her yama bir günahtır günahın örtüsünde; çünkü o devam ettirmeye meyillidir insanın Tanr'dan ayrılmasının ilk ve en acı duygusunu sürdüren utancı.

Bir şey yapıyor mu insan, bu utancından kurtulmak için? Ne yazık ki hayır! Utancın üstüne yığılan utanç, örtünün üstüne serilen örtü oluyor yaptığı her şey.

İnsanların sanatları ve öğretileri inci yapraklarından başka nedir?

Savaşın yolundaki krallıkları, ulusları, ırk ayrımları ve dinleri incir yaprağı tapınmasının kültleri değil midir?

Doğru ve yanlış, onur ve onursuzluk, adalet ve adaletsizlik kavramları ve sayısız gelenek ve görenekleri de incir yaprağı değil midir?

Değersiz olana değer vermesi, ölçülemeyeni ölçmesi, standartların ötesinde olanı standart kalıplara sokmaya çalışması da artık yamanacak yeri kalmayan örtüsünü yamamaya çalışmak değil midir?

Istırap veren mutluluklara olan oburluğu; yoksullaştıran varlığa olan hırsı; boyun eğdiren hakimiyete olan susuzluğu ve küçülten büyüklüğe olan ihtirası, bunlar da incir yaprağı örtüsü değilse nedir?

Yıllardır çıplaklığını örtmek için içinde bulunduğu zavallı telaş içinde öylesine örtü giydi ki artık ayırt edemez oldu teninden. Ve kesildi insanın artık nefesi, üzerindeki fazla tenlerden medet umuyor. Böylesine bir hezeyan içinde insan, onu bu yükten kurtaracak her şeyi yapar, bu yükü sırtından atmak dışında. O örtülere bütün gücüyle sarılırken, derisini bile söküp atar. Çıplak kalır, ama yine de giyiniktir tamamen.

Çıpl ak kalmak değil zor olan. Ve ben de size yardım etmeye geldim, siz de belki başkalarının örtülerinden kurtulmalarına yardımcı olursunuz diye. Yolu gösteriyorum yalnızca; ama herkes kendi kurtulacak örtüsünden, acı verici olsa da.

Ne sizi kendinizden koruyacak olan bir mucize bekleyin ne de korkun acıdan; çünkü acınızı sonsuz bir mutluluğu dönüştürecektir çıplak anlayış.

Anlayışın çıplaklığı içinde yüzleşmeniz gerektiğinde kendinizle ve Tanrı sizi çağırıp ve “Neredesin?” diye sorduğunda, utanmayın, korkmayın, saklanmayın Tanrı’dan. Yanıtlayın sorusunu, özgürce, korkmadan, soğukkanlılıkla:

“Gör bizi, Tanrım; ruhumuz, varlığımız ve tek benliğimiz. Utançla, korkuyla ve acıyla yürüdük zamanın şafağında bize işaret ettiğin iyinin ve kötünün uzun, engebeli ve eziyetli yolunda.

Güç verdi Büyük Özlem ayaklarımıza, teselli etti inancımız kalbimizi ve şimdi yüklerimizi aldı anlayış, sardı yaralarımızı ve bizi, iyinin ve kötünün, yaşamın ve ölümün çıplaklığı; ikiliğin yanılsamasının çıplaklığı; senin her yeri saran Benliğinin dışındaki her benliğin çıplaklığı karşısında kutsal varlığının huzuruna getirdi. Çıplaklığımızı örtecek hiçbir yaprağımız olmaksızın geldik önüne utanmadan, aydınlanmış ve korkusuz olarak. Bak, birleştik biz. Bak, aştık kendimizi”

Ve sizi sonsuz sevgisiyle saracak ve kendi yaşam ağacına götürecektir Tanrı.

İşte böyle öğrettim Nuh’a.

Şimdi size de öğretiyorum.
Naronda: Efendimiz bunu yine söylemişti ateşin etrafında.

BÖLÜM - 33 GECE ÜZERİNE EŞSİZ ŞARKICI

Naronda: Tıpkı onun sürgündeki yüreği gibi, biz de buzlu rüzgarların ve kar tepeciklerinin uzun kış boyunca ulaşılmaz hale getirdiği Kartal Yuvası'nın özlemini çekiyorduk. Efendimiz gözleri yumuşak ve parl ak, nefesi ılık ve hoş kokul u, kalbi ise çevik ve uyanık bir bahar gecesini seçti bizi Kartal Yuvası'na götürmek için.

Efendimiz Bethar zindanına götürüldüğü günden beri aynı şekilde, yarım daire olarak duruyordu, bize koltuk görevi yapan sekiz düz taş. Belliydi, o günden beri hiç kimsenin burayı ziyaret etmediği.

Yerlerimizi aldık hepimiz ve başladık efendimizin konuşmasını beklemeye. Ama açmıyordu ağzını o. Hoşgeldiniz dercesine bize bakan dolunay bile boşlukta asılı kalmış gibiydi efendimizin dudaklarında.

Dağdaki şelaleler, geceyi gürültülü melodilerle dolduruyordu, sarp kayalıklardan dökülürken. Zaman zaman öten bir baykuşun sesi ya da bir cırcır böceğinin kırık notaları geliyordu kulaklarımıza.

Nefesimizi tutmuş bir şekilde yeterince beklemiştik ki efendimiz gözleri yarı kapalı bir şekilde kafasını kaldırıp başladı konuşmaya:

MİRDAD: Mirdad gecenin şarkılarını dinlemenizi istiyor bu gecenin sessizliğinde. Gecenin korosuna kulak verin. Çünkü gece, gerçekte eşi bulunmaz bir şarkıcıdır.

Geçmişin karanlık sığınaklarından; geleceğin en parlak şatolarından; cennetlerin zirvelerinden ve yeryüzünün karnından dolar gecenin sesleri kainatın en ücra köşelerine. Güçlü dalgalarla kulaklarınızın çevresinde dolanır. Kulaklarınızın yükünü iyi atın ki onları iyi duyabilesiniz.

Canlı ve hareketli bir günün kayıtsızca sildiğini, büyük bir sihirbazlıkla yerine koyar gece. Yıldızlar ve ay saklanmazlar mı, günün göz kamaştırıcı

parlaklığında? Karmakarışık bir sahtecilik içinde günün susturmaya çalıştığını, ölçülü bir keyifle çığırır gece. Bitkilerin rüyaları bile gecenin korosunda birikir.

Ödünç verin kulaklarınızı gezegenlere;
Onlar göklerde salınıp dururken
Dinleyin ninniler söylediklerini
Uyuyan dev bebeğe,
Kumdan beşiğinde,
Paçavralar giymiş krala,
Prangalara vurulmuş şimşeğe,
Kundaktaki Tanrı'ya.

Duyun eziyet çeken dünyayı,
Büyütürken, evlenirken, gömerken.
Ormandaki vahşi hayvanlar
Sinsice av peşinde dolanırken,
Hırlarken, uluyup çılgınca koşarken,
Yerde sürünenler yollarını ararken;
Böcekler ezgilerini mırıldanırken,
Kuşlar rüyalarında çimenlerin masallarını,
Akıntıların şarkılarını çalışırken
Ağaçlar ve çalılar ve her nefes
İçerken yaşamı ölümün kadehinden
Zirveden ve vadiden;
Çölden ve denizden;
Havadan ve toprağın altından
Meydan okur zamanın örttüğü Tanrı'ya

Duyun dünyanın annelerini -
Nasıl ağladıklarını, nasıl inlediklerini;
Ve dinleyin babalarını -
Nasıl kederlenip nasıl ah ettiklerini
Dinleyin oğullarının ve kızlarının

Koşuşturmalarını silahlardan silahlara
Azarlayan Tanrı’ya ve lanetleyen Kader’e.

Sevgi taslayan ve nefret soluyan
Coşku içen ve korku terleyen
Tebessüm eken ve gözyaşı biçen
Yaklaşmakta olan
Tufanı’nın gazabını
Kırmızı kanlarıyla bileyenleri dinleyin
Umutlarının enkazını için
Açlıktan küçülen midelerini
Şişmiş gözkapaklarının sesini
Ve solmuş ellerinin ilerleyişi dinleyin;
Yürekleri gerilir ve çatlar
Keselerini doldurdukça onlar.

Dinleyin acımasız makinelerin gürültüsünü
Ve mağrur şehirlerin düşüşünü
Ve güçlü hisarların
Kendi cenaze çanlarını çalışını;
Ve eski abidelerin
Çamur ve kan çukurlarına bulanışını.

Dinleyin adaletin dualarını
Arzuların acı çığlığını
Yeni doğan bebeğin seslerini
Heyecanlanın bayağı dedikodulara
Ve genç kızın mahcup gülümsemesine
Dillendirin bir fahişenin oyununu
Ve cesur olanın coşkusunu
Mırıldanın hilekarların düşüncelerini

Her kabilenin ve klanın çadırında ve kulübesinde
Savaş şarkılarını söyler gece

Ama Gece, büyücü kadın, harmanlar ninnileri
Kulağa çok tatlı gelen bir şarkıya dönüşür

Mücadeleler ve savaş ezgileri
Öyle bir şarkıdır ki sonsuza sürükler insanı
Öyle derindir ki tonu, eğlendirir nakaratları
Öyle ki meleklerin korosu ve senfonileri bile
Gürültü ve uğultu kalır yanında
Bu, kendini aşan insanın, zafer şarkısıdır

Gecenin kucağında uyuklar dağlar,
Kum tepeleriyle geçmişe götürür çöller,
Uykusuz derinlikler, avare yıldızlar
Ölüler şehrinin sakinleri
Kutsal Üçlü ve Üstün İrade
Selamlar ve alkışlar kendini aşan insanı
Mutludur duyanlar ve anlayanlar

Mutludur onlar, geceyle baş başa kaldıklarında
Gece gibi huzurlu, derin ve engindirler
Karanlıkta işledikleri suçlarla
Yüzleri çarpılmamıştır;
Yoldaşlarının gözyaşı dökmesine neden oldukları yaşlarla
Gözkapakları acımayanlardır;
Elleri fesat ve kinle kaşınmayanlardır
Kulakları ihtiraslarının fısıltılarına yenik düşmeyenlerdir
Düşünceleri kendi düşünceleriyle alt edilmeyenlerdir;
Yürekleri zamanın her kuytu noktasında
Hiç durmamacasına dolup taşanlardır
Korkuları beyinlerinde saklanacak oyuk açmayanlardır;
Cesurca geceye “Bizi Gün’e açık et,”
Ve güne de “Bizi Gece’ye açık et” diyebilenlerdir.

Evet, üç kere mutludur,

Geceyle baş başa kaldıklarında
Kendini Gece kadar sonsuz, sakin ve rahat hissedenler
Çünkü
Gece onlara kendini aşan insanın şarkısını söylemektedir.

Günün iftirasıyla karşı karşıya kalırsanız, başınız inançla yukarda, gözleriniz ışıl ışılken, acele edin Gecenin dostluğunu kazanmak için.

Dost olun Geceyle. Yüreklerinizi kendi kanınızla iyice yıkayın ve koyun onun yüreğine. Emanet edin çıplak özlemlerinizi onun bağrına ve kurban edin kutsal anlayışla özgürleşecek hırslarınızın dışındaki hırslarınızı onun ayaklarına. O zaman günün tüm ışınlarına karşı korunacaksınız ve sizin kendinizi aştığınıza dair tanıklık edecektir gece herkesin önünde.

Savursa da telaşlı günler sizi oradan oraya
Ve bassa da karanlıkların bağrına sizi yıldızsız geceler
Ve savrulsanız dünyanın kavşaklarına
Yol gösterecek hiçbir işaret ve ayak izi olmadan,
Yine de korkmazsanız kimseden ve hiçbir şeyden
Gölgesine bile sahip olmazsınız şüphenin
O günler ve geceler, insanlar ve şeyler
Er ya da geç arar sizi
Yalvarırlar onlara hükmetmeniz için.
Çünkü artık kazanmışsınızdır Gecenin güvenini.
Ve Gecenin güvenini kazanan
Kolaylıkla hükmeder bir sonraki güne.

Gecenin kalbine kulak verin; çünkü onun içinde kendini aşan insanın kalbi yatar.

Gözyaşlarım olsaydı eğer, bu gece göz kırpan her yıldıza ve her toz zerresine; çağlayan her ırmağa ve şarkı söyleyen her çekirgeye; hoş kokulu özünü havaya salan her menekşeye; esen her rüzgara; her zirveye ve vadiye, her ağaca ve ota sunardım, bu gecenin huzuru ve güzelliğiyle. İnsanın nankörlüğüne ve merhametsizce cahilliğine özür olarak akıtırdım Gözyaşlarımı.

Tiksindirici paranın zorunlu askerleri efendilerine hizmet etmekle meşguldür. Bu yüzden kulak vermezler kendi ses ve dileklerinin dışındaki hiçbir sese ve dileğe.

Ve korkunçtur insanların efendisinin işi. Onun işi, insanların dünyasını bir mezbahaya dönüştürerek insanları hem kesen hem de kesilen yapmaktır. Ve öyle sarhoş olmuştur ki insan içtiği kandan, daha fazla kazanacağına inanır diğer insanları boğazladıkça, yeryüzünün bolluğunda ve göklerin cömertliğinde boğazladığı insanların hisselerinden.

Mutsuz kuklalar! Bir kurdun başka bir kurdu parçalayıp da kuzuya dönüştüğü görülmüş müdür? Bir yılan ne zaman başka yılanları öğütüp dönüşmüştür bir güvercine? Bir insanın başka insanları öldürerek onların kederleri hariç sadece devralabilir mi neşelerini? Bir kulak başka kulakları tıkayıp yaşamda daha huzurlu olabilmiş midir acaba?

Ya da ne zaman bir göz diğer gözleri çıkartıp güzellikleri daha net görmüştür?

Var mıdır Ekmeğin ve şarabın, ışığın ve huzurun tek bir saatinin nimetlerini tüketebilecek bir insan veya insan topluluğu? Yeryüzü doğurmaz besleyebileceğinden fazlasını. Gökler kendi çocukları dilenmez, çalmazlar.

Yalan söyler, “Doymak istiyorsan öldür ve öldürdüklerinin mirasına kon,” diyenler.

Bir insan başkalarının gözyaşları, kanları ve acılarıyla nasıl gelişebilir, başka insanların sevgisinde, yeryüzünün sütünde, balında ve göklerin koyu şefkatinde gelişmeyi başaramamışsa!

Yalan söyler, “Her ulus kendinedir!” diyenler.

Bir sant im bil e ilerl eyebil ir mi, her ayağı başka bir yöne gitmek isteyen, diğerlerinin gelişmesini engelleyen veya diğerlerinin mahvolması için dolap çeviren bir kırkayak? İnsanoğlu da pek çok ayağı uluslar olan dev bir kırkayak değil midir?

Yalan söyler, “Hükmetmek şereftir, hükmedilmek utanç,” diyenler.

Bir eşek sürücüsü de eşeğin kuyruğunun ardından gitmez mi? Bir gardiyan, zindanlara mecbur bırakılmamış mıdır?

Gerçekten de eşek sahibini sürer, zindandaki de hapseder gardiyanını.

Yalan söyler, “Hızlı ve güçlü olan kazanır,” diyenler.

Yaşam adalelerin ve kasların yarışı değildir çünkü. Çolaklar ve sakatlar çoğunlukla diğerlerinden daha hızlı erişirler amaçlarına. Bir tatarcık bile bazen yere serebilir bir gladyatörü.

Bir yanlışın başka bir yanlış olmadan doğrulanamayacağını da söyler yalancılar. Hiçbir zaman doğruyu vermez bir yanlışın üstüne başka bir yanlış oturtmak. Bırakın, yanlışı kendi haline, hazırlasın kendi felaketini.
Ama insanlar kolay inanırlar efendilerinin felsefesine. Para ve onun oburları dindarca inanarak, tatmin ederler en vahşi saçmalıklarını. Gece şarkısını söyler, kurtuluşu dilerken, onlar inanmazlar, dinl emezl er bil e. Ve siz, efendil er, sizl ere de ya kaçık ya da sahtekar derler.
Kendinizi savunmayın insanların nankörlükleri ve iğneleyici alayları karşısında. Sonsuz bir sevgi ve sabırla yaklaşın onlara, kendilerinden ve yakında üzerinde olacak kan ve ateş selinden kurtulmaları için.

İnsanların başka insanların kasabı olmayı durdurma zamanı gelmiştir.

Güneş ve ay ve yıldızlar görülmeyi, duyulmayı ve anlaşılmayı beklemektedir; yeryüzünün alfabesi okunmayı; dolaşılmayı bekler kainatın yolları, düğümün açılmasını; solunmayı bekler kainatın kokusu ve yok edilmeyi bekler acının yer altı mezarları; içinin boşaltılmasını bekler ölümün mağarası; anlayışın ekmeği tadılma-yı ve peçeler ardındaki insan peçesinin açılmasını bekler ezelden beri.

İnsanların başka insanları soymaktan vazgeçip, birleştirmesi rütbelerini ve ortaklaşa çalışmasının zamanı gelmiştir. Büyüktür yapacakları iş, ancak tatlıdır zafer. Geri kalan her şey ise boştur bununla kıyaslandığında.

Evet, gelmiştir zamanı. Ama az insan itimat edecektir buna. Diğerleri ise bekleyecektir başka bir çağrıyı, başka bir şafağı.

BÖLÜM - 34 ANA YUMURTA ÜZERİNE

MİRDAD: Mirdad sizden ana yumurtayı düşünmenizi istiyor bu gecenin sessizliğinde. Kabuğu zaman olan bir yumurtadır, boşl uk ve ona dahil her şey. İşte bu, ana yumurtadır. Havanın dünyayı sardığı gibi, bu yumurtayı saran da gelişen her şeyin içinde olan Tanrı, Makro-Tanrı, içinde varlık olmayan, sonsuz ve tarifsiz Yaşam'dır.

Yumurtanın içinde sarılı olan ise, her şeye dahil Tanrı, Mikro-Tanrı, içinde varlık olan, yine sonsuz ve tarifsiz Yaşam'dır.

Bir sınırı vardır ana yumurtanın, insan ölçüleriyle ölçülemez olsa da. Sonsuz olmasa da kendi, sınırlar sonsuzluğu her yerinden.

Kainatın içindeki her varlık ve şey, aynı Mikro-Tanrı'yı kapsayan boşluk-zaman yumurtasıdır. İnsandaki Mikro-Tanrı, hayvandaki Mikro-Tanrı'dan daha büyük bir boşluk-zaman genişlemesine sahiptir; hayvandaki de bitkinin içindekinden ve bu böyle devam eder.

Görünen ve görünmeyen her şeyi ve her varlığı temsil eden sayısız yumurta, ana yumurtanın içinde öyle düzenlenmiştir ki genişleme kapasitesi büyük olan, küçüğü içine alır, araya giren boşluklarla, uzayda ve sonsuz zaman içinde bulunan ana çekirdek olan en küçük yumurtaya kadar bunu sürdürür.

Böylece yumurta içinde yumurta ve onun da içindeki yumurta, insanların sayısına üstün gelerek; Tanrı tarafından döllenmiştir; bu kainattır, dostlarım.

Yine de kaygan olduklarını düşünüyorum sözcüklerimin zihinleriniz için. Ancak o sözcükleri güvenli ve sağlam basamaklar yapabilir hoşnutluk ve memnuniyet, çünkü böyle yapılmış olanlar sadece mükemmel anlayışa götürebilir. Sözcüklerin ve zihninizin ötesinde olana daha sıkıca tutunun; eğer Mirdad'ın sizi götüreceği yüksekliklere, derinliklere ve genişliklere erişmek istiyorsanız.

Sözcükler, ufku ortaya çıkaran şimşeklerdir aslında; ufka giden yoldan

ziyade; yine de o ufuklardır bir anlamda. Bu yüzden ana yumurta ve yumurtacıklardan, Makro ve Mikro-Tanrı'dan bahsettiğim zaman size, takılmayın harflere, çakan şimşeği izleyin yalnızca. Ve göreceksiniz, sözcüklerimin tedirgin anlayışınızın kanatları olduğunu.
Etrafınızdaki doğayı düşünün bir. Onun da yumurta prensibine göre yaratılmış olduğunu düşünmüyor musunuz? Evet, tüm yaratılmışların sırrını bulacaksınız işte bu yumurtada.

Sizin başınız, kalbiniz, gözünüzdür yumurta. Her meyve ve çekirdektir. Yumurta, bir damla su ve yaratılmış olan her varlığın spermidir. Ve semanın yüzündeki gizemli yolları takip eden sayısız göksel cisimler, onlar da yaşamın -Mikro-Tanrı'nın- farklı safhalarda açılan özünü içermiyor mu? Yaşam sürekli yumurtasından çıkıyor ve başka bir yumurtanın içine girmiyor mu?
Mucizevi ve süreklidir, yaratılış süreci. Kesintisiz bir şekilde devam eder ana yumurtanın yüzeyinden onun çekirdeğine giren ve çekirdekten çıkıp yüzeye giden yaşamın akışı. O, zaman ve boşlukta genişledikçe, geçmeye başlar çekirdekte bulunan Mikro-Tanrı yumurtadan yumurtaya, yaşamın en alt kademesinden en üst kademesine kadar. En alt kademedeki, boşluk ve zaman içinde en az genişleyen, en üst kademedeki de en fazla genişleyendir. Ve geçiş süresi gözünüzün bir hareketinden sonsuzluğa kadar değişerek, ana yumurtanın delinmesine ve Mikro-Tanrı'nın Makro-Tan-rı olarak ortaya çıkmasına kadar sürer.

Yaşam, işte böyle bir açılma, büyüme ve gelişmedir, ama zannetmeyin insanların bildiği gelişme ve büyüme gibi olduğunu. Onlara göre büyümek genişletmektir bedenlerini ve ilerlemektir. Oysa zaman ve boşluktaki kapsamlı bir genişlemedir büyüme ve tüm yönlere eşit şekilde uzanan harekettir gelişme; bu hareket ileriye olabildiği gibi geriye, aşağıya olabildiği gibi yukarıya ve yanlara da olur. Bu yüzden nihai büyüme, boşluğun kendi içine sığmaması, en üst gelişme de zamanın aşılmasıdır. Böylece Makro-Tanrı özgürlüğüne kavuşarak zamanın ve boşluğun bağlarından kurtarır kendini ki adına layık olan tek özgürlük budur. Ve insan için biçilen kader de öyle.
Uzun uzun düşünün bu sözcükler üzerinde. Kanınızın her damlası bu sözcükleri isteyerek özümsemezse, başka bir işe yaramaz kendinizi ve diğerlerini özgürlüğe kavuşturma çabalarınız, sizin ve onların zincirlerine başka zincirler eklemek dışında. Mirdad arzulayanların anlaması için önce

sizin anlamanızı sağlayacak. Mirdad önce sizi özgürlüğe ulaştıracak ki kendini aşmak ve özgür olmak isteyenlerin yarışına katılabilesiniz. Ve bunun için de, yumurta ilkesini, insana gelene kadar size iyice anlatacaktır.
İnsanın alt kademelerindeki varlıklar, yumurta gruplarına dahil edilmiştir. Bitki çeşitleri kadar yumurta vardır ve bitkilerin en fazl a gel işmiş olanı, içine alır en az gel işmişl eri. Ve bu kural böcekler, balıklar ve memeliler için de geçerlidir; daima, içine alır en gelişmiş olan kendi altındaki formları.
Normal yumurtanın içindeki beyaz ve sarı içindeki civcivin beslenmesi ve gelişmesine hizmet ederse öyle hizmet eder başka bir yumurtanın içindeki yumurta da içindeki Mikro-Tanrı'nın açılmasına ve beslenmesine.
Mikro-Tanrı, birbirini takip eden her yumurtada bir öncekinden biraz farklı bir yer-zaman besini bulur. Gaz halinde dağınık ve şekilsizken sıvı halinde daha yoğundur ve bir şekle daha yakındır; mineral in içinde ise kesin bir şekl e ve sabitl iğe sahip olur ve orada, daha üst formlarda kendini gösteren yaşamın tüm niteliklerinden yoksundur. Sebzenin içinde şekil alır büyüme, çoğalma ve hissetme kapasitesiyle. Hayvanda da hisseder, hareket eder, ürer, hafızası ve düşüncenin ilk basamağı vardır. Ancak insanda tüm bunlara ek olarak, bir kimlik, bir tasarlama kabiliyeti, kendini ifade etme ve yaratma gücü kazanır.

Emin olun, Tanrı'nın yarattığı ev, üstün bir mimar tarafından inş a edil en görkeml i bir kal e ya da asil bir tapınaks a, İns an'ın yarattığı ev, yeni doğmuş bebeğin iskambil kağıtlarıyla yaptığı evdir, kıyaslandığında. Ama yaratmaktır en nihayetinde.

Her insan bireysel bir yumurta olur, gelişmiş olan gelişmemişi içine alan, en gel işmiş olanın, yani kendini aşan insanın ise tüm insanları ve daha az gelişmiş olanları içine aldığı.

O insanın yer-zaman ufkunun genişliğiyle ölçülür, insanı içine alan yumurtanın ölçüleri. Bir insanın zamanla ilgili bilinci bebekliğinden, mevcut durumuna gelene kadarki kısa ömründen fazlasını içermez, boşluk ve yer bilincinin, gözünün gördüğü yer kadar olması gibi.

Aynıdır tüm insanlara sunulan besin; ama aynı değildir beslenme ve sindirme kapasiteleri; çıkmamışlardır ne de olsa aynı yumurtadan aynı zamanda ve aynı yerde. Bu yüzdendir her birinin yer-zaman genişlemesindeki farklılık ve bu yüzdendir birbirinin tıpkısı olan iki yüzün bile bulunamaması.

Zenginlik ve bolluk içinde önlerine kurulan sofradan birisi saflık ve altının

güzelliğiyle beslenip doyarken, diğeri altının kendisiyle beslenir ve aç kalır hep. Karaca arayan bir avcı, güdülenmiştir onu öldürmeye ve tüketmeye. Aynı karacaya bakan bir şair ise, avcının hayal bile edemeyeceği kanatlar üstünde sürüklenir farklı zamanlara. Shamadam'la aynı gemide yaşayan Micayon, en üst özgürlüğünün ve zaman ile boşluğun bağlarından kurtuluşunun zirvesini hayal eder; Shamadam yer ve zamanın güçlü ve uzun halatlarıyla kendini bağlayıp tökezlemekle meşgul olurken. İnanın, Micayon ve Shamadam, dirsek dirseğe durdukları zaman bile çok uzaktalar aslında. Micayon Shamadam'ı içinde barındırmakta, ama Shamadam Micayon'u içine alamamaktadır. Ve işte bundan Micayon, Shamadam'ı anlayabilmekte ama Shamadam, Micayon'u anlayamamaktadır.

Kendini aşan insanın yaşamı, her yönden temas eder her insanın yaşamına; çünkü o tüm insanların yaşamlarını kapsar. Oysa hiçbir insanın yaşamı, hiçbir yönden temas etmez kendini aşan insanın yaşamına. En basit insan için Kendini aşanlar, en basit insanlardır aslında. Gelişmiş olanlara ise gelişmiş bir insandır yine. Ancak onun öyle yanları vardır ki Kendini aşan insan kadar anlayamayacağı ve hissedemeyeceği hiç kimsenin.

Mikro-Tanrı'ya sınır koyamazsınız. O daima, kendini kurtarma çabasındadır zaman ve boşluğun sınırlarından ve bunun için de, insanınkini geride bırakan bir zekayı kullanır. Daha alt anla
yış seviyelerinde "sezgi" der insanlar ona. Sıradan insanlar ona "muhakeme" derler. Daha yüksek anlayışa erişmiş insanlar ise onu "kehanetsel duyu" olarak tanımlar. O bunların hepsi ve bunlardan da öte olandır. O isimsiz güçtür, bazılarının Kutsal Ruh, Mirdad'ın ise Kutsal Anlayış Ruhu olan adlandırdığı.

Tanrı'nın Oğlu dediler haklı olarak, zamanın kabuğunu delip boşluğun ötesine geçen ilk insanoğluna. Tanrısallığının anlayışına, Kutsal Ruh dendi. Ama unutmayın, Tanrı'nın oğullarısınız hepiniz ve içinizdedir hepinizin Kutsal Ruh. Onun yanında olun, ona karşı değil.

Ama delene kadar Zaman kabuğunu ve geçene kadar Boşluğun ötesine, izin vermeyin kimsenin "BEN TANRI'YIM," demesine. "TANRI BEN'İM," deyin. Böylece engel olacaksınız içinizdeki Kutsal Ruh çabalarını bölmesine kibir ve mağrurluğunuzun. Çünkü Kutsal Ruh'a karşı çalışanlar, ertelerler özgürlüklerini.

Zamanı fethetmek için önce zamanla, zamanı yanınıza alıp mücadele etmelisiniz. Boşluğu alt etmek içinse izin vermelisiniz boşluğun kendini

yemesine. Her birine iyi ev sahipliği yapmak mahkumu olarak kalmaktır onların.
Kendi kaderlerini bulup bunu yaşamak isteyenler, ne zamanı şımartmakla zaman, ne de boşluğu geçmek için adım harcarlar. Sonsuzluklarını sığdırırlar kısa bir ömre. Bir sonraki yumurtanın içine girmek için ölümü beklemezler; pek çok yumurtanın kabuğunu bir kerede kırmalarına yardım eden yaşamın kendine inanır ve güvenirler.
İşte bunun için sahip olduklarınızdan vazgeçmeniz gerekir, böylece yüreğinize hükmedemez zaman ve boşluk. Sahip oldukça siz, sahip olurl ar size. Ne kadar aza sahip olursanız, o kadar az sahip olunursunuz.
Evet, inancınız, sevginiz ve kutsal anlayış yolunda özgürlüğünüze kavuşma arzunuz dışındaki her şeyden kurtulunuz.

BÖLÜM - 35 TANRI'YA GİDEN YOLDAKİ KIVILCIMLAR

MİRDAD: Mirdad sizin Tanrı'ya giden yolunuza birkaç kıvılcım saçmak istiyor bu gecenin sessizliğinde.

Anlaşmazlıklardan kaçının. Bir önermedir gerçek; kanıt istemez. Her ne varsa tartışma ve kanıtla desteklenmesi gereken, er ya da geç kanıt ve tartışmayla alt edilir.

Bir şeyin zıddını çürütmek o şeyi ispatlamaktır. O şeyin zıddını kanıtlamak ise çürütmektir onu aslında. Tanrı'nın karşıtları yoktur. Nasıl karşı gelebilir ya da nasıl onaylayabilirsiniz onu?

Dilin bir akrobat, leş kargası, harman döveni, pençe ve rüzgâr gülü gibi olmaması gerekir, gerçeği aktarabilmesi için.

Sessiz olanı rahatlatmak için konuşun ve sessiz kalın rahatlamak için.

Sözcükler gemilere benzer zamanın denizinde seyreden ve her limana uğrayan. Onları neyle doldurduğunuza dikkat edin, çünkü rotalarında giderken yüklerinizi bırakabilirler sizin kapınıza.

Süpürge bir ev için neyse, kendi içine dönmek de öyledir yürek için. İyice süpürün yüreğinizi.

İyi süpürülmüş bir kalp, zapt edilmez bir kaledir.

İnsanları ve varlıkları beslerseniz onlar da sizi besler. Zehirlenmek istemezseniz eğer, iyi besinler olun insanlara.

Emin değilseniz bir sonraki adımınızdan, durun orada.

Sevmediğiniz şey sizi sevmez. Onu sevin ve olduğu gibi olmasına izin verin, bir engeli kaldırmış olursunuz yolunuzdan.

En katlanılmaz sıkıntı, herhangi bir şeyi sıkıntı saymaktır. Seçim sizin: Ya her şeye sahip olun ya da hiçbir şeye. Ortası yoktur bunun.

Bir uyarıdır sizi tökezleten her şey. Uyarıyı anlayın ki size rehberlik edebilsin

o engel.

Sağlam, kardeşidir sakatın. İlki kestirme, diğeri dolambaçlı yol gibidir. Sakatlara karşı sabırlı olun.

Sabır, sırtını inanca dayandığında sağlıklıdır. İnançsız bir sabır ise felçtir bir anlamda.

Olmak, hissetmek, düşünmek, hayal etmek, bilmek; bakın insan yaşamındaki temel safhaların nasıl sıralandığına.

En içten ve hak edilmişken bile, dikkat edin aldığınız ve verdiğiniz övgülere. Pohpohlamaya gelince, sağır ve dilsiz olun gizlice fırsat kollayan yeminlerine.

Verdiğinizin bilincinde olduğunuz sürece, ödünç almış olursunuz verdiğiniz her şeyi.

Gerçekte, sizin olan hiçbir şeyi vermiş olmazsınız. Sadece güvendiğiniz kadarını verirsiniz insanlara. Sizin olanı; sadece sizin, veremezsiniz isteseniz de.

Her zaman dengede olun, insanlar sizi örnek alsınlar kendilerini ölçmek ve tartmak için.

Yoksulluk da, zenginlik de hayaldir. Sadece elinizdekileri kullanabilme becerisi vardır.

Gerçekten yoksul olan, yanlış kullanandır sahip olduklarını. Gerçekten zengin olandır elindekini iyi kullanan.

Bir parça küflü kuru ekmek zenginlik olabilir, altınla dolu bir kilerin rahatlığın ötesinde yoksulluk olabildiği gibi.

Pek çok yolun kesiştiği yerde hangi yoldan gideceğiniz şaşırtmasın sizi. Tanrı'yı arayan bir yürek için Tanrı'ya çıkar tüm yollar.

Saygıyla eğilin yaşamın tüm formlarının önünde. En az belirgin olanında bile en belirgin olanın anahtarı gizlidir.

Önemlidir yaşamın tüm eserleri; gerçekten de muhteşem, emsalsiz ve üstün yaşam zaman kaybetmez gereksiz uğraşlarla.

Doğanın atölyesinden çıkmış olmak için onun sevgi dolu ihtimamına ve en özenine değer olmalıdır her şey. En azından sizin saygınıza layık olması gerekir, değil mi?

Sivrisinekler ve karıncalar bile sizin saygınıza layıksa, hak etmez mi insan kardeşleriniz?

Küçümsemeyin kimseyi. Tek bir kişiyi bile küçümsemektense, daha iyidir herkes tarafından küçümsenmek.

Bir insanı küçümsemek, küçümsemektir içindeki Mikro-Tan-rı'yı. Mikro-Tanrı'yı küçümsemekse, Tanrı'nın içinizdeki yerini küçümsemektir.

Sığındığı yerin tek rehberini hor gören birine nasıl sığınabilir ki o?

Aşağıdakini görmek için yukarı, yukarıdakini görmek için aşağı bakın.

Yükseldiğiniz kadar alçalın, aksi takdirde kaybedersiniz dengenizi.

Bugün öğrencisiniz. Yarın öğretmen olacaksınız. İyi öğretmenler olmak için iyi öğrenciler olarak kalmalısınız.

Kötülüğü dünyadan defetmek için uğraşmayınız. Bazen iyi gübre olur kötülüklerden.

Yanlış bir çaba, fazla olanı da yok eder.

Heybetli ve uzun ağaçlardan orman. Onların diplerinde biten otlar ve gövdelerine sarılan sarmaşıklardır ormanı orman yapan.

Riyakarlık belli bir süre gizlenebilir belki, ama orada kalmaz sonsuza kadar, ne kökü kazınabilir, ne de o açığa vurulabilir.

Gizli ihtiraslar karanlıkta büyüyüp ve gelişirler. Yumurtlama-sınlar istiyorsanız, verin onlara ışığın özgürlüğünü.

Binlerce ikiyüzlüden birini bile dürüstlüğe çekmeyi başarmışsa-nız, büyük bir başarıdır bu.

Yükseğe koyun yol gösterici levhanızı ve çağırmayın insanları onu görsünler diye. Işığa ihtiyacı olanlar, davetiye beklemezler ışığa koşmak için.

Aptallığın aptala yük olması gibi akıl da yarım akıllıya yüktür. Yardım edin yarım akıllıya yükünü taşıması için ve yalnız bırakın aptalı; çünkü yarım akıllı, aptala sizden daha fazlasını öğretebilir.

Yolunuzun engebeli, sıkıntılı, yalnız olduğunu düşünebilirsiniz zaman zaman. İradenize güvenin ve azimle ilerleyin; her dönemeçte yeni bir arkadaş bulacaksınız

Yolu bulunmayan uzayda gidilmemiş hiçbir yol yoktur henüz. Bazı noktaları yalnız ve pürüzlü olsa da ayak izlerinin çok az ve birbirinden uzak olduğu yerlerde yol güvenli ve düzdür.

Rehberler öğretilebilecek olanlara gösterebilirler yolu, yürümeleri için onları zorlayamazlar. Sizin de rehber olduğunuzu unutmayın.

Birine rehberlik edebilmek için, iyi bir rehberiniz olması gerekir. Rehberinize güvenin.

"Bana yol göster" diyecektir, pek çok kişi. Ama pek azı, hatta daha da azı yalvarır, "Yolumda bana rehber ol," diye.

Kendini aşma yolunda az olan, çok olandan fazladır.

Sürünün yürüyemediğiniz yerde. Yürüyün koşamadığınızda. Koşun uçamadığınızda. Uçun içinizde kainatı durduramadığınız yere.

Bir değil, iki değil, yüzlerce kez kaldırmalısınız yerden, sizi takip ederken tökezleyen adamı. Artık hiç sendelemeyeceği yere kadar kaldırın onu, sizin de bir zamanlar tökezlediğinizi unutmadan.

Aklınızı ve gönlünüzü bağışlamanın kendisiyle donatın ki donatılmış rüyalar görebilesiniz.

Yaşam, her insanın tutkusuna göre farklı türde ve şiddetteki beden ateşine benzer ve insanlar hep hezeyan içindedir. Sevinin, kutsal anlayışın meyvesi olan kutsal özgürlükle delirenlere.

Dönüştürülebilir insanların ateşleri. Savaşın ateşi barışınkine dönüşür bazen. Varlığı biriktirmenin ateşi ise sevgiyi biriktirmenin ateşine. Bu, sizin öğrenmeniz ve öğretmeniz için çağrıldığınız ruhun simyasıdır.

Ölenlere yaşamı, yaşayanlara ise ölümü övün. Ancak her ikisinden de kurtulmalarını söyleyin kendini aşmak için yalvaranlara.

Dünya kadar fark vardır “tutmak” ve “tutulmak” arasında. Sadece sevdiğinizi tutarsınız. Nefret ise sizi tutar. Tutulmaktan kaçının.

Başka dünyalar da dönüyor zamanın ve boşluğun yörüngesinde. Ailenin en küçüğü ve en gürbüz bebeğidir sizinki.

Durağan bir hareket; ne büyük bir paradoks! Oysa bu, Tan-rı’nın içindeki dünyaların hareketleridir.

Parmaklarınıza bakınız, birbirine denk olmayan şeylerin nasıl denk olabildiğini anlamak için.

Şans akıllıların oyuncağı, aptallar ise şansın oyuncaklarıdır.

Hiçbir şeyden şikayet etmeyin. Bir şeyden şikayet etmek, onu şikayet edenin başına bela yapar. Ama onu iyi anlamak, ondan sadık bir hizmetkar yaratmaktır.

Bir karacayı nişan alan avcı, karacayı şaşırıp da varlığından hiç haberdar olmadığı bir tavşanı vurabilir. “Zaten tavşanı nişan almıştım, karacayı değil. Vurdum ben avımı,” diyecektir akıllı bir avcı böyle bir durumda.

İyi nişan alın, iyi olacaktır her aldığınız sonuç.

Size gelen sizindir. Gelmekte geciken ise değmez beklemeye. Bırakın, o sizi beklesin.

Asla şaşmazsınız hedefinizden, eğer hedefiniz de sizi hedefle-mişse.

Kaçan bir hedef, erişemediğinizdir her zaman. Bırakın, gönlünüz Hayal kırıklığı-sızdırmaz olsun.

Hayal kırıklığı güçsüz yüreklerin imzaladığı karşılıksız senetlere benzer, çünkü onları boş umutlar üzerine tutmuşlardır hep.

Gerçeğe dönen bir umut, henüz doğmamış umutların anası olur. Şayet onların mezarlara dönüşmesini arzulamıyorsanız, dikkatli olun yüreğinizi umutla evlendirirken.

Bir balığın yüz yumurtasından sadece biri bile ürese, israf olmamıştır diğer doksan dokuzu. Doğa öyle tutumludur ve öyle fark gözetmez ki ayırt ederken. Siz de yüreklerinizi diğer insanların akıl ve gönüllerine ekerken, böyle tutumlu ve ayırt ederken fark gözetmeyen olun.

Ödül beklemeyin yaptığınız işler için. Yapılan işin kendisi, işini severek yapana ödüldür zaten.

Yaratıcı Sözcüğü ve Kusursuz Dengeyi hatırlayın. Kutsal Anlayış yoluyla dengeye ulaştığınızda, kendini aşanlar olacağınız gibi elleriniz Tanrının elleriyle işbirliği yapacaktır.

Bu gecenin sessizliği ve huzuru, onları kutsal anlayışın huzurunda ve sessizliğinde bastırana dek titresin içinizde.

İşte böyle öğrettim Nuh'a.

Şimdi size de öğretiyorum.

BÖLÜM - 36 GEMİ GÜNÜ VE RİTÜELLERİ PRENS BETHAR'DAN GELEN MESAJ

Naronda: Shamadam küskün ve sessizdi, Efendimiz Bethar zindanından döndüğünden beri. Ama Gemi Günü yaklaştıkça birden heyecanla ve yaşamla doldu, en ufak detayına kadar üstlendi karmaşık hazırlıkların idaresini.

Gemi Günü de tıpkı Asma Günü gibi tek bir günken, şenliklerin ve her türlü ticaretinin yapıldığı bir haftaya yayılmıştı.

Yapılan pek çok ayinden en önemlileri şunlardı: Kurban olarak sunulmak üzere bir boğanın kesilmesi, kutsal kandilin yakılması, buradan alınan ateşle sunaktaki eski kandilin yerine geçecek yeni kandilin yakılması. Tüm bunlar büyük bir seremoni ile Baş rahip tarafından yürütülmekte, törene katılanların her biri ellerindeki mumları yeni ateşten yakarak ona yardım etmekte, daha sonra bu mumlar söndürülerek kötü ruhlara karşı tılsım olsun diye saklanmaktaydı. Törenlerin sonunda Baş rahibin bir konuşma yapması da adettendi.

Gemi Günü ziyaretçileri, tıpkı Asma Gününde olduğu gibi, ellerinde hediye ve bağışlar olmadan gelmezlerdi. Çoğunlukla gemi tarafından sunulan boğayla birlikte kurban edilmek üzere boğa, koç, erkek keçi gibi hayvanlar getiriliyordu, ama aslında bunlar kesilmiyor, Gemi'nin mallarına ekleniyordu.

Sunağın yeni kandili Samanyolu Dağları'nda nüfuz sahibi olan biri ya da prens tarafından takdim edilirdi. Bu takdimi yapmak bir şeref ve ayrıcalıktı ve de katılımcıların sayısı çok olduğundan bunu kimin yapacağı bir önceki şenliklerde çekilen kura ile tespit edilirdi. Kendi kandilinin en pahalısı ve tasarımda işçilikte en güzel olduğuna inanan prensler ve nüfuz sahibi kimseler bağışta ve istekte birbirleriyle yarış ederlerdi.

Bu yılın kandilini takdim etmek, Prens Bethar'a düşmüştü; herkes yeni hazineyi görmeyi bekliyordu; çünkü Prens Bethar cömert kimliğiyle olduğu kadar, gemiye yakınlığıyla da ünlüydü.

O günün arifesinde Shamadam bizi ve efendimizi odasına çağırdı ve daha çok efendimizi hedef alan bir konuşma yaptı:

Shamadam: Yar ın kuts al bir gün, bize de onu kuts al kılma düşer.

Bir kenara bırakalım şimdi geçmişteki sürtüşmeleri. Gemi hızını kesmemeli ve gayretini azaltmamalıdır. Yoksa Tanrı korusun, durur bile.

Ben bu geminin Baş rahibiyim. Benimki idare etmenin külfetli yüküdür. İşleri yoluna koymaya çalışıyorum, kazandığım bir hakla elbette. Bu görev ve hak, bana selef-halef yönetimiyle geçti ve ben de bu dünyadan göçüp gittiğimde sizden birine düşecektir. Ben kendi zamanımı nasıl beklediysem, siz de bekleyin zamanınızı.

Mirdad'a karşı yanlış bir şey yaptıysam, bırakın, bağışlasın hatamı.
MİRDAD: Sen Mirdad'a değil, Shamadam'a hata yaptın. Shamadam: Shamadam'ın Shamadam'a hata yapma özgürlüğü yok mudur?
MİRDAD: Hata yapma özgürlüğü? Ne kadar yakışıksız sözler bunlar! Hatayı kendine bile yapsan, hatana kefil olmuş olursun. Başkalarına hata yapmak ise kefilin kefili olmaktır. Ah, öyle ağırdır ki hata yapanların yükü.

Shamadam: Ben hatamın arkasında duruyorsam eğer, sana ne bundan?

MİRDAD: Çürük bir diş, aynı ağızdaki bir dişe, "ben buna katlanıyorsam, sana ne bundan?" diyebilir mi?

Shamadam: Ah, rahat bırak beni, rahat bırak. Ağır elini kaldır üzerimden ve hünerli dilinle dövme beni. Günlerimi huzur ve denge içinde yaşamama ve çalışmama izin ver şu güne kadar yaşadığım ve çalıştığım gibi. Git, başka yere kur gemini ve terk et burayı. Dünya senin ve benim, gemin ve gemim için yeterince büyük. Yarın benim günümdür. Kenarda durun da işimi yapayım; çünkü tahammül edemem işime karışmanıza.

Dikkat edin. Shamadam'ın intikamı, en az Tanrı'nın gazabı kadar korkunçtur. Dikkat edin.

Naronda: Baş rahibin odasından çıktığımızda efendimiz başını nazikçe sallayarak şöyle dedi:

MİRDAD: Shamadam'ın kalbi, yine aynı Shamadam'ın kalbi.

Naronda: Ertesi gün, tam da Shamadam'ın istediği gibi, seremoniler yeni kandilin takdim edilip ateşinin yakılması anına kadar büyük bir titizlikle ve hiçbir sorun olmadan yürütüldü.

Tam o dakikada, beyazlar içinde heybetli ve uzun boylu bir adam, kalabalığın içinden zorlukla yolunu açarak sunağa doğru ilerledi. Bu sırada kulaktan kulağa, bu kişinin Prens Bethar'ın
yeni kandili taşıyan özel ulağı olduğu dolaştı; herkes değerli bir hazinenin nasıl bir şey olduğunu görmeye can atıyordu.

Shamadam, herkes gibi onun değerli hediyeyi getirdiğine inanarak eğildi önünde. Ama adam, Shamadam'a kısık sesle bir şeyler mırıldanıp cebinden bir parşömen kağıdı çıkardı ve bunun sahibine teslim edilmek üzere, Prens Bethar tarafından ona verilen bir mesaj olduğunu söyleyerek okumaya başladı:

"Bethar'ın prensinden, bugün barış ve kardeşçe sevgiyle bir araya toplanmış değerli Samanyolu Dağları halkına.

"Canlı şahitlerisiniz hepiniz gemiye büyük bir şevkle yaptığım bağışların. Bu yılın kandilini takdim etme şerefi tarafıma çıkan kurayla bana düştüğünde, bu armağanın gemiye layık olması için özel bir çaba göstermedim ve harcama yapmadım. Çabalarımın ödülünü de aldım. Varlığımın ve hünerli ustalarımın ince işleme-leriyle ortaya gerçekten de görülmeye değer bir mucize çıktı.

"Ama Tanrı iyi ve hoşgörü sahibiydi ve benim acınacak haldeki yoksulluğumu gözler önüne sermeme izin vermezdi. Çünkü o beni, ışığı göz kamaştıran ve hiç sönmeyene, güzelliği üstün ve saf kandile yönlendirdi. O kandili elimde tuttuktan sonra, daha önce kendi kandilimin herhangi bir değeri bile olduğunu düşündüğüm için kendimden utandım. Ve sonunda, onu kaldırıp attım.

"Ellerle işlenmemiş olan o canlı kandildir size işaret ettiğim. Gözlerinizi onun üzerinde şenlendirin, yakın onunla mumlarınızı. Bakın, o erişebileceğiniz kadar uzaktır. Onun adı, Mirdad'dır.

"Onun ışığına layık olun."

Naronda: Haberci son sözlerini söylemişti ki o ana kadar yanında duran Shamadam bile hayalet gibi kayboldu ortalıktan. Efendimizin adı, balta girmemiş bir ormanın içinden geçen güçlü bir esinti gibi yayıldı kalabalığın içine. Herkes Prens Bethar'ın ikna edici bir şekilde hakkında konuştuğu canlı kandili görmeyi diliyordu.

O anda efendimizin sunağın basamakların tırmandığı ve kalabalığa doğru yüzünü dönerek konuştuğunu gördük. Kalabalık, bir anda dikkat ve hevesle dinlemeye başladı. Ve şöyle söyledi efendimiz:

BÖLÜM - 37 MİRDAD, KALABALIĞI ATEŞ VE KAN SELİNE KARŞI UYARIYOR KURTULUŞ YOLUNU İŞARET EDİYOR GEMİYİ KAZIKTAN İNDİRİYOR

MİRDAD: Mirdad'da ne arıyorsunuz? Sunağı süsleyecek altın bir mücevher mi? Mirdad ne bir demirci, ne bir kuyumcudur. O sığınılacak bir liman ve fenerdir yalnızca.

Kötü gözlerden korunmak için tılsımlar mı arıyorsunuz? Evet, vardır Mirdad'da pek çok tılsım, ama başka bir çeşidinden.

Yoksa her birinizin işaretlenmiş yolunda güvenle yürüyebilmesini sağlayacak ışığı mı arıyorsunuz? Ne kadar da garip, gerçekten! Gördünüz mü hiç güneşin, ayın ve yıldızların tökezlediğini? Öyleyse ya gözleriniz henüz size rehberlik yapmaya hazır değil ya da ışık gözleriniz için yetersiz. Ve kim yapabilir aranızdan gözleri olmadan? Kim güneşi suçlayabilir cimrilikle? Ayağı yolunda tökezlemekten koruyan, ama kalbi beyhude bir şekilde yolunu ararken tökezlemeye ve kanamaya terk eden ışığın ne faydası var?

Ruhu boş ve ışıksız bırakıp gözleri aydınlatan ışığın ne faydası var?

Ne arıyorsunuz Mirdad'da? Arzu ettiğiniz ışıkta yıkanmış gönüller ve ruhlar ise, siz gerçekten haykırmıyorsunuz boş yere. Çünkü benim endişemdir insanın ruhu ve yüreği.

Sizi, bu güne sunmanız için neler getirdi? Tekeler, koçlar ve boğalar mı? Kurtuluşunuz için fiyatı bu kadar mı az! Dahası satın alacağınız kurtuluşunuz ne kadar ucuz.

Bir keçiyi yenmek zafer değildir insan için. Ve büyük bir onursuzluktur bir

insanın kendi hayatında karşı zavallı bir keçinin hayatını sunması.

Ne yaptınız bugünün inanç ve sevgi ruhunu paylaşmak için?

Evet, eminim, pek çok ayinler yaptınız ve sayısız dualar mırıldandınız. Ama her daim takip etti sizi şüphe ve “Amin” dedi nefret sizin her yaptığınız duaya.

Sizler burada Büyük Tufan’ın zaferini kutlamak için bulunmuyor musunuz? Nasıl kutlarsınız sizi böylesine yenik bir halde bırakan bir zaferi? Kendi derinliklerini zapt ederken Nuh, zapt etmedi sizinkileri, size yolu gösterdi sadece. Ve bakın, kinle dolu sizin derinlikleriniz ve tehdit ediyor sizi gemiyi batırmakla. Kendi tufanınızı alt edemediğiniz sürece, bu güne layık olamazsınız siz.

Her biriniz, tufanın kendisi, gemisi ve kaptanısınız. Ve zaferi kutlamak için acele etmeyin, temiz bir şekilde yıkanmış, bakir bir yeryüzüne ulaşamadığınız sürece.

Bilirsiniz insanoğlunun tufanı nasıl kendine çektiğini.

Tanrı’yla olan birliğinin farkına varsın ve kendini bilsin diye üstün irade Adem’i ikililiğe itti ve hem erkek hem de kadın oldu o: Erkek-Adem ve kadın-Adem. İşte o zaman Adem, ikililiğin çocukları olan, sonsuz renklerde, şiddetli, savurgan, doğurgan ve sayısız arzuların seline kapıldı. Ve o günden beri, arzularının dalgaları üstündeki avaredir insan. Bir dalga onu göklere çıkarırken, diğeri denizin dibine batırır. Kendi gibi çift olmuştur arzuları da. Bunlar gerçekte birbirini tamamlayan iki zıt kutup olsa da, bir dakikalığına bile ateşkes ilan etmeye niyeti olmayan saldırı ve kavga demektir cahil olana. İşte bu tufandır, insanın uzun ve çetin yaşamında anbean, günbegün göğüslemesi gereken.

İşte bu tufandır, güçlü pınarları yüreğinizden fışkırıp da sizi de beraberinde sürükleyen.

İşte bu tufandır, göğünüz yeryüzünüzle birleşene ve bir olana kadar gökkuşağının göklerinizi şereflendirmeyecek olan.

Adem, kendini Havva’ya ektiği günden beri, kasırga ve tufan biçmektedir insan. İhtiraslar üstün geldiğinde insanoğlunun hayatı dengesini yitirmekte ve insan yeni sellerle boğuşmaktadır yeniden dengesini kurabilsin diye. Ve insan ihtiraslarını sevginin teknesinde yoğurmayı ve ondan anlayışın ekmeklerini pişirmeyi öğrenene kadar kuramayacaktır dengesini.

Nuh’un günlerinde dünyayı istila eden tufan, ne ilkti ne son. Sadece en kötüsüydü şimdiye kadar gelenlerin. Yakında gelecek olan ateş ve kan sel i

bunu geçecektir. Sizl er bu sel in üstüne yüzmeye mi, yoksa bu selde batmaya mı hazırsınız?

Yazık! Siz ağırlıklarınızın üstüne ağırlıkları eklemekle, kanınıza acıyla beraber hazları yüklemekle, sizi hiçbir yere götürmeyecek yolların planlarını yapmakla, yaşamın depolarının arka bahçelerinde, anahtar deliğinden içeriyi gözetlemektense yerden tohum toplamakla meşgulsünüz. Nasıl başaracaksınız üzerinde kalmayı, dostlar?

Sizler, yükseklere süzülmek, sınırsız gökleri kaplamak, kanatlarınızın altına almak için doğan sizler, kendinizi gizli geleneklerin zindanlarına kapatmışsınız; kanatlarınıza sıkıca sarılan inançlar zayıflatmış bakışlarınızı, sersemletmiş düşüncelerinizi. Gelen seli nasıl atlatacaksınız, dostlar?

Tanrının birer yansıması ve benzeri olan sizler, neredeyse ortadan kaldırmış bir haldesiniz bu benzerliği ve yansımayı. Onu artık fark etmediğinizden olacak, ona benzer endamınız bile cüceleşmiş. Çamurda kirletmişsiniz ilahi çehrenizi, kaba saba maskeler takmışsınız yüzlerinize. Zincirlerini kopardığınız selle nasıl yüzleşe-ceksiniz şimdi, dostlar?

Kulak vermezseniz Mirdad'a, yeryüzü mezar, gökyüzü ise kefen olacaktır sizlere. Oysa ilki bir beşik, diğeri de taht olsun diye var.

Size söylüyorum, her biriniz tufanın kendisi, gemisi ve kaptanısınız. İhtiraslarınız tufan, bedeniniz gemi, inancınız kaptandır. Ama her yeri delip geçen ise iradenizdir. Hepsinin üstünde dikilip duran ise anlayıştır.

Sağlayın geminizin denize karşı dayanıklı ve su geçirmez olmasını; ama harcamayın yaşamınızı sadece buna; yoksa gelmeyecek seyir edecek zaman ve sonunda çürüyecek ve batacaktır hem siz hem de geminiz. Kaptanın maharetli ve sakin olduğundan emin olun. Ama hepsinin üstünde, kaynağını araştırın tufanın ve iradenizi o kaynağı kurutmak için eğitin. İşte ondan sonra tamamen dinecek ve bitecektir tufan.

Yakın ihtiraslarınızı onlar sizi yakmadan.
İhtirasın ağzına bakmayın kesici dişler ya da güzel çenesi için.
Çiçeklerin nektarını toplayan arı nektarla birlikte zehri de toplar.
İnceleyip durmayın ihtirasın yüzünün güzel mi, çirkin mi diye.
Havva'ya bile Tanrının yüzünü daha güzel görünmüştü yılanın yüzü.

Ölçmeyin bir tutkuyu, ağırlığından emin olasınız diye. Kim kıyaslayabilir

bir tacın ağırlığıyla bir dağınkini? Gerçekten de taç dağdan ağırdır aslında.

Tutkular vardır, gün ışığında göksel ezgileri neşeyle söylendiği halde, gecenin örtüsü altında tıslayan ve ısıran; coşkuyla ağırlaşmış ve şişmanlamışken keder ve ıstırabın iskeletlerine dönüşebilen tutkular vardır. Görünüşte yumuşak huylu olan, ama aniden kurtlardan daha yırtıcı, sırtlanlardan daha tehlikeli tutkular da vardır, gülden bile hoş kokarken leş kargasından ve kokarcadan kötü kokmaya başlayan tutkular da. ihtiraslarınızı iyinin ve kötünün içine elemeyin ki yaptığınız boşa gitmesin. iyi, katlanamaz kötü olmadan, kötü kök salamaz iyinin içindeki kökleri olmadan.

Bir insan, iyi ve Kötü ağacıdır. Diğeri ise ondan çıkan meyve. Kötünün tadını bilmeden anlayamazsınız iyininkini.

Yaşamın sütünü emdiğiniz meme aynıdır, ölümün sütünü verenle. Sizi beşikte sallayan el aynıdır, mezarınızı kazanla.

işte bu, dostlarım, doğasıdır ikililiğin. Onu değiştirmek için uğraşmayın inatla. istediğiniz yarıyı kendinize ayırıp diğerini atmak için onu ikiye ayıracak kadar budala da olmayın.

ikililiğin efendileri mi olmak istiyorsunuz? Ona iyi ya da kötü muamelesi yapmayın.

Yaşamın ve ölümün sütü ekşimedi mi ağzınızda? Ne iyi ne de kötü, ama her ikisinden de üstün olan başka bir şeyl e ağzınızı çalkalamanın zamanı gelmedi mi? iyinin ve kötünün ağacında yetişmediği için aradığınız ne tatlı ne de acı olan meyvenin tadına bakmanın zamanı gelmedi mi?

Kurtulabilecek misiniz ikililiğin kıskaçlarından? O halde onun ağacını, iyinin ve kötünün ağacını söküp atın yüreklerinizden.

Kökünden sökün ki iyinin ve kötüsünün ötesinde olan ilahi yaşamın ve kutsal anlayışın tohumu kök salıp gelişebilsin.

Can sıkıcı bulabilirsiniz Mirdad'ın size yaptığı çağrıyı. Yarını beklemenin neşesini alıyor elimizden. Gürültülü katılımcılar olabilecekken, bizi sağır ve kayıtsız şahitler yapıyor yaşamda. Değeri ne olursa olsun katılımcı olmak güzeldir çünkü. Ve avın peşinde koşmak, av bir yanılsama bile olsa diyebilirsiniz.

Yüreğiniz tamamen sizin değildir orada iyi ve kötüye ait tutkular hüküm sürdüğü sürece.

ihtiraslarınızın tümünü sevginin gemisinde yoğurmalısınız yüreğinizin efendisi olmak için. Böylece ikililiğin Tanrı'da birleştiği kutsal anlayışın

fırınında pişirebilirsiniz onları.

Zaten fazlaca sıkıntıda olan dünyayı sıkıntıya sokmaktan vazgeçin. Hiç durmadan çöp ve çamur boşalttığınız bir kuyudan nasıl umabilirsiniz temiz su çekmeyi? Her dakika karıştırdığınız havuzunun sularının, temiz ve durgun olmasını nasıl beklersiniz?

Sorunlu bir dünyanın üzerinde huzur taslakları çizmeyin, ola ki sorunların üstünde taslak çizmek durumunda kalırsınız diye.

Nefret dolu bir dünyanın üstünde sevgi taslakları çizmeyin, ola ki nefretin üstünde taslak çizebilirsiniz diye.

Ölmekte olan bir dünyanın üstünde yaşamın taslağını çizmeyin, ola ki ölümün üstünde taslak çizebilirsiniz diye. Dünya size kendi parası olan ikiyüzlü paradan başka bir parayla ödeme yapmaz.

Bunların yerine içinizdeki sonsuz Tanrı benliğinizin üstünde çizin taslaklarınızı; çünkü çok zengindir o barış ve huzur anlayış yönünden. Kendinizden isteyemeyeceklerinizi, istemeyin dünyadan da. Sizden bir şey istemeyenlerden de istemeyin bir şey.

Nedir tufanınızı yenmenizi sağlayacak olup geminizi, acıdan ve ölümden kurtuluş, sonsuz sevginin ve huzur dolu anlayışın cennetiyle birleştirmiş bir yeryüzüne çıkaracak olan? ihtiras, güç ve şöhret mi? Otorite, itibar ve saygınlık mı? Taçlandırılmış hırslar ve kavuşulan umutlar mı? Bunların her biri tufanınızı besleyen pınardır sadece.

Uzak durun bunlardan.

Olduğunuz yerde durun ki açık ve şeffaf olabilesiniz.

Açık ve şeffaf olun ki dünyayı açıkça görebilesiniz.

Dünyayı açıkça görebildiğinizde, ne kadar güçsüzlük ve zavallılık olduğunu anlayacaksınız özgürlükte, barışta ve yaşamda aradıklarınızı size vermenin.

Dünyanın size verebileceği tek şey bir beden; zıtlıklarla dolu yaşamın denizinde seyreden bir gemidir. Ve borçlu sayılmazsınız bunun için dünyada hiç kimseye. Kainat, o gemiyi döşemek ve devamını sağlamak için çalışır. Nuh, nasıl dengeli ve sağlam tuttuysa gemisini, tufanı göğüsleyebilmek için geminizi dengeli ve sağlam tutmak, Nuh, gemisindeki hayvanları nasıl bağlayıp kontrol ettiyse onları, içinizde hayvanları bağlamak ve kontrol etmek de tümüyle ve sadece sizin görevinizdir.

Geminizi dümenine oturtmak için uyanık ve parlak bir inanca sahip olmak - ki o sarsılmaz inanç sizi cennetin mutluluk kapılarına götürecek olandır,

tümüyle ve sadece sizin görevinizdir.

Sağlam bir irade kazanmak lider olabilmek için; kendinizi aşmak için irade ve Yaşam Ağacı'nın Kutsal Anlayışı'nda görev alabilmek; tümüyle ve yalnızca sizin görevinizdir.

insan dönüktür Tanrı'ya. Çektiği ıstıraba değmez bundan daha kestirme bir yol. Ya yolu kasırga ve fırtınalarla dolu uzun bir yolsa? Saf gönlü ve keskin gözlü inancı kasırga ve fırtınaları alt edemeyecek mi?

Acele edin. Oyalanmanız için size bağışlanmış zaman ıstırapla doludur. Ve insanlar, en meşgul olanlar bile, oyalanmaktadır aslında.

Gemi yapımcılarısınız sizler. Gemicilersiniz. Bu size, ezelden beri yüklenmiş bir görevdir, içinizde olan sınırsız okyanusta sey-redebilesiniz ve adı Tanrı olan var olmanın sessiz uyumunu orada bulabilesiniz diye.

Her şeyin, içinden ışın olarak çıktığı bir merkezi ve etrafında döndüğü bir yörüngesi vardır.

insanın yaşamını bir daire olarak kabul edersek ve Tanrı'yı bulmak da merkezi olursa o dairenin, yaptığınız işin merkezle ortak olması gerekir. Aksi halde kan ter içinde bile kalsanız, oyalanmaktır onun adı.

Ama insanları kaderlerine götürmek, Mirdad'ın işi olduğundan, bakın! Mirdad sizin için muhteşem bir gemi hazırladı, sağlam ve iyi yönlendirilen bir gemi. O ne sincapların ve kuzgunların, ne de kertenkelelerin ve sırtlanların ağaçlığıdır. O, kendini aşmak isteyenlere yol gösterecek kutsal anlayış yeridir. Onun sofrası şarap şişeleri değil, sevgiyle dolup taşan gönülleridir her şey ve herkes için. Onun yükü ne topraklar, mallar ne de gümüşler, altınlar ve mücevherlerdir. Onun yükü, parlayan ruhlardır gölgelerinden kurtulmuş, ışıkta ve anlayışın özgürlüğünde.

Bırakın, kendini aşmak isteyenler, bir olmak isteyenler ve yeryüzünden demir almak isteyenler binsin bu gemiye.

Gemi hazır.

Rüzgâr cömert.

Deniz sakin.

işte böyle öğrettim Nuh'a.

Şimdi size de öğretiyorum.

Naronda: Efendimiz sustuğunda, o ana kadar nefeslerini tutarak onu dinleyen kalabalık hareketlenmeye başladı.

Efendimiz sunağın basamaklarından aşağı inmeden önce, bizleri ve harpını yanına istedi. Hep birlikte yeni geminin şarkısını söylemeye başladık.

Kalabalık melodiyi hemen kaptı ve semaya doğru yükselen güçlü bir dalga gibi şarkının tatlı nakaratına eşlik etti:

Tanrı senin kaptanındır, seyir eyle gemim

Dünyaya duyurmama izin verilen kitabın ilk bölümü burada bitmektedir. Diğeri için ise, henüz zaman gelmemiştir.

Mikhail Naimy